

Giới thiệu Sủng Em Đến Tận Trời

Truyện Sủng Em Đến Tận Trời của tác giả Đan Phi Tuyệt là truyện ngôn tình hiện đại với tình tiết thật mới lạ.

Truyện xoay quanh hai nhân vật là Lương Chấn Y và Ôn Hà Phi. Sự xuất hiện của cô trong đời anh đánh dấu một lối rẽ.

Cô thật cuốn hút với từng ánh mắt, bước chân. Anh say mê mọi thứ thuộc về cô, nhưng đối với cô anh chỉ là một lãnh đạo cấp trên không hơn không kém.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Em Đến Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Thời khắc Lương Chấn Y tạo ngộ Ôn Hà Phi đáng yêu kia, anh cả đời sẽ không quên.

Lương Chấn Y là tổng giám đốc công ty của Mỹ Verve –Job (V.J). V.J là công ty chuyên phụ trách kế hoạch quảng cáo cùng thiết kế sản phẩm. Ngày ấy công ty tuyển nhân viên mới, anh lái chiếc xe Benz màu đen đến bãi đỗ xe ngầm ở công ty, đỗ xong xe, chuẩn bị đáp thang máy lên lầu.

Anh mặc một bộ com lê màu xám đậm được cắt may riêng, tóc mai đen đậm chỉnh tề, vẻ ngoài thâm sâu. Thân hình anh cao lớn tuấn tú, đôi mắt thâm thúy tượng như cát chứa bí mật, lại ảm ảm mang theo một chút u buồn. Cử chỉ hoàn toàn tao nhã tự nhiên cùng khí chất trầm ổn nội liễm, làm cho người ta có cảm giác tin cậy. Nhưng một chút u buồn trong mắt anh kia lại dường như cự người đến gần.

Lúc anh bước tới thang máy, ở bên máy bán nước tự động, một bóng lưng phụ nữ đột nhiên hấp dẫn ánh mắt của anh. Phụ nữ thì chỗ nào mà chả có, nhưng vị này thực làm anh phải ghé mắt -- cô hai tay vòng trước ngực đang trừng mắt nhìn máy bán nước, mà làm cho anh kinh ngạc là cách ăn mặc của cô. Một chiếc áo khoác đan len năm màu rực rỡ, dài đến đầu gối; khoác trên cánh tay là một cái túi xách nhung màu đỏ hình ôvan. Trên cổ tay đeo một chuỗi vòng lưu li đương kêu leng keng; chân đi một đôi bốt dài gót nhọn, một đầu tóc dài mềm nhẹ lượn sóng, khiến anh liên tưởng đến một làn mây mềm mại.

Cô màu sắc rực rỡ, đứng ở một bên bãi đỗ xe, không có ra tiếng, lại làm cho người ta cảm thấy cảnh tượng đẹp mắt, không khỏi bị cô thu hút.

Ôn Hà Phi đang chuyên chú trừng mắt nhìn cái máy bán nước nuốt mất 10 xu của mình, hoàn toàn chưa phát hiện ra phía sau có người. Cô kéo cao ống tay áo, một bộ dáng tính toán đánh nhau với người ta. Cái máy này chẳng lẽ chỉ để trưng cho đẹp? Dám lừa tiền của cô à?!

Lương Chấn Y khụ khụ, cô hai vai chấn động mạnh xoay người, trong chớp mắt, đồng tử của anh bỗng dung co rút lại, kinh ngạc nhìn lại đôi mắt đẹp đến mỹ lệ kia.

Ánh mắt của cô như sao trên trời, vừa to lại vừa sáng, phi thường hữu thần, như cát chứa bao lời muốn nói. Khuôn mặt của cô nhỏ nhỏ, làn da trắng hồng; cô mím môi, đôi môi hồng nộn giống như quả anh đào, không phải bởi vì thoa son. Trên mặt cô không chút son phấn, cả người tươi mát khiến anh liên tưởng đến hoa nhài trong mùa xuân. Một bộ quần áo xinh đẹp như vậy, lại đối lập làm tôn lên khuôn mặt thanh tú phi thường trắng trong thuần khiết.

Bởi vì công tác, Lương Chấn Y đã gặp qua không biết bao nhiêu đại minh tinh, nhưng chưa bao giờ một người phụ nữ nào sẽ làm tim anh đập nhanh giống như giờ phút này. Lòng ngực anh thậm chí là hơi hơi xiết chặt lại, anh bỗng nhiên có chút thất thần. Cô chỉ là ngửa đầu nhìn chăm chú anh, anh nhìn thấy lại một trận tim đập loạn nhịp. Cô mặc dù không lên tiếng, nhưng một chớp mắt này nhìn nhau, ánh mắt của cô dường như đã muốn nói với anh bao lời. Anh không biết vì sao lại có cảm giác như vậy, anh chưa bao giờ là một người lãng mạn, nhưng cô gái xa lạ trước mắt này quả thật cho anh một loại cảm giác tâm động. Anh chớp chớp mắt, phảng phất như đang đối diện với người trong mộng, đợi chút. Anh đang nghĩ miên man cái gì chứ?

Ôn Hà Phi nhìn chăm chăm chàng trai xa lạ cao lớn trước mắt, trong đầu đều là nghĩ đến cái máy bán nước chết tiệt quỵt tiền của mình. Cô đột nhiên duỗi tay trước mặt anh, hỏi nhanh. "Anh có 10 xu không?"

Lương Chấn Y giật mình, vội vào túi áo lấy ra 10 xu cho cô. Cô tức khắc cầm.

"Cảm ơn!" Tiếng nói trong trẻo, giống như ánh mắt của cô.

Lương Chấn Y nhìn cô cầm 10 xu lao nhanh đến máy, nhúu đôi mày nhỏ hung tợn nói. "Ta lại cho mi một cơ hội nữa." Đút tiền xu vào, ấn nút.

Một giây, hai giây. Lương Chấn Y im lặng, xem cô bắt đầu không kiên nhẫn dùng mũi giày nhịp nhịp trên mặt đất "cộp cộp" như gõ phách nhạc. Ba giây, bốn giây, mắt cô lộ ra hung quang, năm giây, sáu giây ——

"Shit!"

Lương Chấn Y kinh ngạc, thấy cô cúi người rút ra bốt dài, bộ dáng bạo lực, đem máy bán nước đánh cho rầm rầm chấn động, đồng thời không quên

mắng: "Đáng giận, đáng chết, còn không nhả ra cho ta ——"

"Cạch cạch!" Một lon cà phê lên tiếng trả lời lẫn xuống dưới.

Lương Chấn Y há hốc mồm nhìn, nghĩ thầm cô gái này tính tình ghê gớm thật!

Ôn Hà Phi mặt đỏ như lửa, thở hổn hển.

"Thật là, phải để người ta đánh mới nghe lời!" Cô khom người đi giày vào, cầm lấy cà phê. Lúc này mới đột nhiên nhớ lại người đàn ông bên cạnh kia, thực xấu mặt! Cô bên tai nóng lên, ngẩng đầu nhìn anh. Mắt to chớp lại chớp, biểu tình thập phần xấu hổ.

"Ủm 10 xu của anh, tôi."

Lương Chấn Y thấp giọng trả lời: "Không cần trả lại."

Ôn Hà Phi nhún nhún vai, cầm cà phê quan sát anh, lúc này mới phát hiện chàng trai ở trước mặt quả thật đẹp mắt.

Lông mày anh ta đen thẫm, ánh mắt thâm sâu, dáng người cao thẳng trong bộ âu phục tối màu trông lại càng tôn đáng. Anh ta có một đôi vai rộng lớn sẽ làm phụ nữ không khỏi tưởng dựa dẫm vào. Ôn Hà Phi có một lúc thất thần, không thể trách cô được, dù sao cô cũng chưa bao giờ thấy qua người đàn ông nào có thể giống anh mặc tây trang vừa vặn anh tuấn như vậy. Cô lại chú ý đến ánh mắt của anh. Ánh mắt của anh thực thâm thúy, lại mơ hồ lộ ra lỗi đời khôn khéo. Hiện giờ đôi mắt đen huyền kia đang lóe ra ý cười, ý cười? Hà Phi mặt đỏ, ý thức được chính mình nhưng lại nhìn chòng chọc anh ta, hoàn hồn, lại vì chính mình luống cuống mà xin lỗi.

"Thực xin lỗi." Cô kéo nắp lon liền uống một ngụm thật lớn. "Chút nữa phải phỏng vấn, thật căng thẳng quá. Có tình cái máy này lại trục trặc, tức chết tôi. " Cô nói xong, thở dài một hơi, lại vội vàng vén vén tóc, cố gắng thả lỏng cảm giác căng thẳng.

Lương Chấn Y để ý thấy cô có đôi tay thon dài, trắng nõn không tí vết. Khi cô vén tóc chiếc vòng trên tay phát ra tiếng vang thanh thúy, thẳng khua vào lỗ tai anh.

"Cô tới phỏng vấn?" Lương Chấn Y nhú mày hỏi. Nói như vậy, cô ấy hẳn là đến tuyển ở công ty bọn họ.

"Đúng vậy a." Cô nhú nhú mi, đề thấp giọng, thì thầm với anh: "Là V.J ở tầng 10. Công ty quảng cáo. Nhân viên loại công ty này rất giỏi, tôi không kinh nghiệm lại không phải đúng chuyên khoa chính quy, anh nói có hi vọng hay không?"

Zero! Cô hoàn toàn không có khả năng trúng tuyển. Lương Chấn Y nhún nhún vai, lên tiếng: "Cô thật sự cần chút may mắn." Không phải một chút, mà là thật nhiều.

Cô trái lại hoàn toàn không tiếp thu mà lại cùng anh tán gẫu tiếp. "Hi vọng bọn họ sẽ không ngốc đến để ý cái gì lý lịch, khoa hệ, dù sao tôi là có thực lực." Nói xong, lại thấy nói lỡ, bỗng dừng ngừng đầu tròn mắt nhìn anh, vẻ mặt đột nhiên sợ hãi. "Anh. Anh là nhân viên tòa cao ốc này sao?" Thầm, cô lăm mồm không nhịn được.

Lương Chấn Y mỉm cười nhìn cô, phát hiện vẻ mặt căng thẳng của cô rất thú vị. Anh lắc đầu nói: "Không, tôi không phải là nhân viên."

"Vậy là tốt rồi." Cô nhẹ nhàng thở ra, cầm lon cà phê uống xong ném vào thùng rác, xoay người đi ấn nút thang máy. Quay đầu hỏi anh: "Muốn lên lầu sao?"

Lương Chấn Y xua tay, không tính đồng hành cùng cô.

Đèn túyp phía trên đầu bọn họ có chút trục trặc, chột sáng chột tắt. Thang máy vẫn đứng ở lầu 11, thật lâu không xuống đến, Ôn Hà Phi bắt đầu mất nhẫn nại, hai tay vòng trước ngực phê bình.

"Thật là, sẽ không phải ngay cả thang máy đều trục trặc đi?" Cô ra sức ấn nút. "Còn không xuống dưới!" Lại nhip nhip mũi giày, cộp cộp vang đáp lại.

Lương Chấn Y sau lưng cô neoh lại mắt. Nguy hiểm, cô ấy sẽ không phải ngay cả thang máy đều muốn đá đi?

Ôn Hà Phi đương nhiên sẽ không ngốc đến đá thang máy, đá hỏng phải đền tiền nha. Bình thường cô là có khả năng đá vài cái cho bồ tức, nhưng bây giờ. Cô quay đầu liếc nhìn chàng trai mặc âu phục đang đứng thẳng tắp kia, cũng không dám lỗ mãng, chỉ cúi đầu nắn.

"Đáng chết! Mình bị muộn rồi." Dứt khoát thông thả đi tới cầu thang bộ.

"Xin hỏi ——" Lương Chấn Y gọi lại cô.

Ôn Hà Phi quay đầu, nghe anh nghiêm túc hỏi: "Cô thật muốn tuyển vào V.J?"

Cô không chút do dự gật đầu. "Đúng vậy!"

"Nghe nói bọn họ chỉ dùng đúng chuyên ngành, cô học ngành gì?"

Ôn Hà Phi thả tay, nhún nhún vai. "Tôi à, lịch sử."

"Lịch sử?" Trong mắt anh hiện lên một chút kinh ngạc. Lịch sử? Căn bản cùng quảng cáo chả liên quan gì với nhau!

Thấy ánh mắt anh hiện lên vẻ không thể tin, cô vội vàng thêm vào một câu: "Tôi biết không có khả năng, nhưng dù sao cũng phải thử một lần đi?"

Anh bật cười, thấy được cô có bao nhiêu ngây thơ. "Đúng, đúng là nên thử xem." Bỗng nhiên, anh gợi ý cho cô. "Quảng cáo chính là bất luận sản phẩm tốt xấu, chỉ để ý đến đóng gói thành công bán được ra ngoài. Đơn giản một chữ, chính là 'lừa gạt'. Cô đi lừa quản lý công ty này, cô nếu lừa thành công, tương lai khẳng định là nhân tài quảng cáo phi thường kiệt xuất."

Vốn không quen biết, lại một phen nói làm Hà Phi sáng tỏ thông suốt. "Lừa?" Cô mở to mắt, nở nụ cười, ánh mắt lóe ra giống như ánh sao, vẻ mặt sinh động chân thật của cô lại hại Lương Chấn Y một trận tim đập nhanh. Cô che miệng cười đến vui vẻ, đảo mắt. "Cũng đúng, liền đi lừa bọn họ, trước vớ được công việc rồi nói sau." Làm không tốt thực bảo cô đủ đầu óc ngu độn đi! Hà Phi như được ăn thuốc an thần. "Cảm ơn nha!" Cô vẫy tay chào liền lập tức chạy vội lên lầu, nhanh như gió biến mất trước mắt anh.

Lương Chấn Y nghe tiếng bước chân nhanh nhẹn kia, nhếch lên khóe môi. Quay đầu chăm chú nhìn máy bán nước, thấy vết lõm trên thân máy, chắc lấy làm kỳ.

"Cô gái này dữ tợn thật!" Máy từ lâu đã sớm hỏng rồi, hôm nay xem ra là gặp được khắc tinh.

Lương Chấn Y sờ sờ caravat, từ túi áo lấy ra 10 xu, bỏ vào khe đút tiền. Đèn sáng, anh chọn cà phê. Đợi vài giây không thấy nhúc nhích, anh nhìn quanh bốn phía —— không có người. Vì thế bóp tay răng rắc, lui lại từng bước, nâng lên một quyền bổ xuống máy.

"Rầm!" Thân máy rung lên bần bật, rồi im bật, đồ uống cũng không có rơi xuống.

Không được?! Aiz! Anh quay đầu bước đi, bỗng nhiên phía sau vang lên tiếng cạch cạch, nhìn lại, nhưng lại rớt xuống bốn, năm lon đồ uống, dừng ở miệng máy.

Lương Chấn Y ngạc nhiên trừng mắt nhìn đồ uống rơi ra. Chiều này thật dùng được?!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Em Đến Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

V.J trụ ở tòa nhà Lệ Hoa từ tầng 10 tới tầng 19, từ trước đến nay nổi tiếng quay quảng cáo TV. Bọn họ am hiểu nhất dùng hoạt hình công nghệ cao làm bối cảnh, cũng kết hợp với các ngôi sao quay quảng cáo. Dưới trướng công ty phần đông là đạo diễn thiên tài kiệt xuất, các ngôi sao lại hi vọng được nổi tiếng, giới nghệ sĩ truyền nhau chỉ cần xuất hiện trong quảng cáo của V.J, quạ đen đều biến thành minh tinh. Mà chỉ cần mời V.J phụ trách sản phẩm, cam đoan sau này thành tích công ty ít nhất tăng lên gấp ba.

Một công ty nổi danh như vậy, Ôn Hà Phi một cái bình thường tốt nghiệp ngành lịch sử, có thể nào không chột dạ khản trương sợ hãi?

Trong phòng hội nghị, Ôn Hà Phi không yên ngồi trên ghế kim loại lạnh như băng; mà trước bàn hội nghị dài thật dài hơn mười ánh mắt lại càng thêm lạnh nhìn lại cô. Ở chính giữa trung tâm chủ khảo tổng giám đốc đang quay đầu hướng trợ lý phía sau căn dặn sự tình.

Thư ký một thân xinh đẹp gọn gàng, vẻ mặt lại phi thường lạnh lùng, đang chậm rãi đọc lý lịch của cô.

"Ngành lịch sử?" Thư ký ngạc nhiên, ngẩng đầu trợn mắt nhìn Ôn Hà Phi, nhú mày lắc đầu nói: "Trời ạ! Cái này nhất định nhầm rồi, cô Ôn, tiêu chuẩn để chúng tôi phỏng vấn là đúng chuyên ngành, cho nên."

"Ừm——" Ôn Hà Phi ngắt lời cô, nhớ lại lời nói của chàng trai xa lạ kia. "Thực xin lỗi, tôi nhất thời điên sai, tôi kỳ thật là chuyên ngành truyền thông đại chúng. . . ." Nhưng dù sao cô cũng rất ít nói dối, thanh âm có vẻ gượng gạo, vẻ mặt có chút mất tự nhiên, trong khoảng thời gian ngắn cũng bất chấp vẻ mặt kinh ngạc của thư ký, vội vàng tranh thủ cơ hội rút ra tác phẩm dự tuyển.

"Đây là tác phẩm của tôi——" cô mở ra tập vẽ phác thảo thật dày đang muốn đưa lên, tổng giám đốc ngồi trước bàn kia chợt quay mặt sang, hai người ánh mắt giao nhau, Hà Phi thoáng chốc kinh hách hít một hơi, môi run run, lạnh cả người.

Đúng. . . . là anh ta? Người lạ mặt ở bãi đỗ xe kia? Cô chớp mắt nhìn lại cho rõ ràng, thật sự là anh ta! Tên con trai dạy cô đi lừa đảo! Hà Phi nhất thời xấu hổ đến thật muốn che lại mặt. "Oh shit!" Buột miệng thốt lên lời thô tục, lập tức lại hối hận che miệng lại.

Mọi người kinh ngạc, còn tưởng rằng nghe lầm. Cô. Cô ta làm sao vậy? Hoảng hốt thành như vậy?

Lương Chấn Y thần sắc thông dong ôn trọng ngồi ở trước bàn, một đôi mắt đen nhìn thẳng cô. Anh nhìn Ôn Hà Phi, thấy cô che mặt chột dạ nhảy dựng

lên, trong lúc kinh hoàng đụng đổ cốc nước, nước thấm vào quyền tác phẩm, cô cứu không kịp, cuống đến độ lại là một tiếng "Shit!" Tiếp sau lại vội vàng bịt miệng, rất là buồn cười chặt vật.

Thật xấu hổ muốn chết! Ôn Hà Phi vội vã thoát thân, mặt đỏ tai hồng, liên thanh xin lỗi liền hướng ra ngoài cửa, cả quyền phác thảo cũng chưa cầm liền chạy trời chết. Đáng chết, đáng chết! Làm sao có thể là anh ta?! Anh ta đúng là tổng giám đốc V.J? Trời ạ! Cô lại còn trước mặt nói dối mà không biết xấu hổ, mặt mặt muốn chết!

Lương Chấn Y cũng không có vạch trần Ôn Hà Phi.

Anh chỉ cảm thấy cô buồn cười, không phải bởi vì cô nói dối, mà là công lực làm hỏng việc của cô khi cuống lên thật sự là rất lớn.

Trợ lý vội vàng lau sạch mặt bàn bị cô làm ướt, thành viên chủ khảo hai mặt nhìn nhau, kinh ngạc dậy lên thảo luận.

"Cô gái kia sao lại thế này a?" Chạy trốn thật đúng là mau, quái.

"Lỗ mẫn hấp tấp, thật là." Loạn một đoàn, đích xác là tới diễn trò cười.

Thư ký Trần Đình trực tiếp ném bản lý lịch của Ôn Hà Phi vào thùng rác. Hừ! Loại quý lỗ mẫn này cũng dám đến ứng tuyển V.J, tay chân thì vụng về, vô dụng muốn chết!

Vẫn đang trầm mặc Lương Chấn Y chợt đứng lên, bước qua bàn dài, đứng ở bên cạnh trợ lý đang lau sạch nước. Anh tự tay mở ra thứ Ôn Hà Phi không kịp mang đi, dĩ nhiên là quyền phác thảo đã ướt đầm. Vung đi nước đọng lại, thấy lộ ra một bộ thiết kế sản phẩm đặc sắc, đề án quảng cáo mạnh dạn mới mẻ độc đáo, từ ngữ lưu loát, một chút cũng không giống cá tính lỗ mẫn liều lĩnh của cô.

Anh nét mặt nghiêm túc, ánh mắt sâu đen huyền nhìn chăm chú vào tác phẩm của Ôn Hà Phi, sau đó đầu cũng không ngẩng kêu to: "Thư ký Trần."

Bên ngoài phòng hội nghị, thang máy rốt cục đi lên, cửa vừa mở ra, Ôn Hà Phi lập tức lách mình đi vào, cửa thang máy chậm rãi đóng lại.

"Cô Ôn!" Lúc này có người ấn nút dừng lại, là vị thư ký cao gầy xinh đẹp kia.

Hà Phi thất thần, lui về một góc, trừng trừng nhìn cô thư ký. Làm gì vậy? Sự việc đã bại lộ? Anh anh anh anh ta nói ra sự thật sao? Cô về mặt chợt dạ sợ hãi. Cô đúng là nói dối, nhưng cũng đã biết thức thời chạy đi a? Không phạm pháp đi?!

Thư ký Trần Đình nghiêm mặt lạnh lùng, nhắc nhở tên quý liều lĩnh trước mắt này. "Cô Ôn, đồ của cô chưa cầm" Thật là, làm gì mà căng thẳng như vậy? Cô cầm lên quyền tác phẩm ướt đầm trả lại cho Ôn Hà Phi.

Cô gái hiện ra vẻ mặt chán ghét giống như đang cầm một cái giẻ lau ẩm ướt ghê tởm. Bộ dạng kia làm Hà Phi xấu hổ muốn chết, nhanh tay cướp lấy, hai gò má cô thiếu hồng nóng rực. Ô ô. Chưa xuất binh đã thành liệt sĩ, về nhà ta muốn khóc chết a. Đều là do gã đàn ông thói tha kia hãm hại cô, đáng giận a.

"Cám ơn, tạm biệt!" Hà Phi vội vã đưa tay ấn nút đóng cửa. Thật là mất mặt!

"Đợi chút ——" Cô thư ký lại lên tiếng ngăn cản.

Còn có việc?

Hà Phi ngạc nhiên, nhìn lại cô, choáng váng một giây, bỗng nhiên ánh mắt đột nhiên tỏa sáng.

Hay là. Chẳng lẽ. miệng giương lên, vui mừng như rồng mây. Tiếng nói phấn khởi! Bật thốt lên: "Tôi trúng tuyển rồi?!"

"."

Thư ký Trần không trả lời, chỉ dùng ánh mắt lạnh như băng liếc Hà Phi, một mảnh im lặng, một giọt mồ hôi lạnh xấu hổ chảy xuống má Hà Phi.

Hà Phi thấy ánh mắt thư ký Trần lên mang theo chút trào phúng, tựa như không thể tin được cô thật sự hỏi một câu phi thường không biết trời cao đất rộng là gì.

Chuyện này khiến mặt cô càng đỏ thêm, rụt lại vai, đành phải tự mình giải vây. "Ha ha a. Tôi nghĩ chắc là không rồi, cứ coi như tôi không có hỏi, kỳ thật tôi là hay nói đùa, ha ha."

Thư ký Trần nâng cằm, bề ngẩng nhìn lại Hà Phi nhỏ xinh, chậm rãi mở miệng, thanh âm kia giống như gió lạnh mùa đông, thoáng cái lạnh buốt quét qua cô.

"Cô Ôn, chỉ sợ cô vô phương lên chức thiết kế quảng cáo." Cô nói thật sự phi thường trực tiếp, trực tiếp đến không chút mây may sợ sẽ làm tổn thương đến lòng tự tôn của Hà Phi.

"Đúng đúng vậy!" Hà Phi khốn quẫn, ôm chặt quyền phác thảo. Cũng. Cũng không cần nhục nhã cô như vậy đi? Hà Phi giận đến cực điểm, then quá thành giận, đột nhiên ưỡn ngực cật mạnh kêu lên: "Vậy cô mau nói có chuyện gì, tôi phải đi, tôi bẽ bộn nhiều việc, còn có rất nhiều công ty chờ mời

tôi phỏng vấn, tôi còn đang vội."

"Bất quá ——" Thư ký Trần Đình lại nhủ mày, liếc cô vén vén tóc dài, vẫn thong thả nói: "Công ty chúng tôi thiếu trợ lý chấp hành, cô có hứng thú sao?"

Vô nghĩa, có là thiên tài mới không có hứng thú! Có thể chui vào V. J đúng là được thần phật phù hộ. Hà Phi lập tức vứt bỏ tự tôn, lớn tiếng trả lời: "Có, đương nhiên là có!" Hừ, trợ lý thì trợ lý, bằng tài hoa của cô còn sợ bất không được vị trí thiết kế viên sao?

Trần Đình lấy bút, mở ra sổ ghi chép.

"Thứ Hai tuần sau 8 giờ rưỡi, đứng giờ đến báo danh."

Liên tục ba ngày hưng phấn đến mất ngủ, Hà Phi nằm mơ đều lại cười, không thể tưởng được nàng thỏa được mong nguyện vào được công ti lớn như vậy.

Trước tiên nàng gọi điện thoại cho bạn trai, tuyên bố tin tức tốt này.

Từ Thiếu Khâm nghe xong nàng trải qua hữu kinh vô hiểm ứng tuyển, rất là ngạc nhiên. "Thật hay giả vậy? Bọn họ chịu nhận em?! Xem ra vị tổng giám đốc kia không vạch trần lời nói dối của em hả?" Từ Thiếu Khâm không thể tin được, bạn gái thực vào được đại công ti này; lúc trước biết nàng ứng tuyển vào V.J hẳn còn cười nàng đừng có ngớ ngẩn đâu.

"Tuy rằng chỉ là cái trợ lý nho nhỏ ——" Hà Phi hai tròng mắt tỏa sáng, với tương lai tràn ngập tin tưởng. "Tin tưởng một ngày kia, bằng năng lực của em, nhất định có thể lên làm thiết kế viên. Dựa vào ý tưởng quay phim quảng cáo của em."

Từ Thiếu Khâm nắm chặt điện thoại. "Em thật giỏi nha, thứ Hai anh sẽ tự mình đón em đi làm"

"Không cần! Rất xa, anh dậy đi nổi sao?"

"Cứ nói đùa!" Từ Thiếu Khâm chụp ngực bình bình vang lên. "Nữ nhân của Từ đại ta ngày đầu tiên đi làm, đương nhiên muốn đích thân tiếp đón, anh đi mượn cho em một chiếc danh xe trăm vạn, thứ Hai đưa em xinh đẹp phi đến, thần thần khí khí vào công ti."

"Kiêu ngạo như vậy?" Hà Phi nghe xong cười ha ha. "Em chỉ là một tiểu trợ lý, không cần đi?" Trong lòng lại vì lời của hắn mà cảm thấy ngọt ngào.

"Nhất định phải, nhất định phải, anh bây giờ sáng đi đón em" Từ Thiếu Khâm thập phần kiên trì.

"Không nên không nên, công ty ở đường Tín Nghĩa, nếu anh thật muốn đón em thì 6 rưỡi đến."

"Được." Từ Thiếu Khâm không nhiều lời, một câu, treo điện thoại.

Kết quả Từ Thiếu Khâm bảy giờ mới đến.

Hà Phi gấp đến độ mau tắt thờ, cùng bà ngoại nói tạm biệt, chạy lên xe.

"Anh có biết hôm nay đối với em có bao nhiêu trọng yếu không? Anh có thể không cần đưa em! Nếu muốn đưa, vì sao chết tiệt không sớm chút rồi giương?" Nàng không nhịn được rít gào, tức chết.

Từ Thiếu Khâm khởi động xe, không kiên nhẫn quay lại kêu lên: "Anh còn không phải vì tốt cho em? Xem anh đặc biệt mượn chiếc xe thể thao này, cực cool đấy, em tranh thủ mà thưởng thức đi!" Tùy tiện trấn an nàng vài câu, dôn sức nhân ga, chạy đi như bay.

Thương thức? Hà Phi tức giận đến giận sôi lên, thế nào mà còn có tâm tình thương thức?

"Anh lần nào cũng như vậy, cà lờ phát phơ, em giờ cũng bị anh hại chết!" Nàng không ngừng cúi đầu xem đồng hồ, rên rỉ, "Xong rồi xong rồi, sắp đến giờ rồi, em bị anh hại chết rồi! Năm trước sinh nhật của em anh cũng vậy, nói mang em đi ăn cơm, kết quả cùng bạn bè đi ca hát, rồi cũng quên cả thời gian. Anh vì sao luôn quên thời gian? Anh có biết em coi trọng công việc này biết bao nhiêu không?" Hà Phi khản cấp đến đỏ cả mắt.

Từ Thiếu Khâm mãnh liệt thúc chân ga, liều mình vượt qua xe, nhìn thấy Hà Phi kinh hồn bạt vía. Hắn phiến chán chửi: "Anh cam đoan đưa em đến đúng giờ, em câm miệng! Nhiều lời chết!"

Nhiều lời? Hắn không áy náy mà còn chê nàng nhiều lời? Hà Phi trợn mắt nhìn bạn trai, lại nổi trận lôi đình. "Anh còn nể em?!"

"Rầm!" Một chiếc xe hơi màu đen không cẩn thận đánh cạ sát lên bọn họ, Từ Thiếu Khâm khản cấp phanh lại xe, hại Hà Phi thiếu chút nữa đập vào kính thủy tinh chắn gió.

Được lắm, Từ Thiếu Khâm nổi giận đùng đùng xuống xe tranh cãi, hoàn toàn đã quên Hà Phi ở phía sau đang gấp đến độ mau té xỉu.

"Thiếu Khâm!" Hà Phi thấy xe chỉ bị xước qua một chút, xuống xe ngăn lại Từ Thiếu Khâm đang cùng người to tiếng. "Đừng ầm ỹ, xe lại không sao cả. Mau đưa em đi công ty a. Em không còn kịp rồi!" Vội vàng thúc giục.

Đối phương là một thiếu niên huyết khí phương cương, cùng Thiếu Khâm chửi loạn lên, hai người bắt đầu đẩy nhau, chỉ trích đối phương kỹ thuật kém,

chạy xe loạn.

Trong hỗn loạn Hà Phi bắt lấy Thiếu Khâm, thử kéo hắn vào xe. “Không cần ầm ỹ!” Nàng tóm lấy cánh tay của bạn trai, miễn cho hắn kích động lại cùng người đánh nhau. “Tốt lắm tốt lắm, cũng không phải thực nghiêm trọng, anh mau đưa em đi làm!”

“Em đừng cản anh!” Từ Thiếu Khâm vung tay một cái, Hà Phi giày cao gót vừa trượt, cả người liền ngã sấp xuống đất.

Đau! Nàng nhú mảy, đè lại mắt cá chân bị thương, lại cúi người nhìn bộ đồ mới bị bẩn, nghe bạn trai vẫn còn đáng vẻ kiêu ngạo mở mồm cùng đối phương tranh cãi, xe của hai người chắn trên đường, cản trở giao thông, phía sau tiếng còi xe ầm ỉ.

Hiện trường một mảnh hỗn loạn, cảnh sát giao thông cũng đến đây, còn có người vây quanh xem náo nhiệt, Hà Phi chật vật đứng dậy, chen lách qua đám người, đi cà nhắc bắt taxi.

Nàng ngồi vào trong xe, chán nản che lại mặt, nàng sao lại xui xẻo như vậy. Cúi đầu xem đồng hồ, đã 8 giờ rồi, nàng đến muộn, một thân bản thủ, lại bị sái chân, hơn nữa phi thường muốn khóc.

“Tiểu thư, đi đâu a?” Lái xe đợi một lát, rốt cục quay đầu hỏi nàng.

Đi đâu? Hà Phi ngạc nhiên, ngẩng mặt, bỗng chốc cũng không biết nên đi đâu, sững sờ nhìn lái xe.

Lái xe không kiên nhẫn thúc giục. “Cô nói mau a! Muốn đi đâu?”

Một thân chật vật, ngày đầu tiên đi làm lại đi muộn, nàng còn dám đi V.J sao? Hà Phi thần sắc ảm đạm, cúi thấp mặt. Không, nàng thầm nghĩ về nhà khóc rống. Nàng nói ra địa chỉ nhà.

“Oh.” Lái xe bật đèn xi nhan quay lại.

Taxi chạy nhanh rời đi, Từ Thiếu Khâm không biết bạn gái đã rời đi, vẫn còn tại cùng đối phương tức giận kêu gào mắng nhiếc.

Hôm nay sáng sớm hội nghị của V.J các trưởng ban ngành đều đến đông đủ, chờ thành viên mới vào tự giới thiệu.

Tám giờ bốn mươi lăm phút. Sặc, nhân viên mới này VIP thật, chỉ là cái trợ lý nho nhỏ, nhưng lại làm cho mọi người chờ?

Có người bắt đầu xì xào bàn tán, Lương Chấn Y tuyên bố bắt đầu báo cáo sáng, thư ký Trần Đình ghi lại sắp xếp một ngày lộ trình, đồng thời ghi lại cả tiến độ các dự án được báo cáo.

Lương Chấn Y lật xem tin vắn, về mặt chuyên chú, nghe chủ quản ngành báo cáo tiến độ công việc.

Đúng chín giờ, chỗ ngồi của nhân viên mới để không.

Lương Chấn Y đứng dậy, về mặt nghiêm nghị, nhìn không ra cảm xúc. Hắn sang sảng tuyên bố: “Hội nghị là đến đây, Thư ký Trần –” hắn dặn nói. “Thông tri Ôn tiểu thư không cần đến đây.”

Bỗng nhiên một trận hét lên –

“Tôi đến đây –”

Hà Phi vọt vào phòng hội nghị, thiếu chút nữa va vào Thư ký Trần. Mọi người ghé mắt, nhưng thấy thành viên mới này quần áo bản thủ, tóc tán loạn, khom người thở hổn hển, bộ dáng thật phần chật vật. ”Tôi. Tôi đến đây, thực xin lỗi.”

Hà Phi cuối cùng vẫn quyết định đến một chuyến, đánh cuộc vận khí, đáng tiếc vận kém, Lương Chấn Y chỉ nhìn nàng liếc mắt một cái, cũng không để ý tới.

Hắn hướng cấp dưới nói: “Tan họp.” Đứng dậy cất bước bước đi.

“Đợi chút. Chờ. Chờ!” Hà Phi tình thế cấp bách cuối cùng dang tay chặn đường hắn đi, tay nhỏ bé với lên cánh tay hắn.

Lương Chấn Y dừng bước, về mặt sâu xa khó hiểu, lạnh dò xét ánh mắt bối rối của Hà Phi.

Thư ký Trần khẩn trương tiến lên nói với Hà Phi: “Ôn tiểu thư, tổng giám đốc vừa rời hạ chỉ thị, cô không cần đến đi làm.”

Hà Phi kinh hãi đứng, sững sờ nhìn lại Lương Chấn Y, mà một đôi mắt sâu không thấy đáy kia của hắn cũng đang quan sát nàng.

Hà Phi thấp thòm nói: “Thực xin lỗi. Tổng giám đốc, tôi bị tai nạn xe cộ, tôi cam đoan lần sau nhất định đúng giờ.” Nàng một hơi nói xong, lại khó sở phát hiện hắn một bộ thờ ơ; mà ánh mắt hắn nhìn nàng sắc bén khiến nàng lòng tơ dưng đứng.

Lương Chấn Y nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của nàng, kia sao giữa trời đêm đôi mắt to phảng phất như mau sắp mưa, tay nhỏ bé ngăn ở trên cánh tay mơ hồ đang run rẩy, đương nhiên cũng chú ý tới mắt cá chân dị thường sưng đỏ của nàng.

Nhưng hắn lại chỉ mặt lạnh lùng rời ra tay nàng, ánh mắt hờ hững nhìn nàng; cho dù âm thanh trầm thấp cỡ nào trầm ấm hữu lực, nhưng lại nói lời thực tổn thương người.

“Cô cho cô là ai?” Hắn âm thanh lạnh như băng làm mặt Hà Phi nháy mắt trắng bệch. “Truyền thông chú ý tốc độ, không tha một chút may mắn sai lầm, càng không có cơ hội lần thứ hai, công ti chúng tôi không cần cô.” Ngữ khí của hắn đông cứng mà không thể nghi ngờ, từ hắn cứng rắn đường nét hàm dưới mà xem ra, hắn hiển nhiên sẽ không sửa đổi quyết định.

Phòng hội nghị trong một lúc yên tĩnh, mọi người trầm mặc, chỉ nghe lời nói lạnh như băng của Lương Chấn Y quanh quẩn trong không trung, như kim châm lỗ tai Hà Phi, cũng đâm tọt tọt của nàng bị thương.

Thư ký Trần khuyên nhủ Hà Phi: “Cô đi đi!”

Lúc Lương Chấn Y sắp bước ra cửa thì Hà Phi lại lên tiếng ngăn lại hắn.

“Khoan đã!” Lần thứ hai, ngón tay nhỏ bé kia níu lại cánh tay hắn, còn khur khur dùng sức níu thật chặt.

Lương Chấn Y không khỏi liếc mắt, một đôi mày rậm nhíu lại, ánh mắt như đao trừng nhìn nàng.

“Buông tay.” Hắn nói ngắn gọn hữu lực.

Dù sao công việc chắc chắn là mất rồi, Hà Phi ngảnh mặt ngảnh đón ánh mắt lạnh như băng của hắn, mở to mắt nổi lên lá gan nói với hắn.

“Quảng cáo. Quảng cáo chính là. Chính là bất luận tốt xấu, đem sản phẩm thành công đẩy mạnh tiêu thụ ra ngoài!” Dùng lời hắn đã nói phản kích hắn. “Anh được coi trọng vì làm giám đốc, không thể liên như vậy bởi vì tôi không chống lại được ngoài ý muốn liên phủ nhận tôi, đến ngày tôi công thành danh toại, chỉ sợ anh hối hận không kịp!” Nàng dừng cầm nói xong, Lương Chấn Y nhưng lại chú ý tới hai chân nàng không có khí thể thẳng phát run lên.

Mọi người nghe lời nói đồng dục này, đều cười trộm.

Lương Chấn Y nghe xong, cũng không đáp lại, một đôi mày đen ánh mắt dưới đôi lông mày rậm dày chuyên chú dừng ở nàng.

Không thấy hắn nói chuyện, Hà Phi nghe tiếng cười từ những người xung quanh khiến sắc mặt càng hồng; nhưng một đôi mắt to không chịu thua vẫn thẳng tắp nhìn hắn, biểu tình phi thường nghiêm túc. Đôi tay nhỏ nắm chặt, lòng bàn tay ứa ra mồ hôi, vẫn kiên trì tiếp tục cố gắng thuyết phục hắn. “Đúng vậy, tôi là quý tha ma bất đến muộn, nhưng là. nhưng là người luôn luôn có lúc phạm sai lầm, giống như động đất vậy, ai có thể dự đoán được lúc nào xảy ra? Ngài hãy coi như vừa mới xảy ra động đất, tôi là đến muộn, nhưng tôi thành tâm thành ý nghĩ đến quý công ty, ngài xem tôi một thân chặt vật, còn không biết xấu hổ xông tới, chúng tôi có biết bao nhiêu thành ý. Hôm nay ngài cho tôi một cơ hội, mặt khác cũng là cho mình một cơ hội, nhân tài khó được, ngài kiên trì nguyên tắc chỉ sợ tổn thất thật nghiêm trọng, tương lai tôi có thể là một đại sư quảng cáo, ai mà biết được?” Ngữ khí kích động của nàng làm hắn khiêu mày.

Đại sư? Tiếng cười càng lớn, đại sư quảng cáo? Không ngờ nàng còn nói ra mồm được, thư kí Trần lại nhin không được, dùng bản báo cáo giấu mặt cười. Ôn Hà Phi này thoạt nhìn có vẻ giống như công chúa gặp nạn đi?

Tất cả mọi người cười nhạo Hà Phi, chỉ có Lương Chấn Y không nói cũng không cười, chỉ nhìn chăm chăm nàng, sắc mặt của hắn thập phần tối tăm khó coi, ánh mắt như băng nhìn làm thần kinh nàng run lên.

Còn không được sao? Hà Phi hết lời, cắn cắn cánh môi, lại vùng lên nói: “Dù sao ngài cũng không có gì tổn thất, cùng lắm tôi không cần nhận lương, thử dùng tôi một tháng, nếu tôi thực kém như vậy, cách chức tôi đều được, nhưng ít ra cho tôi một cái cơ hội chứng minh năng lực, ngài lại có gì ——”

“Cô lập tức cầm miệng ——” rốt cục mở miệng, thanh âm nồng đậm như rượu, cúi mắt nhìn chăm chú khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng kia, nhưu mày nói. “Tôi chỉ cho cô một lần cơ hội.”

Hà Phi giật mình ngây ra, lập tức cầm miệng. Thành công sao?! Ánh mắt bỗng sáng lên, nhìn lại vẻ mặt hắn sâu xa khó hiểu, phỏng đoán ý tứ của hắn.

Lương Chấn Y nhìn sâu nàng một cái, lập tức cất bước rời đi. Chú mục ngắn ngủi kia, ánh mắt ấm áp, Hà Phi nháy mắt mấy cái nghĩ đến nhìn lầm, ánh mắt lướt qua trong chốc lát phảng phất còn mang theo ý cười, cười?

“Đi thôi, ‘đại sư’!” Thư ký Trần lạnh nhìn Hà Phi còn đang sững sờ. “Tôi mang cô đi quen thuộc hoàn cảnh.” Khó gặp được bông hoa đại không biết xấu hổ lại không sợ chết như vậy.

Hà Phi nhìn lại thư ký Trần, hai chân như nhũn ra, suy yếu hướng về phía nàng xác định. “Anh ta. Ý tứ của anh ta có phải. Tôi có thể lưu lại?” Là như thế này sao?

“Đại sư, cô nhìn không ra ngài ấy tha thứ cô sao?” Trần Đình trêu chọc nàng, mọi người rốt cục nhin không được cười to.

Hà Phi không lưu tâm, hoan hô ra tiếng. Phù, nguy hiểm thật!

Bên ngoài, Lương Chấn Y dừng bước, lắng nghe bên trong ồn ào, còn có tiếng cười của cấp dưới.

“Thật là ngu ngốc.” Miệng hắn nhếch hiện lên tia tươi cười.

Quý liễu lĩnh này đến tột cùng là quá lớn mật bạo gan hay là trời sinh mắt trên đỉnh đầu? Bất luận như thế nào, tiểu nữ tử gan dạ sáng suốt hơn người này, xác thực làm hắn thay đổi cách nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Em Đến Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Đi làm ngày đầu tiên, Hà Phi được mở rộng tầm mắt. V. J nghiệp vụ có bao nhiêu dọa người, mỗi đồng sự của nàng đều đủ đặc sắc, nàng xem mà hoa mắt hỗn loạn.

Có chừng người mới như tiểu muội văn thư Trương Thiên, mũi miệng đầu lưỡi lỗ tai đều có xuyên lỗ, tóc màu tím, quần đủ thấp thấy cả quần lót; có thư ký Trần Đình mặc đồ đen hiệu Issey Miyake, giả vờ lãnh huyết, nói chuyện cay nghiệt, thích hù người, động một tí là liền hướng Hà Phi hù một tiếng, hoàn toàn xem thường nàng, chỉ kém không lấy giày cao gót cao dọa người giẫm lên nàng.

Còn có vài tên chuyên viên quảng cáo cao to trâu bò, mùi nước hoa nồng chết người, bọn nam nhân này người người tự cho mình là siêu phẩm, thích dùng cảm nhìn người.

Cũng có mồm to, thích rít gào trưởng ban Ủy Nhân Nhân, nàng mặc một bộ công sở Chanel, cái đầu nhỏ xinh, động tác gọn gàng, cước bộ phi nhanh. Hà Phi mới đi làm một ngày đã bị nàng rống bốn, năm lần, nàng thường treo bên miệng một chữ một từ chính là ——

“Mau, mau, mau, mau, mau!” Mau gấp người chết không đèn mạng. Hà Phi đưa đề án chậm một chút, nàng liền không lưu tình chút nào đem văn kiện bóp lên đầu nàng “Mau ——” như sư tử rống.

Làm cả buổi, mắt cá chân bị thương của Hà Phi đã muốn sưng như móng giò Vạn Loan(*), ai cũng sai nàng làm việc, hơn nữa thích kêu nàng đại sư, rõ ràng cười nhạo nàng.

Hừ! Hà Phi ngồi ở trong phòng, lại sắp xếp các bản kế hoạch, lật xem đề án quảng cáo mà những kẻ tự cho mình là siêu phẩm nọ kia đã viết.

“Ai! Để cho ta làm, cũng viết rất tốt!” Nàng cẩn thận xem kỹ ngôn ngữ cách viết chính quy. “Thì ra là thế, như vậy cũng được.” Bất tri bất giác, đã qua thời điểm tan tầm. Hà Phi đã đói bụng ọc ọc kêu, lúc này mới phát hiện ngoài cửa sổ sắc trời đều đã tối sầm, vì thế thu thập đồ đạc, kéo lê thể xác và tinh thần mệt mỏi rời đi.

Vừa ra công ty liền thấy Từ Thiếu Khâm đang cầm hoa chờ ở trước tòa nhà.

“Hà Phi?” Hắn vừa thấy Hà Phi, lập tức hướng lại đây.

Hà Phi không để ý đến hắn, quay đầu bước đi, cả nhắc cả nhắc thập phần chật vật.

Hắn đuổi theo. “Bảo bối, lên xe a, chân của em làm sao vậy?”

“Anh còn có mặt mũi hỏi?!” Hà Phi trừng hắn một cái, vung tay đuổi hắn. “Tránh ra, tránh ra!”

Thiếu Khâm ngăn lại bạn gái, cười lấy lòng, kéo nàng bước hướng về xe đỗ bên đường.

“Đừng tức giận a, đã đói bụng chưa? Anh ở đây chờ em từ trưa, thật đáng thương, giống như thằng ngốc vậy.”

Hà Phi giãy giụa, sa sầm mặt không muốn để ý đến hắn. “Anh đói bụng chính mình tự đi ăn, anh tránh ra !”

Từ Thiếu Khâm nhanh lời kéo nàng, nói năng ngọt xớt cầu xin. “Ai nha, cười một cái thôi, đừng tức giận. Ngoan thôi, em tha thứ cho anh, em biết anh hề nóng này là cái gì cũng quên mất, đừng tức giận nha!”

Hà Phi vẫn là xì mặt, hai tay vòng ngực hừ một tiếng. Nhớ tới chuyện buổi sáng, nàng lại bốc hỏa, không giết hắn cũng đã là a di đà Phật.

Thiếu Khâm lại lên tiếng chịu tội. “. Nếu không anh quỳ xuống cho em!” Nói xong liền muốn quỳ, Hà Phi bật cười. Vừa thấy bạn gái mỉm cười, hắn chạy nhanh thừa thắng xông lên, nói sang chuyện khác. “Phi nha, muốn đi ăn ở đâu? Đây, hoa hồng tặng em” Liều mình dỗ nàng vui vẻ.

Hà Phi cầm lấy hoa hồng, con tức tan thành mây khói, bạn trai lời ngon tiếng ngọt, giống như thoi miên, nàng mềm lòng, lại không đành lòng nhẫn tâm khi hắn .

Từ Thiếu Khâm vội vàng xin tha. “Ai, buổi sáng phát hiện em đi mất, hù chết anh, nếu mất đi em, anh sống thật không có ý nghĩa. Phi nha, em đối với anh rất quan trọng, không có em anh làm sao bây giờ? Em biết anh đối với em là thật tâm chân ý, anh dù tính tình không tốt, em cũng đừng so đo với anh, anh đây không phải đang cầm hoa hồng để van cầu em tha thứ sao? Dù sao công việc của em cũng có mất đâu! Đừng tức giận anh”

Hà Phi nở nụ cười, nằng nóng giận luôn luôn đến cũng nhanh đi cũng mau. Giận mắng hần. “Toàn ba hoa!” Lấy bó hoa hồng đánh hần, đóa hoa rơi là tả, giống như hồng vũ; sau cơn mưa Lương Chấn Y vừa vặn chạy xe qua, thấy bên đường một màn này.

Hà Phi ngạc nhiên, cách hoa cùng cửa kính xe, cùng hần trong khoảnh khắc đối mặt.

Lương Chấn Y ghé mắt, một đôi mắt sắc nhọn như ưng, nhìn khiến nàng lưng ra mồ hôi, nhất thời choáng váng, trong lòng giống như bị cái gì kéo một chút, lòng ngực nóng lên.

Lương Chấn Y liếc nàng một cái, không có chào hỏi, lái xe chạy quá, chiếc xe Benz màu đen nhập vào dòng xe cộ.

Từ Thiếu Khâm phát hiện bạn gái kỳ quái, hỏi nàng: “Làm sao vậy?”

Hà Phi đột nhiên hoàn hồn, thấp giọng giải thích: “Tổng giám đốc của em a, hần thật hung dữ đâu!” Nhịn không được oán giận. “Buổi sáng thiếu chút nữa bị hần khai trừ.” Nàng căn nhắc nói liên miên về buổi sáng khủng bố vừa trải qua.

Từ Thiếu Khâm nở má, cùng Hà Phi hôn hò đi nhà hàng ăn cơm. Hà Phi mỉm cười cùng bạn trai nói chuyện phiếm, cũng không có suy nghĩ đến cùng, mới vừa rồi đây lòng khác thường xông xáo kia là cái gì?

Ánh mắt lợi hại của Lương Chấn Y, vì sao xuyên thấu cửa kính xe, thẳng tắp tiến vào nàng tâm khảm, nhìn khiến nàng lưng đổ mồ hôi?

Cảm xúc xa lạ kia, biến lòng nhộn nhạo, nhưng Hà Phi trì độn cũng không có vì thế mà làm phức tạp.

Ban đêm, Lương Chấn Y ngồi một mình trong phòng khách, lật xem lý lịch Ôn Hà Phi. Nàng thân cao 1m58, cân nặng bốn mươi hai, là nữ nhân thật nhỏ nhắn. Lương Chấn Y mỉm cười, lúc buổi sáng nàng tóm cánh tay hần lại hữu lực như vậy. Xúc cảm từ đầu ngón tay nàng chụp lên bắp thịt, tay nàng run run, vẻ mặt gấp gáp nói chuyện, má nộn hồng, tóc xoăn như mây. Nhìn lại mắt của hần còn thật sự nghiêm túc, giống như phải xuyên qua đồng tử của hần tận đến nội tâm. Khi đó mặt dù hần nghiêm mặt lạnh lùng, nhưng không cách nào chân chính nổi lên lòng dạ cứng rắn đối với nàng.

Đêm hôm đó, Lương Chấn Y giống như bình thường lui tới ngồi một mình ở phòng khách vắng vẻ, đốt một điếu thuốc, uống một bình rượu. Cục đá đánh vào cốc thủy tinh, nước rượu màu hổ phách chiếu ngược lên mặt của hần.

Hần bỗng nhiên thấy ánh mắt của chính mình, sâu giống như biển, yên tĩnh lạnh lùng như vậy.

Thế giới tĩnh lặng phảng phất chỉ còn một người, hần hơi say, đổ xuống sofa.

Ngoài cửa sổ một mảnh tối đen, ánh sao thưa thớt, Lương Chấn Y nói ra caravat, chân dài nhấc lên sofa, bỗng nhiên cảm thấy ghế sofa này cũng giống như chiếc thuyền lay động, đứng đưa tiễn vào biển sâu tịch mịch, chỉ có hần một người độc hành.

Hần sự nghiệp hoàn hảo, vật chất mỹ mãn, mọi thứ thuận lợi, nhất thành bất biến, chẳng may may ngạc nhiên vui mừng. Lương Chấn Y nhắm mắt lại, nhớ tới lúc chàng vụng, khi Ôn Hà Phi cười đem hoa hồng đánh lên khuôn mặt người nào đó, bên trong xe má của hần nhưng lại một trận khô nóng, tựa như hoa hồng là đánh trên mặt của hần.

Lúc bàn tay nhỏ bé kia tóm lấy cánh tay Lương Chấn Y, khoảnh khắc đó, bùng tình tâm ma của hần, cũng cùng lúc bắt ra tịch mịch hần chôn sâu trong lòng; còn có nhiệt năng thân thể đã mất từ lâu, khát vọng ở chỗ sâu trong của nam nhân.

Từ khi Ôn Hà Phi xuất hiện, cuộc sống màu xám đơn điệu của hần bắt đầu rực rỡ tràn ngập sắc màu; ánh mắt mỉa lệ của nàng dường như chôn nhập vào trong trí óc hần thật sâu, làm hần tâm phiền ý loạn.

Lương Chấn Y men say nằm ở sofa, bỗng nhiên hi vọng được vui mặt vào làn tóc như mây kia. Cảm giác thấy ngứa ngáy, ở cổ hần, ở sườn mặt hần, ở trên da hần, hần nghĩ, thân thể nóng lên.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Em Đến Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Một năm sau thư ký Trần Đình công ty V.J vẫn chung tình với “Issey Miyake”, rất có dáng vẻ ba kiếp đều mặc Issey, vẫn thích hừ nhàn; tổ trưởng Ủy Nhân Nhân vẫn là lớn giọng, chân tay lanh lợi, như cũ mặc “Chanel” mang chửi người.

Lương Chấn Y dẫn dắt một đám cấp dưới, thành tích chói mắt, ngay cả tổng công ty ở nước Mỹ đều điều người đến thực tập quản lý với hần.

Về phần cái kia Ôn Hà Phi gan lớn lại thẳng như ruột ngựa thì sao? Thành tích của nàng như thế nào? Có làm ra cái gì ra trò?

Ở góc văn phòng. Mặt bàn xếp đầy hồ sơ, cao như núi, phía sau núi truyền đến tiếng Hà Phi sôi nổi nói.

Chỉ thấy nàng ngồi ở trước bàn, tai phải giắt cái bút, tay trái lật lật sổ ghi chép, vai kẹp điện thoại, thỉnh thoảng lại dùng tay phải ném văn kiện vào xe đẩy. Hách! Hóa ra đến V. J một năm, đã luyện được thiên thủ thần công, chỉ còn kém không lấy đến cả chân dùng.

Một đám đàn ông vây quanh nàng.

“Được rồi sao?”

“Muốn hợp rồi a.”

Hà Phi nháy mắt muốn bọn họ chờ, vừa nhanh hướng đến điện thoại trả lời.

“Vâng vâng vâng, tôi biết chỗ khó xử của anh, nhưng chỗ chụp ảnh rõ ràng là chúng ta trước đã định, anh dù muốn đổi, lịch làm việc của ngôi sao không thể đổi a!”

Đám đàn ông chia chia tài liệu đầy bàn, Hà Phi vẫy vẫy tay, tiếng nói ôn nhu. “Anh Lưu à, chúng ta thật sự không thể đổi ngày, không phải đã sớm ký kết sao, anh có ký tên” Đòi mạng, nói nửa ngày vẫn là không thỏa thuận được.

Đám đàn ông bắt đầu ho khan, thờ dãi, trừng mắt.

Hà Phi cực cuồng, rốt cục mất đi tính nhẫn nại, hỏa đại rít gào với điện thoại: “Tôi mặc kệ cái gì bị trùng thời gian, anh ngày mai nếu không cho chụp, tôi sẽ kiện anh, tôi đem cái kia hủy đi, anh không mở cửa, tôi đem cửa đá vụn!” Quảng điện thoại. “Phù! Tức chết ta!” Lấy xuống bút gài sau tai, cầm lấy tài liệu, bắt đầu đặt câu hỏi. “Vụ Phúc Hưng là của ai?”

“Của ta.” Lý mập ú đứng ra.

Hà Phi ngồi bút gỗ gõ hồ sơ, mặt lạnh nói. “Ừ, Phúc Hưng bán mỳ sợi vừa cứng vừa khó ăn, anh còn cường điệu nó ngon miệng? Anh không bằng cường điệu nó vừa dai vừa co dãn còn hơn.”

Bị mắng, Lý mập ú sờ sờ cái mũi cầm lại hồ sơ.

Hà Phi lại lấy ra một khoản khác, chỉ chỉ trỏ trỏ bên trên. “Vụ xưởng rượu Men Hoa là vụ của ai?”

“Là của ta!” Thiên Hạm eo lá đứng ra.

Hà Phi đối với hồ sơ gật đầu. “Kịch bản gốc không sai, rất thú vị.” Cầm lên tài liệu, Thiên Hạm đón lấy. “A——” nàng ngẩng đầu nói với hắn. “Bất quá. . . . Anh tìm siêu thanh thuần cô gái để đẩy mạnh tiêu thụ rượu, sức thuyết phục không tốt bằng sao nữ gọi cảm, nếu là ta, sẽ tìm Chung Lệ Đề!” Thiên Hạm dậm chân ừ một tiếng, vẻ mặt tan nát bị thương.

Hà Phi lại rút ra một cái hồ sơ. “Kẹo dẻo Tinh Tinh này”

“Của ta.” Một tên nam tử loắt choắt bước ra khỏi hàng.

Hà Phi đem văn kiện giao cho hắn, buông tay không chút lưu tình phê bình. “Tiền sinh a, kịch bản của anh cũng quá cũ, để hai vợ chồng với sao băng hứa nguyện, sau đó lấy ra kẹo dẻo Tinh Tinh ăn, nguyện vọng liền được thực hiện, haiz, ai tin a?! Không được không được, kịch bản của các anh đều cũ rích rồi.” Thật sự là, viết tệ muốn chết!

Ba cái đại nam nhân ngơ ngác xem ta, ta xem ngơ ngác, thỉnh linh cùng hít sâu —— “Cô cho cô là ai a?! Ôn, trợ, lý!” Cùng nhau kêu gào rống, rống đến Hà Phi trốn vào gầm bàn, giơ cao hai tay đầu hàng.

“Bình tĩnh, bình tĩnh.” Nàng nhỏ giọng cầu xin tha thứ.

Ba người khòe mặt run rẩy, tức giận đến bạo nổi gân xanh. Có làm hay không? Bất quá là đến chỗ nàng lấy cái tờ trình văn tắt hồ sơ, lại dám giáo huấn bọn họ? Muốn chết, đầu heo! Thực nghĩ đến nàng là đại sư a! Bất quá là cái trợ lý nho nhỏ, cũng dám phê bình bọn họ?!

Bên cạnh bàn lóe ra một đôi mắt to cười hắc hắc. “Các vị tiền bối, hậu sinh chính là cho điểm ý kiến, các ngài không thích cũng không cần phải lớn tiếng như vậy thôi!”

“Ai!”

“Ta... ai!”

“Ta... ai... hừ!”

Hừ một tiếng, ba người thờ phỉ phỉ quay đầu rồi đi, sớm muộn gì cũng bị Ôn Hà Phi thẳng như ruột ngựa này làm tức chết!

Ai Hóa ra lẫn lộn một năm, Ôn Hà Phi như cũ không có tiền đồ là một tiểu trợ lý không phát lên được.

Hà Phi mệt mỏi xoa mắt, nằm úp sấp trên cái bàn chất đống văn kiện. “Ai” Nhịn không được thở dài. Có nên hay không từ bỏ đi? Giầy giụa làm trợ lý một năm a! Thiếu tiền lương, hai phần công tác, mỗi ngày một muốn chết, rốt cuộc có đáng giá hay không? Nàng không rảnh ngẫm nghĩ, ở đầu kia Ủy Nhân Nhân đã lại kêu gọi, sự tử rống điếc tai.

“Ôn, Hà, Phi, cô nếu không đưa ghi chép hội nghị tới, tôi đem cô đá đến Uruguay đi, cô chết tiệt lập tức đưa lại đây cho tôi!”

Thanh âm ma quỷ xuyên vào não, ủa, Hà Phi nhảy lên! Trước rút ra ghi chép hội nghị sau co giò chạy! Vô ý xô phải xe đẩy, ngã xuống chó ăn thi, quỳ rạp trên mặt đất, bản ghi chép bay vèo đi.

Chỉ thấy đầu bên kia Ủy Nhân Nhân một cái chân dài, đáp lên trên ghế, tay dài duỗi ra, ồ! Tiếp được. Lợi hại lợi hại, Chanel quần áo đủ linh hoạt, mặc váy bó mà thân thủ vẫn mạnh mẽ như thường.

Đau a. . . . Hà Phi nằm trên mặt đất chặt vật run run. Cộp, cộp, cộp, xa xa nhìn thấy thư kí Trần xinh đẹp một đôi giày đen cao gót thông thả đi đến, đứng ở trước mặt nàng. Hà Phi nhìn lên cao hơn, quả nhiên thấy thư ký Trần Đình khiêu mi, tao nhã đứng, tao nhã vươn ngón tay hoa sen, tao nhã chạm vào bên môi, ánh mắt mỉm cười, quả nhiên hường nàng phát ra một tiếng ——

“Hừ.” Trần Đình châm biếm cười nhìn Hà Phi quỳ rạp trên mặt đất, lạnh lùng hỏi: “Đại sư, côi nằm trên mặt đất tìm linh cảm sao?” Tiếng nói tao nhã, khắc nghiệt như băng.

Hà Phi một trận rét lạnh vù vù, lập tức dưới đáy lòng trăm ngàn đao giết qua Trần Đình.

Văn phòng cười vang.

Hà Phi đứng dậy, nhìn lại cái xem thường, đây là nàng tự lập tự mình cố gắng, tự sinh tự diệt cuộc sống ở V.J.

Không ở thiên đường, so với địa ngục còn thâm. Da mặt không đủ dày, thật đúng là làm không được một năm.

Nàng làm việc giống như bị hung ác lột đi một tầng da, thật vất vả, buổi chiều đuổi không kịp hồ sơ, trốn ở phòng trà uống chén cà phê thờ. Trời lạnh, Hà Phi mặc áo lông trắng cổ chữ V, mặc váy bó xanh lá cây, đang cầm cốc cà phê lạnh ngắt run rẩy.

“Ôn Hà Phi.” Ủy Nhân Nhân tóm được nàng.

Ủy Nhân Nhân nheo mắt lờm lờm, làm Hà Phi một trận run rẩy. Đáng chết, nàng lại đâm vào cái gì họa? Đang buồn bực, Ủy Nhân Nhân chọc chọc mũi nàng, từng chữ từng chữ gần nói: “Cô, uống, xong, chủ tịch muốn gặp cô.”

“Hà?” Cà phê trong tay thiếu chút nữa rơi. “Chủ tịch? Tôi làm sai cái gì?” Hà Phi thần sắc kinh hoàng, thiếu chút nữa sợ đến hồn phi phách tán.

Ủy Nhân Nhân ngẩng đầu chống cằm, nheo lại ánh mắt suy tư. “Sai lầm lớn không có, sai lầm nhỏ liên tiếp là thật.” Nàng nhún nhún vai, vẫy vẫy tay rồi đi. “Tự giải quyết cho tốt đi, Lương tổng sẽ mang cô đi lên.”

Shit! Chẳng lẽ là vì lần trước nàng cùng Trịnh Đạo trở mặt? Hà Phi nhú mày ra sức suy nghĩ, hay vẫn là vì nàng mắng biên tập tạp chí Tân Đình? Nàng hạ xuống cả phê bình ở hai tay, rốt cuộc là vì chuyện gì đây? Chủ tịch triệu kiến người xác định chắc chắn là vì sai lầm phi thường nghiêm trọng, Hà Phi khăn trương, há miệng vất óc suy nghĩ.

“Ôn Hà Phi.” Một đôi giày đen bóng đứng ở trước nàng.

Hà Phi rút vai yếu ớt đáp lại: “Vâng.” Lương Chấn Y đến đây. Ô ô. Lúc này chết chắc rồi! Giám đốc sẽ không phải là đuổi việc nàng đi?

Lương Chấn Y nhìn nàng cúi đầu rút vai, ông trời, nàng xem ra thật căng thẳng, bộ dáng như sắp té xỉu đến nơi.

Hắn giương mày rậm, nhẹ giọng nói: “Cô theo tôi lại đây.”

Hai người đi vào thang máy, một khoảng lặng im làm người ta lúng túng, chỉ nghe tiếng chuyển động của thang máy.

“Ách.” Hà Phi thử thăm dò hắn. “Ngài có biết chủ tịch vì sao lại gặp tôi không?” Nàng hi vọng biết trước, để có điểm chuẩn bị tốt tâm lý.

Lương Chấn Y nghiêng người liếc nàng một cái, nàng hôm nay mặc áo lông trắng cổ chữ V, lộ ra xương quai xanh gầy. Đáng chết, nàng làm lồng ngực hắn căng thẳng. Lương Chấn Y lập tức dời tầm mắt, đáp ngắn gọn. “Không biết.”

“Vì chuyện gì vậy? Mắng đạo diễn hay là mượn chỗ chụp? Tôi không phải có ý nổi giận, có lúc bọn họ thật sự bị mắng chửi mới bằng lòng hợp tác, kỳ thật tôi đều là vì.”

“Câm miệng.” Lạnh đậm ngắt lời nàng phỏng đoán linh tinh. “Nói với tôi cũng vô dụng.” Đáng chết, hắn nghĩ đến xương quai xanh xinh đẹp của nàng, còn có bộ ngực rất tròn dưới áo lông trắng, nghĩ đến tâm phiền khí nóng. Cũng không phải tiêu tử ra đời chưa lâu, như thế nào mỗi lần vừa thấy nàng liền

nhìn không được miên man suy nghĩ. Bởi vì dục vọng, về mặt của hắn càng trở nên thêm lãnh khốc dọa người, khó có thể thân cận.

Làm chi cục cằn như vậy a?! Hà Phi nói thầm dưới đáy lòng. Nàng lờm lỏm một cái, thấy tay kia của hắn đút ở túi quần, trên mu bàn tay có một chút lông tơ. Đánh giá hắn tây trang, vĩnh viễn luôn như vậy chính tề ngay ngắn, giống như người của hắn cẩn thận tỉ mỉ, nghiêm khắc đến làm cho người sợ hãi. Không cần ngần đầu cũng biết sắc mặt của hắn có bao nhiêu lạnh lùng. Hà Phi gãi gãi đầu, thật vô tình, công ty lớn như vậy mà lạnh giống như tủ lạnh.

Thang máy dừng lại, cửa mở ra, lộ ra một hành lang thẳng tắp tràn đầy ánh sáng. Hà Phi trong lòng căng thẳng, hít một mồm lớn, vẫn là nhìn không được hướng hắn cầu cứu.

“Chủ tịch thực đáng sợ sao?” Da đầu tê dại, bất giác lại bắt đầu nhiều lời. “Ông ấy tốt nhất đừng mắng tôi a, ngài có biết tôi bị người mắng sẽ nóng này, không biết sẽ nói ra cái gì chết tiệt nói —”

“Đừng đập chủ tịch là được.” Hắn nói. Nhớ tới lúc trước nàng hung hãn đập máy bán nước, mắt hắn hiện lên thấp thoáng ý cười.

Hà Phi nghe xong kinh ngạc, đột nhiên ngẩng đầu trừng hắn, về mặt của hắn vẫn như mọi khi, nhưng là, hắn vừa mới nói gì đó? Hắn nói đùa cùng nàng?! Mặt trời mọc lên từ phía tây sao?

Lương Chấn Y cúi đầu nhìn nàng, “Đi thôi.” Cánh tay dài duỗi ra, nhẹ nhàng đáp lên lưng nhỏ gầy của nàng, đẩy nàng ra thang máy.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Em Đến Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Ôn Hà Phi lần đầu tiên nhìn thấy chủ tịch V.J, nàng nguyên bản tưởng rằng làm chủ tịch đều là ông già béo phục béo phịch, nhưng là đến khi gặp thật lại dọa nàng nhảy dựng người. Trong tưởng tượng của nàng tuổi đã qua trung niên so với hắn thật là quá nhiều lắm. Hơn nữa cùng bộ dáng chủ tịch nên có trong ấn tượng của nàng hoàn toàn ngược lại.

Đó là một nam nhân mặc quần áo thường ngày, gương mặt hơi vuông tằm hơn ba mươi tuổi. Hắn xem ra không có anh tuấn của Lương Chấn Y, nhưng lại có một cỗ khí chất ung dung tôn quý.

Phòng làm việc của hắn phi thường lớn, cả đông đầy tạp chí lá cải, trên mặt đất tán loạn đĩa trò chơi, ở cửa sổ tràn ngập cây vạn niên thanh, leo lên toàn bộ bề cửa sổ. Ánh mặt trời từng mảng lớn hạ xuống sân nhà bằng gỗ.

Vừa thấy Lương Chấn Y, hắn ngay tức khắc chào đón. “Hai người tới rồi!” Thanh âm của hắn nhẹ nhàng.

Hà Phi không dám lên tiếng, giống như phạm nhân chờ hình phạt, ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh Lương Chấn Y, trong lòng bất an không yên.

Chủ tịch vỗ vỗ vai Chấn Y, cúi đầu nhìn lại Hà Phi, liếc nhìn nàng một cái, ngẩng đầu nhìn lại Lương Chấn Y, ánh mắt lóe ra, nhíu mày, chỉ hỏi hắn một câu: “Chính là nàng?”

Hà Phi nghe Lương Chấn Y thuận hậu âm thanh trả lời: “Phải.”

Theo sau là một trận trầm tĩnh.

Hà Phi đầu cúi thấp hơn, cảm giác trên đỉnh có hai đôi mắt đang hung hăng đánh giá nàng. Mím chặt môi, muốn mắng sao? Cũng tốt, mau mau mau, sớm chết sớm siêu sinh.

“Ôn Hà Phi!” Chủ tịch bỗng nhiên hô lớn tên nàng, Hà Phi chấn động, nháy mắt cả người đã bị bắt lấy. Nàng kinh hãi ghen hòng nhìn trần trời, sao. Sao lại thế này? Chủ tịch nghiêm nghị quan sát nàng, nàng ánh mắt hoang mang, bị nhìn đến mồ hôi lạnh ứa ra.

“Chúc mừng a ——” hắn bỗng nhiên lớn tiếng nói với nàng, “Chúng tôi quyết định tuyển cô làm thiết kế viên chính, cô thăng chức!” Dừng sức vỗ vỗ vai nàng.

Cái gì?! Hà Phi miệng há hốc, choáng váng. Hắn. Hắn nói cái gì? Hắn không mắng nàng, ngược lại cho nàng thăng chức? Nàng biểu tình đại ra, mở to hai mắt, thiết kế viên? Nàng được thăng lên thiết kế viên?

“Của ta trời ạ.” Nàng hít một mồm to, không thể tin được.

Thấy nàng về mặt dần thối, Chủ tịch Phương Tuấn Mẫn bật cười, dùng sức lay lay nàng, thẳng hỏi: “Cao hứng chứ? Chấn Y ra sức đề cử cô đấy, Lucky lady! Hi vọng cô đáng giá.” Hướng về phía nàng đang ngây người, cao giọng cổ vũ. “Biểu hiện cho tốt a!”

Cái gì? Lương Chấn Y đề cử?! Hà Phi còn không có hoàn hồn, một cái cốc thủy tinh tinh xảo đã nhét vào trong tay nàng, chủ tịch có chút tính trẻ con

hét lên: “Đến, chúng ta cùng ly!” Trung khí mùi phần, hăng hái ngàn vạn.

Hắn giúp nàng đổ đầy nước rượu màu hổ phách, cũng lấy một cái cốc đưa Lương Chấn Y, hưng phấn mà nâng chén tuyên bố.

“Chúc mừng quảng cáo đại sư tương lai. Cùng ly!” Cốc chạm vào cốc rượu của Hà Phi, phát ra thanh thúy tiếng vang. Hà Phi thể này mới chân chính tỉnh lại.

Không phải là mơ!

Rượu trong chén sóng sánh, nàng biến lòng xao động cuộn cuộn. Đây là thiên chân vạn xác, nàng đột ngột ngẩng đầu, chạm phải một đôi thâm thúy hắc đồng, trong mắt tia sáng âm áp làm nàng tim đập nhanh. Lương Chấn Y đối diện nàng mỉm cười.

Ánh mắt hắn như nùng mực, thẳng hất vào trái tim nàng. Hắn đưa ly chạm nhẹ ly của nàng, keng một tiếng, cúi ngấm nàng về mặt khờ ngốc đáng yêu, ôn nhu nói: “Chúc mừng, Hà Phi. . . .” Kêu tên nàng, âm thanh trầm thấp giống như kêu tên con mèo mà hắn cưng chiều. Hắn ôn nhu giọng điệu giống như khẽ vuốt trên má nàng, Hà Phi một chút thất thần, tim đập chậm nửa nhịp.

Chủ tịch nhìn lại Chấn Y, nhìn ra được hắn đặc biệt thiên vị Ôn Hà Phi, Phương Tuấn Mẫn kéo kéo cánh tay Chấn Y hô lớn: “Cùng ly!” Ngẩng đầu hào sảng uống cạn, đáy lòng cười thầm, này Lương Chấn Y lãnh huyết khó nhận ra nha.

Lương Chấn Y cũng một ngụm uống cạn rượu trong ly, lại không biết Phương Tuấn Mẫn đem tâm sự của hắn xem nhát thanh nhị sở.

Này, đều là, thực, ! Hà Phi nở nụ cười, mắt lấp lánh. Chân chính hết khổ! Vui mừng lan ra, trời ạ, nàng rất cao hứng. Ngửa đầu hướng tới hai cái nam nhân cao lớn, quên mất thân phận chính mình, cũng hào sảng nâng chén kêu lên.

“Chúc V.J kiếm được nhiều tiền, chúc ta một bước lên mây!” Nàng vui đến chết mắt, cũng bắt chước bọn họ một ngụm uống cạn rượu trong ly.

“Nói đúng lắm, nói đúng lắm!” Chủ tịch ôm vai bọn họ cười ha ha, giống cái đại đứ nhà nhỏ.

Rượu cay nồng rót vào dạ dày, Hà Phi cười nhếch miệng, thần kinh căng thẳng rốt cục thả lỏng.

Nàng thở ra một mồm to, thẳng thắn nói: “Thật sự là, vừa rồi làm tôi sợ muốn chết, còn tưởng rằng bị mắng đâu!”

Nàng cúi đầu cười, đuôi tóc vô ý phất qua ngực Lương Chấn Y. Hắn một trận tâm ngứa, thiếu chút nữa nhìn không được ôm nàng vào lòng.

Tiếng cười sang sảng của Chủ tịch quanh quẩn bên lỗ tai Hà Phi, mùi nước hoa trên người Lương Chấn Y thoang thoảng tiến vào mũi nàng. Có thể cảm giác độ nóng trên người hắn, giống như ấm lò sưởi ấm nàng gây yếu thân mình, ý, hình như không còn lạnh nữa rồi.

Sau khi Chủ tịch nhiệt tình ân cần cổ vũ xử lý xong một bình rượu, nàng cùng Chấn Y sóng vai rời đi.

Hà Phi bộ pháp lão đạo. Phù, rượu kia thực mạnh, cả dạ dày như bị thiêu đốt, thân mình nóng quá.

Tiến vào thang máy, Hà Phi vui thăm, vẫn lộ vẻ tươi cười đắc ý.

Lương Chấn Y lên nhìn trộm nàng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, mắt khẽ giương lên cười. Thang máy khởi động, Hà Phi loạng choạng không xong, hắn đúng lúc đưa tay đỡ lấy nàng.

“Cẩn thận.” Hắn nhíu mày, lo lắng nàng ngã bị thương.

Nàng quay sang đến, xấu hổ hướng về phía hắn cười, vỗ vỗ cái trán, khẽ nhủ cái mũi nhỏ xinh.

“Thật, tôi có chút say, rượu thật mạnh nha.” Rút về cánh tay bị hắn bắt lấy, lui về phía sau dựa vào vách thang máy. Có chút chóng mặt choáng váng, là rượu gì? Mạnh như vậy?!

Phương chủ tịch chuồn ra văn phòng theo sau bọn họ, thấy bốn bề vắng lặng, ngay tức khắc tiến vào thang máy, mở ra nắp điện báo, đem nút khẩn cấp đè xuống, đắc ý cười nhếch miệng.

Hừ hừ hừ, đừng nói tôi không giúp cậu a, Chấn Y, dù là ai đều nhìn ra được cậu thích Ôn Hà Phi.

Thang máy đột nhiên ngừng!

“A!” Hà Phi kinh hô, thiếu chút nữa ngã sắp xuống.

Lương Chấn Y duỗi ra bàn tay to, lập tức kéo lại nàng, tình thế cấp bách liền đem nàng kéo tiến trong lòng. Nàng đột nhiên va phải một bức tường rắn chắc âm áp trong ngực, Hà Phi mở to mắt, thoáng chốc trái tim kịch liệt đập, dựa vào trước ngực hắn.

Hương vị của hắn chui vào chóp mũi, hơi thở âm áp của hắn ở gáy nàng làm nàng một trận tê dại run rẩy. Hà Phi hoảng hốt, đôi tay nhỏ đặt trước ngực hắn nắm chặt, sao lại thế này? Nàng chưa từng tim đập nhanh như vậy, chưa từng hô hấp dồn dập như vậy, chưa từng ngay cả lòng to đều run rẩy như vậy, giống một luồng điện chạy vào trong cơ thể, chấn động tâm khảm.

Lương Chấn Y cũng không nói gì, luyến tiếc buông tay, ôm chặt eo nàng, mặc nàng mềm mại dán vào ngực, đuôi tóc chạm vào thân.

Trong thoáng chốc, cảm xúc phức tạp đồng thời đánh sâu vào hai người.

Hà Phi mặt đỏ bừng, đứng vững vàng liền vội vàng lui thân rồi đi, mặt đỏ tai nóng, tim đập như nổi trống. Bình tĩnh, bình tĩnh a! Nàng ôm lấy mặt, đòi mạng, nóng đòi mạng! Đáng chết, nàng sao lại thế này?! Nhất định là say!

Thang máy dừng lại, đèn tuýp trên đầu cũng tắt, chỉ còn sót lại một cái đèn nhỏ chiếu sáng.

Lương Chấn Y trầm mặc quý dị, Ôn Hà Phi ngẩng đầu nhìn hắn, phát hiện hắn cũng đang nhìn mình, tia sáng trong mắt hắn khiến nàng tim đập gia tốc. Ánh mắt hắn sắc bén, giống như một con thú đang nhìn con mồi, ánh mắt cực nóng giống như muốn cắn nuốt cái gì.

Hà Phi bối rối, lui về phía sau, lại lui về phía sau chạm đến vách tường, thở một hơi, không dám nhìn thẳng mắt hắn, dời đi tầm mắt, vì tránh đi loại không khí quý dị xấu hổ này, nàng đánh vỡ trầm mặc.

“Thang máy. Thang máy trục trặc sao?” Nàng có chút khó thở. Nam nhân này làm nàng tim đập thình thịch, làm nàng run run, nàng chán ghét mình như vậy, giống như bị mê hồn. Hắn một ánh mắt nhưng lại hại nàng hoảng hốt hồn phi phách tán, thật ngớ ngẩn!

Lương Chấn Y nhìn nàng cúi đầu nắm chặt tay, thân mình cứng ngắc, xem ra thực căng thẳng. Sợ hắn như vậy sao?

Đột nhiên giọng tay hướng nàng ——

“Làm chi?” Hà Phi sợ hãi vội cúi người trốn hắn, lập tức phát hiện nguyên lai Lương Chấn Y chính là muốn đi ấn máy bộ đàm. Muốn chết! Nàng thở sâu bắt buộc chính mình thả lỏng. Bình tĩnh a, Ôn Hà Phi!

“Alô?” Bảo vệ đón nghe.

Lương Chấn Y nhìn lại Hà Phi đỏ bừng khuôn mặt nhỏ! Ánh mắt nhìn chằm chằm nàng, cùng lúc nói với bảo vệ: “Thang máy tầng A trục trặc, chúng tôi bị nhốt ở trong.”

“Được rồi, các anh đừng hoảng hốt, chúng tôi lập tức xử lý ngay.”

Trong lúc chờ đợi hai người bị vây ở nhỏ nhỏ không gian. Thực im lặng, cũng thực xấu hổ, Hà Phi chảy mồ hôi, tim đập cuống cuống, phi thường khẩn trương. Bởi vì hắn là thủ trưởng? Không không không. Bởi vì hắn là đàn ông?! Nhưng là khi ở cùng một chỗ với Thiếu Khâm cũng chưa từng kích động như thế a. Hà Phi thấp rủa một tiếng, bụng lấy hỗn loạn đầu, nhắm mắt lại. Thật choáng váng, rượu chết tiết, tác dụng sau thực mạnh.

“Sợ như vậy?” Hắn đánh vỡ trầm mặc, trầm thấp tiếng nói cũng giống như rượu vậy thuần hậu mê người. Hắn mỉm cười, bỗng nhiên thực hưởng thụ chuyện ngoài ý muốn này. “Đừng sợ, thang máy rất nhanh sẽ tốt rồi.” Hắn nói, lại âm thầm hi vọng thang máy này tốt nhất trục trặc mấy cái giờ. Hắn thích cùng nàng một chỗ, thích như vậy nhìn nàng mặt đỏ bừng, cho dù dục vọng khao khát nàng thực mãnh liệt khiến hắn thống khổ.

Hà Phi nghe xong lời của hắn, đột nhiên ngẩng đầu dũng cảm nói thẳng: “Tôi không sợ, chính là anh làm cho người ta thật khẩn trương.”

Hắn nghe xong ngạc nhiên, không khỏi bật cười.

“Phải không?” Không biết là mình làm cái gì làm nàng khẩn trương. Lương Chấn Y quan sát khuôn mặt hồng hồng của nàng, yêu thích nàng bầu môi kêu gọi cái miệng nhỏ nhắn. Đòi mạng! Thăm nghĩ, nếu nàng biết ý tưởng hiện tại trong óc, nàng mới thực nên khẩn trương.

Nàng trừng hắn liếc mắt một cái. “Anh biết không?” Nàng thực thành thực tiếp tục nói. “Có đôi khi, anh thực nghiêm khắc lạnh lùng, nhưng có đôi khi, anh nhìn người lại.” Hà Phi miệng đắng lưỡi khô, ra sức quạt gió. “Lại giống như nhìn thấu người, rất không lễ độ, bộ dáng thực ngang ngược.” Hắn vừa rồi cũng như vậy nhìn làm nàng luống cuống muốn chết.

Lương Chấn Y nhún nhún vai, dùng ánh mắt thấp phần thú vị nhìn chằm chằm nàng. Cố ý trêu nàng nói: “Ánh mắt là cửa sổ linh hồn, có lẽ, tôi có cái linh hồn ngang ngược. Cô đang ám chỉ, tôi là người ngang ngược sao?”

Hà Phi nghe xong lập tức lắc đầu, còn thật sự giải thích: “Không phải, tôi không phải mắng là ngang ngược. Anh không ngang ngược, phần lớn thời gian anh chính là lạnh lùng khiến người không chịu nổi.” Đây là lời nói thật, hắn thủy chung rất khoảng cách, sâu không lường được.

Lương Chấn Y nghe xong, hung ác trừng.

“Nói thủ trưởng như vậy, cô đáng chết.”

Hắn cố ý hé ra gương mặt nghiêm khắc, Hà Phi thấy thế, một trận kinh ngạc, sau đó lập tức cười ha ha. Nàng tươi cười làm hắn hoa mắt thần mê. Trời ạ, hắn thực thích nàng! Nàng ngẩng đầu lên nhếch miệng cười bộ dáng rất đáng yêu, hắn cơ hồ tưởng cúi đầu hôn môi nàng.

Hà Phi thực thức thời ở trước ngực tay làm cái chữ thập. “Tha thứ tôi. Coi như tôi say đi? Ân?” Lúm đồng tiền của nàng như hoa, hiện ra ở đáy mắt hắn, tiếng nói ngọt ngào sung sướng. “ Tôi thật cao hứng, tôi thắng cược.” Trong lòng thêm ngọt ngào, nụ cười này, đem không khí xấu hổ giữa hai người đều cười bay mất. Nàng cảm thấy mỹ mãn nhắm mắt lại, thở sâu. “Oa, tôi thật sự có thể thiết kế kế hoạch, tôi có thật nhiều ý tưởng. . . .

.” Nàng nhẹ nhàng mỉm cười nói: “Tôi là chuyên viên thiết kế, thật không dám tin tưởng.”

Hắn hất nàng nước lạnh. “Làm không tốt, cũng đuổi việc cô.” Cố ý dọa nàng.

Hà Phi một trận ngạc nhiên, lập tức cười đến lớn hơn nữa. “Không sợ, không sợ, sẽ không để cho anh có cơ hội đuổi việc tôi!”

Ý, Lương Chấn Y này không đáng sợ như trong tưởng tượng như vậy. Đèn sáng, một trận chói mắt, thang máy bắt đầu đi xuống, một lần nữa chuyển động.

Hà Phi đã không còn căng thẳng, thậm chí, với Lương Chấn Y có một chút cảm giác thân thiết.

Cửa thang máy mở, Lương Chấn Y đi ra khỏi thang máy, Hà Phi bỗng nhiên hướng đến bóng dáng hắn nói: “Tôi vẫn rất muốn hỏi.”

Lương Chấn Y dừng bước, Hà Phi lại nói tiếp: “Lần đó phỏng vấn tôi nói dối, sao anh không vạch trần?” Nàng vẫn cảm thấy nghi hoặc.

Lương Chấn Y không quay đầu lại, chỉ nhẹ nhàng băng quơ trả lời: “Có lẽ. Tôi chỉ là muốn biết năng lực của cô có bao nhiêu.” Trên thực tế, nàng chịu khổ nhục đã làm hắn thay đổi cách nhìn.

Hà Phi nghe xong không khỏi mỉm cười, cao giọng cam đoan với bóng dáng dày rộng kia. “Yên tâm, tôi tuyệt sẽ không làm anh thất vọng. Cảm ơn anh.” Nàng tự đáy lòng cảm kích.

Lương Chấn Y không nói gì, chỉ nhún nhún vai, sai bước rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Em Đến Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Đảm nhiệm thiết kế viên ngăn ngừa sáu tháng, Hà Phi thành tích lóa mắt đã lập nên thành tựu trước đây V.J chưa từng có. Đề án của nàng không có thủ pháp nghiệp giới đã từng dùng qua, trong đầu luôn luôn có ý tưởng mới mẻ. Lương Chấn Y mạo hiểm lại đạt được thu hoạch ngoài ý muốn.

Nhưng là rất nhanh, các đồng nghiệp phát hiện nhược điểm cực độ nghiêm trọng của Hà Phi.

Nàng thường xuyên quên sự tinh cấp bách, dè dặt đến phút cuối mới giao ra đề án mình vừa lòng. Vì thế, bị động kinh Úy Nhân Nhân thường bị Hà Phi làm hại đau dạ dày, không để ý hình tượng ở công ty rít gào bắt người. Mỗi khi Hà Phi trốn đi nghĩ đề án thì Nhân Nhân liền gấp đến phát điên.

Hôm nay Hà Phi lại thần bí mất tích. Buổi chiều ba giờ Khải Duyệt sẽ xét duyệt bản thảo, đã qua một giờ mà vẫn không thấy Ôn Hà Phi.

Úy Nhân Nhân bắt đầu biến thân sư tử, ở phòng kế hoạch đi rầm rầm rít gào: “Ôn Hà Phi, người đi ra đây cho ta!”

Mọi người bắt đầu tìm người, bọn họ thiên binh số một Ôn tiểu thư lại trốn đi đâu vậy?

Úy Nhân Nhân mãnh liệt nuốt thuốc đau dạ dày, đá văng cái bàn, mở toang tủ, ngay cả toilet đều lục soát qua, chính là không thấy cái kia chết tiệt Ôn Hà Phi.

Nàng nắm tay ngửa mặt lên trời tru dài: “A.” Vọt vào văn phòng tổng giám đốc. “Lại không thấy cô ta đâu!”

Lương Chấn Y an tọa trước bàn dài, thần sắc trấn định. Đối với tính tình nóng nảy của Úy Nhân Nhân đã sớm thành thói quen.

Úy Nhân Nhân gấp đến độ đỏ mặt tía tai. “Lương tổng, có thấy Hà Phi không?! Sắp bắt đầu xét duyệt rồi, nàng chết tiệt lại không biết trốn đi đâu, rõ ràng đã bàn bạc tốt cùng nàng rồi, nàng lại đang rề rà cái gì? Anh nói làm sao bây giờ? Có thấy nàng đâu không?”

Loại sư tử tìm người này mỗi tuần trình diễn hai, ba lượt, Lương Chấn Y nhìn đầu đầy mồ hôi Úy Nhân Nhân, bình tĩnh nói: “Anh không thấy cô ấy.” Còn nói: “Đến phút cuối cô ấy sẽ xuất hiện.” Có lần nào mà không phải vậy?

Úy Nhân Nhân hung hăng cào tóc, sắp phát điên. “Nhưng là sắp bắt đầu rồi, vạn nhất cô ta không xuất hiện đâu? Vụ này những một trăm ngàn đâu, chúng ta lại đã chuẩn bị một tháng. Argh!”

Lương Chấn Y cúi đầu lật xem báo cáo, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Yên tâm, nếu trước ba giờ cô ấy không xuất hiện, anh sẽ đuổi việc cô ấy.”

Đuổi việc? Úy Nhân Nhân tròn mắt kinh ngạc, nhìn về mặt Lương Chấn Y nghiêm khắc, bất an nói: “Cũng. Cũng không cần nghiêm trọng như vậy!”

Lương Chấn Y ngẩng đầu, thần sắc tự nhiên nói: “Cô ấy sẽ xuất hiện.”

Nói được thực tự tin, Nhân Nhân thờ dài. “Tốt nhất là như thế, sớm muộn gì cũng bị cô ta hù chết.” Xoay người rồi đi vào phòng lại đi tìm người, căng giọng ở ngoài cửa rống: “Hà Phi người đi ra cho ta, nếu không ra Lương tổng muốn đuổi việc người, nghe thấy không?”

Úy Nhân Nhân đi rồi, Lương Chấn Y bàn tay dè lên mép bàn, ghé dựa đầu lui ra sau, khom người, nhìn lại người dưới bàn. Ôn Hà Phi cuộn mình dưới gầm bàn, nằng nặng đầu không tiếng động hướng hần nói cảm ơn. Nàng nghiêng người cong gối, khom lưng ngồi dưới đất, lưng dựa vào cạnh bàn, vẩy chữ A màu vàng kéo căng lên trên đầu gối, lộ ra đường cong đùi đẹp, đôi chân nhỏ trắng nõn thanh tú đẹp đẽ.

Lương Chấn Y nhú mày, ánh mắt mỉm cười, lại cố ý banh mặt hù dọa nàng. “Em nghe thấy chưa? Anh thực sẽ đuổi việc em đó.”

“Vâng vâng biết rồi.” Hà Phi mặc kệ, lại vùi đầu vội vã sửa chữa đồ án. “Em nghĩ đến một cái biện pháp không tồi, lập tức xong ngay.” Ngoáy bút viết nhanh, chuyen to như trời cũng không để ý.

Lương Chấn Y cúi nhìn khuôn mặt nàng chuyên chú, tóc uốn xoả loạn tung bên má, bởi vì tập trung mà má nàng đỏ hồng, vóc dáng kiêu nhỏ ẩn thân ở giữa hần hai chân dài.

Hần đôi mắt đen ẩn ý cười, tư thế thực mờ ám, nàng lại hồn nhiên chưa thấy. Hần mỉm cười ngồi thẳng người, một lần nữa thẩm duyệt báo cáo, mặc cho Hà Phi liều mạng ở dưới gầm bàn hần.

Ngoài cửa, Úy Nhân Nhân rống đến yết hầu phát đau, bắt đầu không không chế được hung ác tuôn ra.

“Ta giết người, Hà Phi! 1 giờ rồi, còn không ra? Ta giết người, đáng chết!” Này Ôn Hà Phi càng ngày càng giỏi né, không dấu vết biến mất! Nhân Nhân nào biết chỗ dưới gầm bàn tổng giám đốc chính là chỗ Ôn Hà Phi giao hoạt trốn.

Góc này là chỗ tối yên tĩnh ở công ty, dưới gầm bàn nâu làm thủ công từ gỗ đào, rắn chắc vững vàng vây quanh, linh cảm kích phát, Hà Phi tốc tốc ngoáy bút, đem Úy Nhân Nhân phát điên gầm rú ném ra lên tận trên trời.

Nơi này chỉ có Lương Chấn Y, còn có mùi nước hoa thoang thoảng trên người hần, một cổ không khí ổn trọng yên tĩnh vây quanh nàng, giống như ngăn cách với nhân thế.

Một giờ sau, một cái tay nhỏ đặt lên mép bàn, Ôn Hà Phi sức cùng lực kiệt đi ra.

“Xong rồi.” Nàng hít một mồm to, giờ lên bàn kế hoạch, nói với hần: “Em đi tự thú đây, mấy giờ rồi?”

Lương Chấn Y nhìn đồng hồ, chậm rãi trả lời nàng: “Hai giờ bốn mươi lăm.” Cười nhìn vẻ mặt nàng hoảng loạn.

“Shit!” Úy Nhân Nhân đại khái đã muốn gấp đến bất tỉnh, Hà Phi bắt lấy đồ án liền hướng ra ngoài cửa, “Tổ trưởng, em đến đây ——”

Lương Chấn Y vươn tay dài, ngăn lại nàng.

“Làm chi?” Nàng không hiểu, nhìn lại đang ngồi ở trên ghế da Lương Chấn Y, chỉ thấy hần mặt không chút thay đổi, tay dài hướng nàng góc vẩy sau eo kéo một chút, âm thanh trầm thấp nói: “Váy lót bị lộ ra.”

Hà Phi kinh ngạc, lập tức mặt đỏ như lửa.

Nàng xấu hổ làm hần mỉm cười, trong mắt của hần lóe ra tia sáng hài hước.

Thượng Đế ạ! Hà Phi mặt đỏ như lửa, xấu hổ muốn đập đầu vào tường. Không không không, nàng không thể đập đầu vào tường, đỏ mặt vội vàng sửa sang lại xiêm y. “. Em Em đi xét duyệt bản thảo .” Thực yếu ớt nói.

Thấy nàng vẻ mặt bối rối, Lương Chấn Y nháy mắt mấy cái. “Anh ở đây chờ tin mừng.” Cười nhìn nàng xoay người vẩy tay, phi nước đại ra cửa.

Ngoài cửa một trận ồn ào.

“Đại tiểu thư!” Úy Nhân Nhân hòa đại giọng cơ hồ muốn vang cả công ty.” Đến giờ mới đi ra, người phi ra Khải Duyệt ngay cho ta! Người đi, đi, đi ngay cho ta ——” Tức chết! Bất Hà Phi chạy như điên đến Khải Duyệt, một đường đem nàng mắng đến thối đầu.

Theo thường lệ, Úy Nhân Nhân phụ trách thuyết trình đồ án, Hà Phi chỉ cần đứng ở góc giúp đỡ nàng khi cần thiết.

Mặc một bộ công sở đồ tươi Chanel Úy Nhân Nhân, mồm miệng lanh lợi, trước khi thuyết trình 10 phút đồ án mới đến được tay, nhưng cũng không chút nào khẩn trương, nói năng đâu ra đấy, rõ ràng mạch lạc.

Các đại cổ đông nghe Úy Nhân Nhân vẻ mặt tươi cười, sinh động thuyết trình đề án, nhìn dáng người nàng xinh đẹp, đủ loại ý tưởng sau khi được Úy Nhân Nhân sửa sang lại một lần nữa, trở nên mới mẻ, hấp dẫn người.

“. Đây chính là bản khảo sát thị trường tiêu thụ và kế hoạch bán hàng của chúng tôi với quý công ty, hi vọng quý công ty có thể cho V.J cơ hội cống hiến sức lực.” Nàng phi thường tự tin mỉm cười. “Tin rằng tuyệt sẽ không làm các ngài thất vọng!”

Các đại cô đồng anh xem tôi tôi xem anh, nhìn nhìn lại trên đài chói mắt như ngôi sao mỹ nữ Úy Nhân Nhân, bỗng nhiên cảm thấy đề án nghe lúc trước đều là đồ bỏ đi, người người vừa lòng, cùng kêu lên tán thưởng, ra sức vỗ tay.

Úy Nhân Nhân cười đến sáng lạn.

Thành công! Ôn Hà Phi vụng trộm rời khỏi hội trường, nhịn không được hoan hô ngay tại hành lang.

“Yes! Yes!! Yes!” Lấy điện thoại di động ra, lập tức gọi cho tổng giám đốc.

“Alô?” Lương Chấn Y cầm lấy điện thoại, nghe thấy tiếng la hét hưng phấn quen thuộc.

“Thành công, thành công, thành công ——”

Hắn nhú mày kéo ống nghe ra xa, xoa lỗ tai, lại để sát lại. “Tốt lắm, trở về lấy tiền thưởng.” Khóe miệng hắn cũng hiện lên tươi cười, lấy vui mừng của nàng.

Đầu bên kia Úy Nhân Nhân hăng hái đi ra khỏi hội trường, cướp đi di động của Hà Phi, hai tay vòng ở trước ngực, nghiêng người trừng so với nàng thấp hơn một đoạn Hà Phi, nha đầu chết tiệt này thiếu chút nữa đem nàng hại chết!

Hà Phi hắc hắc cười không ngừng, chốt dạ nhìn tổ trưởng.

Úy Nhân Nhân banh mặt lạnh nhìn, nhìn đến da đầu Hà Phi run lên, rốt cục mới nói: “Kế hoạch viết không tệ.” Đem hồ sơ ném cho Hà Phi, khụ khụ. “Com trưa còn chưa ăn đi?”

Hà Phi mắt sáng lên, hai người rất có ăn ý cùng kêu: “Đi Dora!”

Đó là nhà hàng Lương Chấn Y đầu tư, bọn họ có thể VIP được ưu đãi, thường đi qua đại khai “ăn” giới. Vì vụ lần này hai người đói đến nổi ngực dán vào lưng, cất bước thẳng đến, nghĩ đến mỹ vị đồ ăn, nước miếng đều nhanh chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Em Đến Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Đến năm giờ các nàng còn không có quay về công ty, Lương Chấn Y nghĩ đoán ra hành tung của các nàng, nhắc lên điện thoại gọi trực tiếp đến nhà hàng.

“Lương tiên sinh?!” Quản lý nhà hàng kinh hãi. “Có chuyện gì không ạ?”

“Hai cái nha đầu công ty tôi có phải ở chỗ anh không?”

Quản lý nhà hàng quay đầu thấp giọng hỏi nhân viên, đáp lại Lương Chấn Y. “Đúng vậy, là Úy tiểu thư cùng Ôn tiểu thư, các nàng gọi món ăn Pháp, đang ăn. Anh có muốn tôi báo cho các nàng không?”

“” Lương Chấn Y kéo kéo caravat, thấp giọng nói: “Không cần, để cho các nàng thoải mái ăn. Còn có” Hắn nhếch mắt nghĩ nghĩ, lại tiếp: “Mở một chai Dom Pérignon.” Hắn phân phó. Khi công ty liên hoan hắn nhớ rõ Hà Phi thực thích sâm panh hãng này. “Đừng nói là tôi gọi điện thoại tới.”

“Không thành vấn đề, Lương tiên sinh.”

Nhân viên phục vụ ngay lập tức cung kính dâng lên sâm panh.

“Sâm panh?” Úy Nhân Nhân đang ngồi cất gà què chiên bơ.

“Là Dom Pérignon?!” Hà Phi mắt đột nhiên sáng bừng. Ô Nước miếng tràn ra, là sâm panh nàng yêu nhất.

“Chúng tôi không gọi sâm panh a?!” Úy Nhân Nhân mắt hững hờ nhắc nhở. Đừng đùa, hãng này đắt muốn chết! Tưởng lừa tiền a?

Nhân viên phục vụ động thủ mở sâm panh. “Hôm nay là ngày kỉ niệm năm, chúng tôi mời khách.”

“Bụp.” Một tiếng nút bấc bắn lên, bọt khí phun mạnh, mùi rượu bốn phía.

Hà Phi nâng ly rượu lên kêu: “Mau mau mau, để cho ta nếm thử!” Uống một ngụm, cảm thấy mỹ mãn ngời đuối dài trên ghe. Mỹ vị chốn nhân gian a! “Quá tuyệt vời.” Một ngày vất vả căng thẳng cũng giống như bột khí sâm panh tan thành mây khói.

Úy Nhân Nhân túm lấy nhân viên phục vụ hỏi: “Chỉ có sâm panh sao? Ta thích uống Bloody Mary, hay là cũng tặng ta một ly đi.”

Nhân viên phục vụ ngạc nhiên, quay đầu nhìn hướng quản lý phía sau, quản lý dùng ánh mắt ra hiệu, lại dùng cái động tác tay. Nga —— nhân viên phục vụ hiểu rõ, quay đầu hướng Úy Nhân Nhân cười.

“Tất nhiên, tất nhiên, các ngài còn muốn cái gì cũng có thể gọi. Các ngài có thể V.I.P, chúng tôi mời khách, số dư ra là tặng kèm” Dù sao ông chủ Lương sẽ trả tiền.

Là thật hay giả?! Thực quý đi đi? Úy Nhân Nhân trong lòng khả nghi, nhìn về phía Hà Phi. Sặc! Cô gái nhỏ kia không chút nghi ngờ có trá, đã quơ lấy thực đơn gọi loạn.

“Ốc đồng thì sao nhỉ? Ốc đồng Pháp cũng gọi đi, còn cả cam tuyết lộ, hoa hồng thái lựu, ta đây đã sớm muốn thử, còn có cái này cái kia.” Cơ hội hiếm có không vợ vét đủ không được, nàng hưng phấn gọi.

Úy Nhân Nhân kinh ngạc, nhìn chăm chăm Ôn Hà Phi, nàng. Nàng thật đúng là dám gọi món. Là rất đơn thuần hay là rất ngu xuẩn? Không cảm thấy quý đi sao?

Nhưng thấy Ôn Hà Phi gọi rất vui sướng, cũng mặc kệ nàng, Úy Nhân Nhân cầm lấy thực đơn, nghĩ nghĩ.

“Được được được, ta cũng muốn ăn ốc đồng, kem trắng miệng có vị gì? Sườn không cần quá béo, dê hun khói mùi vị như thế nào?” Vẫn còn đang lo lắng, nhưng nghe Ôn Hà Phi phán ra một câu, đem nàng sợ muốn chết.

“Dứt khoát mỗi món mang lên một phần đi!” Cười hi hi ngẩng đầu nhìn nhân viên phục vụ, bộ dáng tự cho là thực thông minh.

“Ách.” Nhân viên phục vụ giật mình. “Thật. Thật muốn như vậy cũng được.” Không nghĩ tới cái đầu nhỏ nhắn của tiểu thư này lại ác như vậy.

“Đợi chút ——” Úy Nhân Nhân đem Hà Phi túm lại đây thấp giọng tra vấn: “Thần kinh, em nuốt trôi hết được à?”

Hà Phi cũng ghé tai nhỏ giọng nói thầm: “Mặc kệ hử, dù sao nhà hàng mời khách, em mỗi món đều ăn, lần tới sẽ biết cái gì ăn ngon nhất. Với lại.” Nàng thanh âm nhỏ hơn. “Ăn không hết gói mang về là được, có thể cảm đến công ty mời mọi người.”

Tốt, lợi hại! Ôn Hà Phi này quả nhiên không đơn giản, Úy Nhân Nhân nghe xong, ngẩng đầu cười túm túm hướng nhân viên phục vụ nhếch miệng nói: “Vây mỗi món đến một phần đi.” Úy Nhân Nhân tao nhã đặt xuống thực đơn, vẫn không quên nhắc nhở một câu: “Đừng quên Bloody Mary của ta.”

Hai cái khủng bố nữ nhân! Nhân viên phục vụ cầm lại thực đơn, lui thân nói: “Vâng. Được rồi, xin chờ một chút.”

“Yes! Kiểm được!” Hà Phi vỗ tay vui cực kỳ. “Vận thật tốt a!” Có thể V.I.P rất tốt, nghĩ rằng sau này ngày kỉ niệm năm đều phải đến cuồng ăn cuồng uống mới được.

Úy Nhân Nhân uống một ngụm nước, đưa tay cầm túi tao nhã đứng dậy đối nàng nói: “Ta đi toilet.”

Ở ngoài toilet, Úy Nhân Nhân gọi điện thoại cho Lương Chấn Y.

Quả đúng như nàng sờ liệu, đại tiệc này là Lương tổng mời.

“Anh xong rồi nha.” Úy Nhân Nhân cười hi hi. “Hà Phi món nào cũng gọi, gốc từ kia thực tin nhà hàng mời khách, một chút cũng không khách khí a!”

Ở đầu kia Lương Chấn Y vai kẹp điện thoại, tay đồng thời ký lên văn kiện. Âm thanh ôn nhu nói: “Đừng lo, chính là muốn cho nàng thoải mái ăn, hai người vất vả rồi.”

Úy Nhân Nhân che miệng nói khẽ với hửn: “Sâm panh Dom Pérignon?” Không khỏi trêu chọc hửn, cười nói. “Ngay cả khẩu vị của nàng đều nhớ rõ ràng như vậy, Lương tổng không phải là thích Hà Phi đi?”

Lương Chấn Y trong lòng chấn động, thanh thanh cổ họng! Cố ý nghiêm túc khụ khụ cảnh cáo nàng. “Đừng nói bậy, ăn xong mau trở lại công ty.”

“Vâng vâng biết rồi.” Úy Nhân Nhân sáng tỏ, nàng hào tâm nhắc nhở Lương Chấn Y. “Đừng quên Từ tiên sinh.” Đó là bạn trai của Hà Phi. Úy Nhân Nhân đồng tình nói: “Anh đừng tự mình đa tình.” Nàng cười lạnh hai tiếng. Hắc hắc hắc, lại bắt được đến từ huyết của Lương Chấn Y.

Đầu bên kia điện thoại một trận trầm mặc, sau một lúc lâu, hửn chỉ lạnh nhạt một câu: “Em nghĩ nhiều rồi.” Mặt bực bội cúp máy.

Úy Nhân Nhân cảm đi động cúi đầu cười. “Mình nghĩ nhiều rồi?” Gặp quý, là hửn biểu hiện rất rõ ràng thì có? Chắc chắn, Nhân Nhân lộ ra thông cảm, đáng thương Lương tổng. Thu vén lại tóc, nhẹ nhàng bước đến chỗ ngồi, á! Nàng bỗng nhiên dừng bước.

Nhân Nhân hoảng sợ, bên cạnh Hà Phi có thêm một nam nhân cao lớn anh tuấn, đây là. Nhân Nhân neho lại mắt nhìn rõ mặt người tới, shit! Là

người nàng vẫn thăm mẩn bên Điện tử Tân Quý, Cảnh Chi Giới! Nhân Nhân lập tức trốn về toilet, hoá tốc trang điểm lại. Shit, Shit, sao hắn lại ở chỗ này?!

Cảnh Chi Giới nhìn nhân viên phục vụ không ngừng mang thức ăn lên, rất là ngạc nhiên, chưa từng thấy người phụ nữ nào sức ăn lớn như vậy.

Hà Phi đói bụng một ngày cấm đầu ăn, không rảnh tiếp đón chỉ hàm hồ nói: “Ăn ngon ăn ngon, anh ngồi một lát, tổ trưởng tới ngay.”

Mất mặt muốn chết, Ủy Nhân Nhân rốt cục rất không tình nguyện quay về chỗ ngồi, ở trước đây bàn đồ ăn ngồi xuống, cười tủm tỉm với Cảnh tiên sinh ngọt ngào hỏi: “Sao vậy, anh cũng tới dùng cơm a?” Nàng quyen rũ vén vén tóc, ánh mắt lấp lờ. Ta phóng điện chết người!

“Đúng vậy, cùng bạn của anh.” Hắn ghêch cảm chỉ chỉ vị trí gần cửa sổ, nơi ấy đang ngồi một cái giai nhân thanh tú.

“Em.” Mẹ nó, hi vọng không phải bạn gái của hắn. Nhân Nhân rất khí chất mỉm cười hướng về phía nàng kia gật gật đầu, đi tìm chết đi! Dám cùng người trong lòng nàng dùng cơm.

Nàng kia cũng hồi lại thân thiết cười.

Cảnh Chi Giới nhìn đầy bàn đồ ăn, nhin không được tò mò, hỏi Nhân Nhân: “Đây đều là hai người gọi?”

Ủy Nhân Nhân mặt đỏ lên, khua tay giải thích. “Không.”

“Đúng vậy a!” Hà Phi hưng phấn nói. “Nhà hàng mời khách, tổ trưởng cùng em dứt khoát mỗi món đều gọi cho bồ công.” Hà Phi quan tâm Nhân Nhân. “Mau ăn a tổ trưởng? Đây! Bloody Mary của chị.”

Mất mặt, mất mặt muốn chết, tên ngu ngốc này! Nhân Nhân mặt phi đỏ, nghe Cảnh Chi Giới ngạc nhiên nói: “Nhìn không ra em sức ăn lớn như vậy?”

“Không phải ——” Nhân Nhân đem đồ ăn thơm ngào ngạt đẩy ra, đem con dao nhỏ để lại vào đĩa, dùng âm thanh dương dương lại ngọt ngào chậm rãi nói: “Kỳ thật, em một chút cũng không đói bụng.” Lại làm ra vẻ nói: “Ài, em kỳ thật ăn không vô a.” Đột nhiên nắm chặt cái đĩa, yếu ớt nghe Hà Phi kinh hô ——

“Không đói bụng?” Hà Phi háp một ngụm sâm panh. “Chị không phải cả ngày chưa ăn sao? Đây, gà quê chiên bơ, thịt dê hun khói, hai phần kem siêu cấp chị gọi đều đến đây, mau ăn! Tranh thủ lúc còn nóng a!”

Mồ hôi lạnh rơi xuống hai má Nhân Nhân, ai tới cho nàng mượn nàng bả đao chém chết tên ngu ngốc này! Nhân Nhân yếu ớt cười xấu hổ. “Ha ha a. . . .” Nghiến răng nghiến lợi đối Hà Phi ngốc trưng mắt nói: “Em, thực, yêu, nói, giỡn, nha.”

Cảnh Chi Giới hướng nàng nháy mắt mấy cái cũng cười. “Nguyên lai em đói bụng một ngày, anh đây không quấy rầy nữa, nhanh ăn đi!” Xoay người bước đi.

Ồ. Hình tượng của ta, hình tượng của ta a!

Hắn vừa đi, Nhân Nhân cúi người đem dao cắt bít tết đâm xuống miếng thịt của Hà Phi, hung ác trừng nàng.

“Ngu ngốc.” Nghiến răng nghiến lợi. “Ta thật muốn chém chết người.”

Hà Phi tròn mắt nhìn kia dao găm cắm ở trên miếng thịt bò, vẫn còn chưa hiểu tình huống, giờ tay hỏi nàng: “Thích bít tết của em? Chúng ta đây trao đổi, em ăn thịt dê hun khói cũng được.”

Oanh! Núi lửa bùng nổ.

Ủy Nhân Nhân phát điên, biến thân sư tử, túm lấy Hà Phi rống: “Người này siêu cấp lớn đầu đất, ngu ngốc ngu ngốc ngu ngốc!”

“Ủy tiểu thư?” Cảnh Chi Giới quay trở lại, chỉ thấy một màn kinh người này. “Ách.”

Shit! Ủy Nhân Nhân lập tức tươi cười đầy mặt, rất không tình nguyện ngẩng đầu nhìn lại hắn. “Cái gì. Chuyện gì a?” Đáy lòng xấu hổ muốn chết, lại nghe thấy Hà Phi vẫn còn ngơ ngẩn nói —— “Đây, lấy đi, thịt bò cho chị.”

Trời muốn diệt ta ——

Ủy Nhân Nhân mặt trắng bệch, xiên miếng thịt bò, miệng run rẩy hỏi Cảnh Chi Giới: “Có. Có chuyện gì sao?” Làm cho ta chết đi, không, làm cho Hà Phi chết đi!

“Ách.” Cảnh Chi Giới nhìn miếng thịt bò. “À, là như thế này, anh nghĩ mời em giúp công ty của bọn anh làm kế hoạch một buổi phát biểu.”

Ủy Nhân Nhân khoe miệng run rẩy. “Không. Không thành vấn đề.”

Hà Phi cầm tay Nhân Nhân vẫn đang xiên miếng thịt bò, lại quay trở lại đĩa của nàng, bắt đầu tiến công thịt dê.

“Chep chep! Ăn ngon, ăn ngon.” Hoàn toàn ở ngoài tình huống trước mắt.

Cảnh Chi Giới nhủ mày, nhìn Nhân Nhân liếc sâu một cái. “Như vậy, chúng ta lại liên lạc sau.”

Úy Nhân Nhân bị liên tiếp đả kích hãi đến cả lăm. “Đương. Đương nhiên. Liên lạc. Liên lạc.”

“Chúc em dùng cơm ngon miệng.” Hấn mỉm cười rồi đi.

Ngon miệng cái rắm! Úy Nhân Nhân thêm ăn toàn bộ biến mất, hình tượng hoàn mỹ nàng tí mi bảo trì hoàn toàn bị hủy diệt, nam nhân trong lòng nàng khẳng định hiểu lầm nàng là một nữ nhân ham ăn lại bạo lực, ô. Nàng thật... muốn khóc.

“Phù! Ăn thật no.” Thiên binh số một Ôn Hà Phi thỏa mãn quệt quệt mồm. “Tổ trưởng, đừng ngăn người, mau ăn. Ngon lắm.”

Úy Nhân Nhân mặt trắng bệch, khóc không ra nước mắt. “Hà Phi?”

“Ừm?” Hà Phi ôm bụng, cảm thấy mỹ mãn còn ngáp một cái.

“Ăn no rồi?” Nhân Nhân lạnh giọng hỏi.

“Đúng vậy, ăn quá ngon.” Nàng nhếch miệng, cười đến sáng lạn.

Nhân Nhân mặt như đưa đám, cầm lấy túi xách yếu ớt nói: “Chúng ta đi thôi!” Nàng thê thảm thầm nghĩ mau mau biến mất.

Ôn Hà Phi hoàn toàn không biết khổ sở trong lòng tổ trưởng, còn hỏi: “Đi? Nhưng là chị còn chưa ăn a?”

Úy Nhân Nhân rút cục rít gào: “Đi đi đi, đi mau!” Trờ về mới tốt tốt xử lý nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Em Đến Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Hà Phi sự nghiệp đắc ý, bạn trai Từ Thiếu Khâm tốt nghiệp trước nàng một khóa lại không trụ được đến một phần công tác. Thời đại học, hấn từng làm mưa làm gió, làm cả hội trường hội học sinh, làm sao mà biết ra xã hội nhưng lại cao không với tới thấp không bằng lòng, thường xuyên thích ứng không được.

Lúc này, hấn hẹn gặp Hà Phi, trong nhà hàng ánh đèn chập chờn. Hà Phi mặc áo len mềm bó sát người màu quýt, tóc đen dày dưới ánh đèn lóe ra lừng mạn phong tình mê người. Khi bồi bàn đem đồ uống bung lên thì hấn đang cất bút tét cho Hà Phi nói: “Phi à, anh đã quyết định đi du học.” Hấn đã suy nghĩ kỹ.

“Cái gì?!” Hà Phi kinh ngạc ngẩng đầu. “Du học? Muốn học thì cứ học ở trong nước là được a? Làm gì phải chạy ra nước ngoài học? Vừa vất vả lại lãng phí tiền.” Nàng nói thẳng một câu, làm cho Từ Thiếu Khâm nhủ mày.

“Anh cũng không phải là muốn học cái tiếng nước ngoài gì. Anh là muốn tu học lấy được cái bằng.” Từ Thiếu Khâm uể oải dựa vào ghế dựa, thần sắc kiêu ngạo, khẩu khí tự phụ. “Bố anh ở San Francisco đã ký trường học, anh nghĩ học quản lý ăn uống. Dù sao Đài Loan không có một chỗ công tác tốt, ông chủ thì thích sai sử người, ngu chết được, nhân tài vĩ đại như anh thế nhưng lại không biết mà dùng.” Hấn bực tức đầy bụng.

Những lời này Hà Phi đã nghe đến mòn cả tai. “Oh.” Nàng nhún nhún vai. Kê có tiền muốn làm gì thì làm, nói đi du học cứ dễ như là muốn đi đường vậy. Nàng ngượng ngùng khêu bên gò má tỉnh tể. “Vậy chúng ta chẳng phải là rất khó gặp nhau?” Đã cùng nhau vượt qua nhiều lắm năm tháng, Hà Phi không khỏi có chút phiền muộn. “Không thể học ở Đài Loan sao?”

“Hà Phi, anh thật luyến tiếc em.” Thiếu Khâm bao lấy tay nàng thâm tình chân thành nói. “Chúng ta cùng một chỗ đã lâu như vậy.” Hà Phi ngẩng mặt, một đôi trong suốt thủy mâu nhìn lại Thiếu Khâm.

“Vậy không cần ra nước ngoài a!” Nàng chớp mắt mấy cái, trong chớp mắt Thiếu Khâm hồn phách đều bay.

Hà Phi là trong sáng động lòng người như vậy! Trời biết lúc trước theo đuổi nàng theo thật vất vả, dây dưa thật lâu, nhưng ngoại trừ cầm tay ra, muốn tiến thêm một bước luôn là không thể thực hiện được. Thiếu Khâm đương nhiên không chịu buông tha cho, nàng càng là dè dặt, hấn càng cảm thấy thách thức, từ đáy lòng cảm thấy nàng càng thêm đáng quý, cùng chơi đùa nữ nhân bất đồng, hấn đối Hà Phi nhưng là thật lòng đến cực điểm.

Hấn nắm chặt tay nàng. “Anh đã nghĩ đến biện pháp giải quyết. Em nghỉ việc, cùng anh đi du học, sau khi quay về Đài Loan chúng ta mở một nhà hàng to, em làm bà chủ. Chắc chắn kiếm được rất nhiều tiền! Học phí của em anh sẽ nhờ bố anh!” Hấn thoải mái nói, Hà Phi lại bị dọa. Mắt trừng lớn, rút nhanh tay về.

“A?” Có làm hay không? “Nghỉ việc? Em thật vất vả mới lên làm thiết kế viên, không được, không được, không được!” Nàng vội vàng lắc đầu.

“Biết ngay là em sẽ nói như vậy!” Thiếu Khâm cầm lấy dao nĩa, cúi đầu dùng com, vừa hướng nàng giăng lấy đại nghĩa. “Phi à, dù sao chúng ta cuối cùng cũng muốn kết hôn, đến lúc đó em cũng phải nghỉ việc để anh nuôi, có gì khác đâu, sao phải liều mạng vất vả chứ?”

Hà Phi nghe mà ù ù cạc cạc, truy vấn hần: “Vì sao kết hôn sẽ nghỉ việc?”

“Bố mẹ anh sẽ không thích em đi làm, anh cũng luyến tiếc em đi làm.”

Hà Phi nghe xong càng hoang mang, nàng nhủ chặt mi hỏi hần: “Em đi làm có thể kiếm tiền, bố mẹ anh sao lại không thích? Em đi làm lại rất vui, anh luyến tiếc cái gì?” Nàng thẳng thắn hỏi.

Từ Thiếu Khâm nghe được nhủ mảy, Hà Phi suy nghĩ có khi chính là xoay chuyển không được. Hần ngẩng đầu nhìn nàng liếc mắt một cái, còn thật sự nghiêm túc nói: “Sau khi kết hôn sẽ có con, em không ở nhà chăm con, chẳng lẽ còn xuất đầu lộ diện bên ngoài sao? Anh nói luyến tiếc, chính là luyến tiếc em ở bên ngoài làm việc phải xem sắc mặt người. Nhà của anh lại không thiếu chút tiền em kiếm được ấy, công việc kia của em hở ra là lại tăng ca thức đêm, anh xem em càng sớm từ chức càng tốt! Theo anh đi du học, vừa thêm tri thức lại vừa thoải mái tự tại, anh còn trả tiền giúp em, cũng không có người nào yêu em như anh” Hần một hơi nói xong, nói đến đồng dục, hiên ngang lẫm liệt, cứ như Hà Phi không quý xuống cảm động đến rơi nước mắt thì thật có lỗi với hần.

Ai ngờ nói ra một phen này, Ôn Hà Phi chẳng những không có cảm động, ngược lại sững sờ ở trước bàn, vẻ mặt không hiểu tròn mắt nhìn khuôn mặt gầy của bạn trai.

Là đèn sáng quá sao? Tại sao khuôn mặt của hần bỗng nhiên lại chói mắt như vậy?! Lời nói của hần thờ ơ dửng dưng, nghe vào tai nàng từng chữ từng chữ như dao đâm. Hà Phi mắt gợn sóng, trong mắt nổi lên lửa giận cuộn cuộn. Công việc nàng nhiệt tình yêu thích hóa ra trong mắt hần là một phần bé nhỏ không đáng kể, mà của nàng nhiệt huyết, hần xem ra là cỡ nào buồn cười.

Hà Phi nắm chặt đĩa ăn trong tay, bình tĩnh nhìn lại hần, gần từng tiếng nói vang lên hữu lực. “Em chưa từng tính kết hôn liền nghỉ việc, hơn nữa ——”

“Em tốt nhất nhanh chút làm visa ——” hần ngắt lời nàng, “Nếu chậm, sẽ không kịp cùng anh ra nước ngoài.”

Loại thái độ thích ngắt lời người khác này của hần thực làm Hà Phi nổi giận, nàng hơi lộ vẻ không kiên nhẫn, sắc mặt càng khó xem. “Em làm sao có thể yên tâm để bà ngoại một mình ở Đài Loan, em ——”

“Vậy em cứ yên tâm anh một mình ở nước ngoài?” Lại một lần nữa ngắt lời nói, không biết Hà Phi đã vốn tức giận, lại còn đổ thêm dầu vào lửa. Hần to tiếng. “Anh là bạn trai của em a!” Hần là con một được người nhà sủng ái yêu chiều, chịu không nổi nhất là cảm giác bị người bỏ qua, hần nghĩ phản bác là đương nhiên, lại không biết nghe vào tai Hà Phi lại thấy hần ích kỷ đến cỡ nào.

Hà Phi mặt rét lạnh, trừng mắt hần. Tốt lắm, lần thứ hai hần lại ngắt lời nàng. Hà Phi nheo mắt, mắt hạnh bốc hỏa, nghiêng răng nói: “Từ Thiếu Khâm, đây là hai chuyện khác nhau.” Người khác có thể không rõ tình cảm nàng cùng bà ngoại, nhưng hần. Hần có thể nào không hiểu, đó là người thân duy nhất nàng còn trên đời a!

Từ Thiếu Khâm sắc mặt u ám, nóng nảy phát cáu, hằm hằm ném dao nĩa: “Chẳng lẽ em không sợ anh thay lòng đổi dạ?” Thật là kỳ quái a, nữ nhân bình thường nghe thấy bạn trai muốn ra xuất ngoại, không đều quỳnh lên khóc lóc luyến tiếc sao? Hần trừng mắt nhìn Hà Phi vì tức giận mà mặt phi hồng, con tức cũng nổi lên. Nàng nhưng lại chính là để ý bà ngoại của nàng, công việc của nàng? Vậy coi hần là cái gì!

Bọn họ phần nộ trùng mắt lẫn nhau, Hà Phi thờ sâu, dần lòng giải thích, hi vọng hần có thể thông cảm.

“Em không thể nghỉ việc được. Tổ trưởng cùng tổng giám đốc thực coi trọng em, em làm sao có thể nói nghỉ là nghỉ được.” Nàng nghĩ đến Lương Chấn Y, hần luôn luôn bắt quẩn, nhưng cuối cùng lại luôn đúng lúc giúp đỡ nàng, không, nàng không thể làm hần thất vọng. Từ Thiếu Khâm nghe xong, càng phát hỏa lớn.

“Em cảm thấy thực xin lỗi bọn họ, thế là bọn họ quan trọng hay là anh quan trọng? Bất quá là một phần công tác, phóng nhiều tình cảm như vậy có quá không?” Sao lại ngốc như vậy a?

Tính nhẫn nại của Hà Phi đã muốn sắp dùng hết, nàng mặt cứng ngắt phần nộ nói: “Đối với công việc của em em thật rất nghiêm túc, em hi vọng anh có thể ——” thấy Từ Thiếu Khâm há mồm muốn ngắt lời nàng, Hà Phi phát điên, quăng dao nĩa đột ngột rít gào: “Tôi còn chưa nói xong ——”

Loảng xoảng! Nhân viên phục vụ đi ngang qua bị Hà Phi thỉnh thoảng một tiếng rống giận giật mình đến nghiêng đồ đồ uống, cốc rơi xuống đất, phát ra tiếng vang chói tai, ngay lập tức cả nhà hàng nhìn về phía bọn họ. Hà Phi mặt đỏ lên, chạy nhanh xin lỗi nhân viên phục vụ kia. “Này. Thực xin lỗi.”

Từ Thiếu Khâm trách nàng. “Thật là, em muốn nói cứ nói, làm chi mà phải lớn tiếng?” Mặt mặt chết!

“Bởi vì anh cứ ngắt lời em!” Hà Phi thờ sâu, mặt ngưng trọng, gần từng tiếng nghiêm túc tuyên bố. “Em không ra nước ngoài với anh. Bà ngoại đem em nuôi lớn, giờ bà già rồi, anh lại muốn em quăng bỏ bà?!”

“Em cũng không thể cả đời mang theo bà ngoại được, cuối cùng cũng có ngày tách bà ra a! Em có đầu óc hay không hả? Thử vì mình nghĩ mà xem.

Bằng không đưa bà đi viện dưỡng lão, lão nhân gia thân thể không tốt, nơi đó có y tá bác sĩ chăm sóc, thế là xong, không thành vấn đề đi. Tiền nếu không đủ, ” hần vỗ vỗ ngực. “Anh giúp em!”

“Đây không phải là vấn đề tiền nong!” Nàng tức giận đến đầu chóng váng! Trời ạ, hần nghe không hiểu sao? “Bà ngoại là người thân duy nhất của em, em vẫn luôn muốn chăm sóc bà, cho đến tận khi bà mất!” Nhân viên phục vụ mắt thấy nơi này chiến hòa liên miên, chạy thật nhanh trốn thật xa.

Từ Thiếu Khâm nhủ mảy, đè nén tức giận, thật cẩn thận trấn an nàng, “Em đừng tùy hứng được không?” Hần khó được với người ăn nói khép nép, trên đời này chỉ có Hà Phi làm hần không có biện pháp, hần nói giống như hần thực ừy khuất.

“Là anh tùy hứng thì có.” Hà Phi hỏn hên, hóa đại nói. “Bà ngoại là người quan trọng nhất với em!”

“Em sao lại khó nói như thế hả!” Hần rống lên, rống so với nàng tiếng còn lớn hơn.

Bọn họ mắt trừng nhau, trong mắt của hần cuộn cuộn lửa giận, đôi mắt nàng lại kết dày đặc băng sương. Bọn họ nói chuyện chưa từng thông ngôn quá. Hà Phi đẩy ra đồ ăn, không nói gì. Căn bản là gà cùng vịt nói chuyện!

Từ Thiếu Khâm thấy mặt nàng cứng ngắc không nói gì, phần nộ nói: “Em không nói lời nào là có ý gì hả?”

Hần là tưởng nghe thứ hần muốn nghe đi?! Hà Phi quay mặt đi, tức giận đến mức dạ dày co rút lại. Cặp đôi bàn bên cạnh thân mật thủ thủ, nàng cùng Thiếu Khâm cũng từng nói chuyện thực cực kì ăn ý. Đó là một đoạn thời gian thanh xuân tuổi trẻ thực tốt đẹp, nhưng dần dần, ý nghĩ của hần sao lại cách nàng càng ngày càng xa? Càng ở lâu cùng nhau của hần ích kỷ cùng tự đại lại càng lộ ra. Dịu dàng sẵn sàng trước kia, che chở lấy lòng trước kia đều đi đâu rồi vậy? Vì sao lại càng ngày càng cảm thấy hần thật xa lạ? Hà Phi thần sắc âm trầm, bỗng nhiên có chút hoảng hốt đứng lên. Có lẽ, nàng căn bản là chưa từng chân chính hiểu rõ Từ Thiếu Khâm. Nhận tri này làm nàng có chút sợ hãi, hay bọn họ vốn là không thích hợp?

Thái độ lạnh nhạt của nàng hoàn toàn chọc giận Từ Thiếu Khâm, hần vươn tay mãnh liệt lay nàng một chút. “Có cái gì khó chịu thì nói a! Em hiếm lắm mới cùng anh ra ngoài ăn cơm, lại còn xù mặt cái gì?!” Kéo kéo cái gì a?

Buồn cười, vẫn xen mồm không nghe chẳng phải là hần! Giờ cảm miệng cũng không được sao?

Hà Phi bỗng nhiên đứng dậy, mặt cứng ngắc bỏ xuống một câu: “Em không ăm ỹ với anh, em đi về.” Quay đầu bước đi.

Từ Thiếu Khâm mắng một tiếng, thanh toán tiền đuổi theo ra, chết tiệt, đã quên Hà Phi vốn là ăn mềm không ăn cứng, hung dữ với nàng, nàng thường thường lại càng dữ, cuối cùng hần vẫn là chiếm không được tiện nghi.

Hần đuổi theo Hà Phi, ngăn lại nàng, nàng giãy dụa vùng thoát khỏi tay hần, hần hét lên với nàng.

“Vậy em muốn như thế nào? Thật dễ anh một mình xuất ngoại?” Hần thương tâm hô lớn. “Em bắt kẻ anh khổ sở sao?” Hà Phi ngăn ra, hần vẽ mặt bị thương làm nàng áy náy. Thiếu Khâm thấp giọng hỏi nàng: “Em thực bỏ được anh? Em không yêu anh sao?”

Đèn đường thê lương chiếu lên hai người, người đi đường hấp tấp vội vàng, ráng chiều đỏ đẹp đến nỗi lòng.

“Thực xin lỗi.” Cho dù không đành lòng, Hà Phi vẫn kiên trì. “Em không thể xuất ngoại với anh.” Nàng biểu tình âm trầm, thực bất đắc dĩ. “Em không bỏ xuống được hết thảy như vậy. Huống hồ, anh quyết định đột ngột như vậy, em chưa có chuẩn bị tâm lý.” Căn bản hần còn chưa từng cùng nàng thương lượng.

Hần đã ôn tồn như vậy, nàng vẫn là quyết giữ ý mình. Từ Thiếu Khâm chịu đựng lửa giận, thật sự rất bị ai a, bộ dạng hần cao to tuấn tú, trong nhà lại có tiền, hần theo đuổi con gái, ai cũng yêu hần yêu muốn chết, hần chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay, không biết có bao nhiêu nữ nhân cam nguyện cùng hần xuất ngoại; nhưng là cô tình! Cô tình Hà Phi không cần hần cầu. Với Từ Thiếu Khâm mà nói, Hà Phi đại biểu cho khát vọng cảm giác mới mẻ của lãng tử, không tới tay vĩnh viễn là tốt nhất, cá không mắc câu vĩnh viễn là con lớn nhất. Cho nên lúc này đây, hần vẫn là hần!

Đúng vậy, hần hần. Hần gắng sức nhắm mắt lại, thực kiềm chế tức giận đến nội thương. Dám nàng là đặc biệt đến khác hần lắm. Hần buông tay, cào tóc gật gật đầu.

“Được, được.” Hần cắn chặt môi mỏng, nhắm mắt lại trầm mặc một giây, đè nén lửa giận bốc lên, lại mở mắt nhìn lại Hà Phi. “Anh thông cảm với em, chúng ta không cần cãi nhau.”

Hà Phi kinh ngạc, nhìn hần. Hần vừa mới phần nộ như vậy, nàng tưởng hần sẽ nói muốn chia tay. Có chết cũng không nghĩ ra hần nhưng lại đột nhiên ôn nhu thâm tình nó với nàng: “Anh yêu em. Trời biết trên đời này không còn người nào nữa giống anh như vậy chiều theo em.” Là thật, hần nói vô cùng thật lòng. Chỉ có Hà Phi hỏn nhiên thẳng thắn mới làm hần đặc biệt quan tâm muốn kết hôn làm vợ. Trời biết đến thế kỷ này còn có người con gái nào giống Hà Phi xinh đẹp như vậy lại bảo thủ rụt rè, đã hai mươi mấy tuổi rồi vẫn còn là xử nữ. (thất tuyệt cốc: ai ai xã hội ngày nay =.=)

Hà Phi nếu biết chân chính ý nghĩ trong đầu Từ Thiếu Khâm chỉ sợ sẽ té xiu, lập tức cùng hần nhất đao lưỡng đoạn; nhưng là giờ phút này từ nàng đơn thuần mắt xem ra, Từ Thiếu Khâm nhượng bộ làm nàng thực cảm động, làm cho một người nam nhân như vậy nhân nhượng nàng, thật sự tàn nhẫn.

“Ai.” Nàng nhẹ giọng nói. “Anh. Anh không cần như vậy. Nếu anh muốn chia tay, em cũng sẽ không.”

“Không! Anh không cần chia tay, em biết anh yêu em như vậy.” Hần thống khổ nói. Nàng càng không cần, hần càng không cam lòng buông tay. Thiếu Khâm tóm chặt lấy cánh tay nàng, ánh mắt nghiêm túc, thanh âm khàn khàn khẩn cầu: “Hà Phi, anh cuối tháng ra nước ngoài rồi, đêm cuối cùng ở

Đài Loan anh muốn ở cùng em.”

Hà Phi choáng váng, khi hiểu ý mặt đỏ bừng. Cùng Thiếu Khâm yêu nhau nhiều năm, nàng vẫn kiên trì không kết hôn không lên giường. Nàng giữ gìn tâm thân xử nữ, một phần cũng vì mẹ lúc trước chính là sống rất bừa bãi, chưa chồng đã sinh con, sinh xong lại không phụ trách vú nuôi cho bà ngoại, rất nhanh lại cùng tân hoan khác chạy. Hà Phi thống hận mẫu thân ích kỷ, vì thế liền rất nghiêm khắc với chính mình.

Nhưng là, giờ phút này nhìn về mặt chờ mong của bạn trai, hẳn vì nàng nhượng bộ, nàng lại kiên trì giống như lại quá tàn nhẫn.

Thiếu Khâm thúc giục. “Phi à? Em bằng lòng đi. Anh nhất định sẽ cưới em, em còn do dự cái gì? Chẳng lẽ em không yêu anh? Anh đã muốn đợi năm năm, năm năm a, vẫn không thể chứng minh lòng anh đối với em sao? Em vẫn không thể tin anh sao?” Năm năm này hẳn gặt Hà Phi cùng nữ nhân khác lên giường, phát tiết dục vọng bị kiềm chế, trong suy nghĩ của hắn, cái kia cùng tình cảm không quan hệ, hẳn với Hà Phi thật sự là đủ tốt!

Hà Phi nhìn đến, muốn cự tuyệt lại không đành lòng, nàng thở dài. “Ách. Được. Được rồi!” Nàng đáp ứng thật sự miễn cưỡng. Từ Thiếu Khâm lập tức mừng rỡ ôm chặt bạn gái.

“Em thật tốt! Anh ra nước ngoài nhất định sẽ không thay lòng. Em yên tâm, sau khi anh trở về chúng ta liền kết hôn, anh yêu em.”

Hà Phi bị bạn trai ôm thật chặt, sau vai hắn người đi vội vàng vàng, dưới đường nhuộm đỏ đàn xen tiếng bước chân. Nàng sắp đem đêm đầu tiên trân quý nhất của nữ nhân hiến cho bạn trai, Hà Phi lòng ngực ban đầu, thần sắc mờ mịt.

Kỳ quái, nàng không có một chút cảm giác hưng phấn; Thiếu Khâm ôm chặt quá, nàng chỉ cảm thấy sắp hít thở không thông.

Kỳ thật, lời vừa mới ra khỏi miệng, nàng liền hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Em Đến Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

“Tiểu tử này chốc muốn làm lập trình viên, chốc lại làm bất động sản, đảo mắt nó lại muốn ra nước ngoài đào tạo sâu, lại còn nói muốn mở nhà hàng?” Đang vui đầu đàn áo khoác cho Hà Phi Ôn bà bà, nghe nói chuyện của Thiếu Khâm, hừ một tiếng, ngắt mặt. “Hà Phi à, tiểu tử này không đáng tin cậy, rất tùy tiện lỗ mãng.”

Ôn Hà Phi thấp thỏm thấp thỏm ấn điều khiển TV. “Bà ngoại, bà đừng luôn có thành kiến với anh ấy có được không?”

“Xong rồi!” Ôn bà bà đem áo khoác lông nhiều màu đã đàn xong trùm vào cháu gái. “Oa! Vừa in, nhìn rất đẹp.”

“Bà ngoại,” Hà Phi quay đầu, nhú mày. “Lại hoa hoét như vậy sao?” Lần nào cũng hại nàng mặc ra ngoài làm cho người ta ghé mắt nhìn.

“Có nhiều hoa mới bắt mắt a, có hoa nhìn lại vui tươi, cháu có hiểu không? Đi đi, mặc cho bà ngoại xem!” Cứng rắn kéo Hà Phi từ sofa lên.

Hà Phi nhăn nhó mặc vào áo khoác đầy hoa hoét đứng trước mặt bà ngoại. Nhìn vào trong kính hoa hoét kinh khủng chính mình, mày nhăn lại, có hơi quá nhiều hoa đi?

“Thích không?” Ôn bà bà hưng phấn quan sát vẻ mặt nàng. “Bà đàn mất một tháng đấy, Phi à, cháu có thích không?” Về mặt chờ mong nhìn chằm chằm Ôn Hà Phi, nhìn đến làn da đầu nàng run lên, một câu không thích nghẹn lại ở họng.

“Ách. Không.”

“Không thích?” Bà ngoại mắt tròn lớn, Hà Phi vội vàng phủ nhận.

“Không phải không phải, cháu là nói không xấu, không xấu, nhìn rất đẹp.” Nàng yếu ớt nở nụ cười, nhìn bà ngoại thỏa mãn cũng nhếch miệng cười, lúc này mới thở ra một hơi. “Bà ngoại, bà thân thể không tốt, mắt lại kém, đừng đàn áo nữa, cháu đã có rất nhiều quần áo rồi.”

Ôn bà bà vuốt áo khoác. “Không có gì, nhìn cháu mặc xinh đẹp như vậy, bà vui về a.” Nhìn không được lại bắt đầu bài giảng nghìn lần như một. “Ông ngoại cháu cũng thích nhất mặc áo bà đàn, lúc trước chúng ta đi núi A Lý, bà đưa áo cho ông, ông cảm động ngay lập tức cầu hôn bà a, còn thiếu chút nữa khóc lên. Ha ha a.” Nàng cười mím mím, giống như đã quên chính mình đã là cái lão bà bà tóc trắng xóa, về mặt thẹn thùng.

Hà Phi đành phải yếu ớt cười cùng. “Bà. Bà vui về là tốt rồi.”

“Cái gì?” Ủy Nhân Nhân kinh hãi rống, Hà Phi vội vàng chụp miệng nàng, xấu hổ xem cả nhà hàng ghé mắt nhìn.

“Nhỏ giọng chút a!”

Úy Nhân Nhân hạ giọng trừng mắt nhìn Hà Phi. “Em, em đem lời em vừa nói lặp lại một lần!”

Hà Phi nhỏ giọng ghé vào lỗ tai tổ trưởng nói nhanh: “Có phương pháp nào tránh thai trăm phần trăm không?”

Úy Nhân Nhân tròn mắt nhìn nàng. “Em, em muốn làm gì?”

Hà Phi đem chuyện Từ Thiếu Khâm kể rõ lại một lần, Úy Nhân Nhân càng nghe càng kinh hãi, người nam nhân này không khỏi rất ích kỷ đi?! Làm bạn gái nghỉ việc không thành, liền thừa thế yêu cầu gần gũi một đêm, cái gì đây trời? Hà Phi ngu ngốc này thật đúng là đồng ý rồi?!

Ôn Hà Phi nói xong tổng kết lại: “. Cho nên em muốn biết có phương pháp tránh thai nào trăm phần trăm không, như vậy em mới có thể yên tâm.” Mẹ nàng là một cái giáo huấn tàn khốc.

Úy Nhân Nhân quan sát Ôn Hà Phi, chắc chắn chắc, Lương Chấn Y muốn khóc thét. Nàng hai tay vòng quanh ngực nghiêm mặt nói với Hà Phi: “Không hề có phương pháp tránh thai trăm phần trăm, mấy ngày nữa em cùng với Từ Thiếu Khâm thân cận đúng không? Như vậy chị đề nghị em mau đi uống thuốc tránh thai.” Lại hỏi: “Thời gian hành kinh của em chuẩn sao?”

Hà Phi lắc đầu. “Bình thường lúc em căng thẳng hay là bị áp lực, nó liền loạn vô cùng.”

“OK, vậy cái kia không được.” Nàng liếc nhìn Hà Phi nói: “Vươn tay ra.”

Hà Phi ngạc nhiên, ngoan ngoãn vươn tay. “Ba” một tiếng, nàng gон gàng cuốn cao tay áo Hà Phi, dầm dầm vào cánh tay trắng nõn của nàng, thực khủng bố nói: “Chị biết còn có một phương pháp, ở chỗ này mô, ba ba ba, cắm vào sáu cây kim dài như thế này!” Nàng so sánh cho Hà Phi xem, dài từ ngón cái đến ngón trỏ, Hà Phi nhìn xem, sợ hết hồn, nàng nói: “Đâm vào sáu cái kim tránh thai, là có thể không thụ thai rồi. Sáu cái đó nha!”

Hà Phi nghe xong, mắt đen hoảng sợ tròn to, thanh âm run run. “Hình như. Hình như rất đau, có cách nào đơn giản hơn chút không?”

“Bao cao su đơn giản nhất, tuy nhiên.” Úy Nhân Nhân nheo lại mắt nhìn chằm chằm Hà Phi, hù dọa nàng. “Tỉ lệ thất bại cao nhất.”

Hà Phi buồn rầu. “Vậy không được, em tuyệt đối không thể thất bại, một chút cơ hội đều không được!”

Úy Nhân Nhân nhún nhún vai. “Còn có một biện pháp,” Hà Phi ánh mắt đột nhiên sáng bừng.

“Nói mau a!”

Úy Nhân Nhân nheo lại mắt, khẩu khí lạnh như băng. “Chính là đem một cái dụng cụ tránh thai vào trong cơ thể em.”

“Được rồi, được rồi!” Hà Phi nghe không vô, suy yếu nằm úp sấp lên mặt bàn, than thở. “Em không nên đáp ứng anh ấy mới phải.”

Úy Nhân Nhân cười lạnh, đạt được mục đích. “Cái này nhưng cũng mới nha, bạn trai muốn xuất ngoại em không thương tâm, muốn cùng em gần gũi, em cả đầu chỉ thăm nghĩ tránh thai. Loại chuyện da thịt thân cận này không phải đều là tự nhiên phát sinh sao, bọn em sao lại thành ra cố ý làm?! Chị hỏi em, chẳng lẽ em một chút hưng phấn cũng không có sao? Ở khách sạn cùng nhau một đêm cuối cùng, cùng nam nhân yêu dẫu triền miên, hân ôm chặt thân thể em, hai người cũng không mặc quần áo.” Úy Nhân Nhân bắt đầu tuôn ra rất nhiều hình ảnh cấp hạn chế, Hà Phi nghe được mặt trắng bệch, một trận nổi da gà. Tưởng tượng Từ Thiếu Khâm làm động tác thân mật này với nàng, đòi mạng! Nàng cảm thấy kỳ quái, khủng bố, ghê tởm, da đầu run lên, lưng một trận lạnh lẽo.

“. Sau đó hai người trên giường ôm thật chặt, lăn qua lăn lại, hôn đi hôn đến.” Rốt cục chú ý tới Hà Phi thần sắc khác thường, Úy Nhân Nhân im miệng, một đôi mắt đen khôn khéo nhìn thẳng khuôn mặt không có chút máu của Hà Phi. “Hử!” Nàng nhủ mảy, ánh mắt như điện, đem tâm sự của Hà Phi xem nhất thanh nhị sở, tên ngu ngốc này thật sự quá tri đòn. “Hà Phi, em thật sự yêu Từ Thiếu Khâm sao?” Nàng trực tiếp hỏi.

“Đương nhiên.” Không yêu sao có thể cùng nhau lâu như vậy? Hà Phi không chút suy nghĩ đáp.

“Chắc chắn chắc, chị xem chưa chắc là vậy.” Úy Nhân Nhân cười tùm tùm nói. “Chị hỏi em, khi Từ Thiếu Khâm ôm em em có tim đập nhanh cả người nóng lên hay không? Khi hắn nói chuyện với em em có khẩn trương mặt đỏ lên không? Lúc em nhìn hắn đầu gối có như nhũn ra hay không? Thời điểm tới gần hắn lồng ngực có nóng lên hay không? Còn có! Quan trọng nhất là ——” Úy Nhân Nhân túm lấy Hà Phi nghiêm túc chất vấn. “Em có ngẫu nhiên tưởng tượng bộ dáng hắn không mặc quần áo cơ thể trần trụi? Sau đó nghĩ đến mức nhiệt huyết sôi trào không không chế được cảm xúc?” Nàng liền thường thường nghĩ đến người trong lòng Cảnh Chi Giới như vậy.

Toàn bộ đều không, toàn bộ đều không có! Hà Phi nhủ nhủ ần đường, bị Úy Nhân Nhân nhìn chằm chằm, có chút yếu ớt nói: “Ách. Nhưng là em cùng Thiếu Khâm ở cùng một chỗ cảm giác thực quen thuộc, thực nhẹ nhàng thực tự nhiên.”

“Em nói nhưng lại là như tình thân a, nếu là thật sự như chị đoán, thì khi em cùng Thiếu Khâm da thịt gần gũi sẽ có cảm giác loạn luân!”

Loạn luân?! Hà Phi nghe thiếu chút nữa sợ muốn chết. Úy Nhân Nhân này thật sự là lời không kinh chết người không được.

“Đúng vậy.” Úy Nhân Nhân nghiêm túc gật đầu. “Chị xem em có chuyện lớn rồi.” Nàng hù dọa Hà Phi, chỉ vào mũi nàng nghiêm mặt nói. “Chị dám cam

đoan, nếu em thật muốn đêm đầu tiên cùng Từ Thiếu Khâm, chắc chắn, nhất định hối hận! Chị còn dám chắc chắn một câu, chân mệnh thiên tử của em căn bản còn chưa xuất hiện, em thăm nha, năm năm yêu mà lại không phải là yêu. Ôn Hà Phi –” nàng giả vờ thật sự thương cảm Hà Phi, ra vẻ bộ dáng nàng thật không có thuốc chữa. “Em không khỏi thật quá, mức, ngu, ngốc, đi.”

Hà Phi choáng váng, sững sờ trước bàn. Có. Có nghiêm trọng như thế sao?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Em Đến Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Nhân dịp Hà Phi phụ trách quảng cáo cho công ty Cao Vượng hiệu quả thật tốt, thành tích lên đến hàng trăm triệu, thế nên mở tiệc chiêu đãi nhân viên V.J ở khách sạn năm sao. Công ty mời dàn nhạc, bày ra trò rút thăm trúng thưởng, cùng đủ loại tiết mục biểu diễn văn nghệ, đợi lát nữa còn muốn Hà Phi lên sân khấu, tặng cái huy chương vàng cho nàng.

Trong yến hội, người nào cũng đều trang điểm xinh đẹp, ăn mặc lộng lẫy. Ôn Hà Phi phiền não chuyện bạn trai cùng lời nói của Ủy Nhân Nhân, không tâm tình vui đùa, chỉ mặc một chiếc áo lông cao cổ màu hồng, cùng một chiếc quần dài trắng đơn giản.

Nàng một người tránh ở một góc ghế sa lông, ánh mắt mờ mịt nhìn ra xa phía mọi người đang vui vẻ dưới ánh đèn thủy tinh. Đầu vẫn nghĩ đến lời nói lúc ban chiều của Ủy Nhân Nhân, mặt ngẩn ngơ, phiền não mím chặt đôi môi đỏ mọng, vẫn nghĩ không ra, rốt cuộc cùng Thiếu Khâm vấn đề là ở đâu? Vì sao nàng lại kháng cự cùng bạn trai mình thân thiết? Nàng cùng Thiếu Khâm ở chung cũng không có cái gọi là hai chân như nhũn ra, khăn trương vô lực, nhiệt huyết sôi trào, đầu chóng váng hoa mắt, không, các loại triệu chứng này nàng không có, càng miễn bàn ảo tưởng bộ dáng bạn trai trần truồng lộ thể. Nàng căn bản chưa từng thấy cũng chưa từng có chờ mong! Vì là nàng rất lạnh nhạt sao? Hà Phi nghĩ đến đau đầu, bắt đầu cảm thấy không phải Ủy Nhân Nhân rất nhiệt tình, mà chính là vì bản thân mình căn bản là lãnh cảm.

Hà Phi thờ dài, chau mày. Hoặc có thể không có các loại triệu chứng này cũng thực bình thường, Hà Phi tự an ủi mình. Thực có thể là bởi mẹ tính tình phóng dãng tạo thành di chứng, cho nên thái độ nàng đối với cảm tình liền có vẻ lạnh nhạt, không giống như Nhân Nhân nhiệt tình như vậy, không muốn cùng bạn trai thân mật quá mức cũng là tự nhiên. Thế là tốt rồi, Hà Phi thở sâu, thực vừa lòng chính mình tìm được giải thích hợp lý, nhất định là bởi vì thế này! Ai bảo là yêu lắm người chứ!

Nàng thờ phào, chờ MC trao giải cho nàng. Dưới ánh đèn thủy tinh, nàng nhìn thấy thư ký Trần đình thối nghiêm mặt, liên tiếp xua tay với quản lý công ty Cao Vượng đang tiến đến đến, giống như là đang cự tuyệt cái gì. Thấy Nhân Nhân mặc một bộ lễ phục đỏ rực, đang bị một đám các nam nhân vây quanh, cười đến sáng lạn, giống như rất vui vẻ. Sau đó. Nàng nhìn thấy Lương Chấn Y.

Tầm mắt của nàng vừa bắt gặp cũng sẽ cũng rời không được. Dưới ánh đèn, trong đám người, thân hình cao lớn thẳng tắp của hắn nổi bật trong đám đông, dẫn người chú mục. Hắn mặc một bộ tây trang màu xám đậm ôm vừa người, cao lớn anh tuấn, hai vai rộng lớn, trộn lẫn một loại nhu hòa bên bi cùng cường kiện tao nhã. Hắn lẳng lặng đứng ở nơi đó, khí chất nội liễm tao nhã của hắn cùng khuôn mặt tuấn lãng phảng phất nét u buồn, tay phải đút túi, bộ dáng hơi hơi cúi mặt, rất dễ dàng bắt tầm mắt chúng phụ nữ làm tù binh.

Hà Phi chú ý thấy hắn rất được hoan nghênh, chú ý thấy rất nhiều xã giao danh viện đôi hắn liếc mắt. Chuyện đó là đương nhiên, hắn sở hữu hết thảy các loại hoàn mỹ điều kiện đủ để làm lòng của phụ nữ tan nát. Đến khi đôi môi mông xinh đẹp kiên nghị kia nhấp lấy chất rượu màu hồ phách thì Hà Phi nhìn thấy đột nhiên tâm động, cơ hồ hăm mộ dòng rượu lỏng chảy vào cổ họng hắn kia, tưởng tượng bọn chúng chảy nhập vào thân thể ấm áp của hắn, Hà Phi hai má khô nóng. Có lẽ quảng cáo nhà máy rượu nên nói Lương Chấn Y đến chụp. Tư thế hắn uống rượu mê người như vậy, nàng cơ hồ ghen tị với ly rượu trong tay hắn.

Một cô gái tướng mạo xinh đẹp đang quán quýt lấy hắn nói chuyện. Cô ta cười khoa trương, nét mặt quyến rũ, Lương Chấn Y thờ ơ, biểu tình hờ hững, phản ứng bình thản hữu lễ.

Hà Phi đứng ở góc thỏa sức quan sát Lương Chấn Y, nhìn thấy cầm hắn ần ần màu râu xanh, mà khi hắn theo thói quen tính đưa tay kéo nhẹ chiếc caravat màu xanh ngọc thì như là ý thức được tầm mắt của Hà Phi, hắn đột nhiên quay sang, bắt gặp được ánh mắt của nàng. Đôi mắt đen đặc của hắn như có thể nhìn xuyên thấu, làm Hà Phi thân mình chấn động. Hắn chậm rãi khiêu nhát mi, khóe miệng khẽ giương lên; nàng lập tức giống như đứa trẻ làm sai bị bắt tại trận, chột dạ bồi hồi lui về phía sau từng bước. Đáng chết, nàng không nên ngồi xem hắn. Hà Phi xấu hổ mặt đỏ bừng.

Hắn ánh mắt sắc bén ghim trụ nàng. Hà Phi một trận miệng đắng lưỡi khô, bị hắn nhìn đến đầu gối như nhũn ra. Khi hắn dùng cái loại ánh mắt nóng cháy kiên định này nhìn thẳng nàng thì luôn hại nàng phương tâm đại loạn. Hắn như vậy nhìn nàng, liền hại nàng khó thở, thần kinh căng thẳng. Hà Phi cúi thấp mặt tránh né ánh mắt của hắn, tầm mắt lại không khỏi dao động trên thân thể rắn chắc của hắn, không khỏi lại miên man suy nghĩ, nếu hắn không mặc quần áo thì sao? Nếu hắn trần truồng thì sao? Nàng dám cam đoan, Lương Chấn Y tuyệt đối có dáng người vô cùng tốt, thân thể rắn chắc cường tráng tuyệt không một chút tí vết. Nàng chăm chú nhìn mu bàn tay hắn, phía trên có chút lông tơ đậm màu, cho nên trong ngực hắn khả năng cũng có khêu gọi lông ngực. Hà Phi choáng váng, ngẩn đầu, hô hấp đình chỉ, mắt tròn to, trời ạ! Sao hắn vẫn còn nhìn nàng? Nhìn thấy nàng mặt đỏ tai hồng căng thẳng muốn chết!

Đợi chút! Hà Phi hai tay ôm lấy khuôn mặt khô nóng. Nóng quá! Lại che ngực mình, nóng quá, tim đập phi nhanh. Còn có, vừa rồi nàng thế nhưng lại nghĩ đến Lương Chấn Y một, dạng, không, mặc, quần, áo, đi. Đây không phải là trạng huống Ủy Nhân Nhân nói sao?!

“Nha! Đáng chết!” Hà Phi tay che trán, yếu ớt hướng sô pha phía sau ngòi xuống, chợt thấy một trận ả ướt, không ả! Hà Phi mặt tái nhợt, cô gái bên cạnh một tiếng kinh hô.

“Rượu của tôi?!” Cô gái vẫn ngồi trên sô pha nhảy xuống trừng mắt Ôn Hà Phi. Chén rượu nàng đặt ở trên sô pha vì Hà Phi dùng sức ngồi xuống nên bị đổ ra. Rượu nho màu đỏ tràn ra, nàng về mặt thông cảm nhìn lại Hà Phi. Lại nhìn đến chiếc quần trắng của Hà Phi, ánh mắt thông cảm kia lập tức chuyển sang thương hại.

Hà Phi kinh ngạc, mở to mắt nhìn cô gái bên cạnh, bỗng lại thấy một trận ả ướt. Trên mặt nàng hiện lên mấy đường hắc tuyến, thật sự không có dũng khí cúi đầu xem cái quần trắng của nàng đã biến thành ra cái dạng gì rồi, lại càng không dám tưởng tượng đợi lát nữa lên sân khấu muốn như thế nào vác mặt gặp người?! Quần màu trắng, rượu nho màu đỏ? Loại màu tôi bắt mắt kia cùng nàng trình độ mặt mặt có quan hệ trực tiếp a! Lại còn chết tiết dâm ở vị trí tôi làm người ta xấu hổ Trời ạ! Hà Phi kích động đứng dậy chạy vọt vào toilet.

Lương Chấn Y nhủ mày, phản ứng hoảng hốt của nàng bị hấn xem vào đáy mắt. Sao lại thế này? Nàng hoảng cái gì? Lương Chấn Y lễ phép nâng chén tạ lỗi hướng phía cô gái đang lải nhải với hấn không ngừng.

“Xin lỗi không tiếp được.” Hấn quyết định đi xem nha đầu kia.

Lương Chấn Y chờ ở ngoài toilet. Theo phương hướng nàng biến mất, hấn phỏng đoán nàng hấn là vào toilet.

Lương Chấn Y đưa tay xem đồng hồ, đã qua nửa giờ, MC sắp theo kế hoạch mời Ôn Hà Phi lên đài lĩnh thưởng. Nàng đã xảy ra chuyện gì? Lương Chấn Y nhủ mày, bắt đầu có chút lo lắng.

Nếu người ta có thể lựa chọn thời điểm để chết, Ôn Hà Phi sẽ không chút do dự khăn cầu lão thiên gia, làm cho nàng lập tức đi chết đi. Nàng hiện tại ả oải thật muốn đường đâm đầu chết đi!

Hà Phi khóc không ra nước mắt. Quần bị thấm rượu cũng sẽ không gây ra chuyện đến mức muốn chết, nhưng nếu là mặc một cái quần trắng tinh, sau đó nhưng lại.

Hay lắm, chặt vật như vậy có thể đi chết đi. Nàng lớn tiếng rên rỉ, không dám tưởng tượng người khác sẽ dùng ánh mắt ái muội xem nàng. Khùng bố nhất là nàng sắp ở dưới chúng mục nhìn chăm chăm lên đài lĩnh thưởng. Hà Phi thử ảo tưởng, nàng hay là có thể bắt chước con cua, đi ngang đi, chỉ lấy mặt trước gặp người. Nhưng chợt nghĩ đến sẽ càng thêm dâm nhân chú mục, lập tức lại lắc đầu rên rỉ. Không được, không được a!

Cuối cùng Ôn Hà Phi chán nản nhận rõ sự thật, hiện tại nàng chỉ có hai lựa chọn —— một là dùng cảm đi ra ngoài, kết quả là mặt mặt muốn chết; hoặc là vẫn trốn ở trong này, kết quả đem mình buồn bực đến chết.

Nàng chán nản ai thán, nàng ra chuyện kì quái còn chưa đủ nhiều sao? Lão thiên gia sao còn như vậy chính nàng?! Hà Phi buồn bực đập bôn rửa tay một cái. Không nên, không nên, bình tĩnh, tĩnh táo lại. Nàng thử tưởng tượng ra một cái biện pháp giải quyết tốt nhất, nếu nàng vụng trộm chuồn ra toilet, nếu vừa vụng bên ngoài không có ai, nếu thuận lợi như vậy, vậy là nàng có thể hoá tốc chuồn ra khách sạn nghĩ biện pháp, điều kiện tiên quyết là tuyệt đối không thể quay mông lại với bất luận kẻ nào!

Tốt! Liên quyết định như vậy. Nàng nắm chặt tay, thở sâu, cắn chặt môi, ưỡn ngực. Đồn sức một tiếng cổ vũ tinh thần liền lao ra toilet, thiếu chút nữa va phải Lương Chấn Y. Á! Nàng kinh hô ra tiếng, lập tức dùng một loại tư thế kì quái rút lui tới trước tường.

“Lương. tổng.” Trời muốn diệt ta đi? Ô ô. Hấn tại sao lại ở chỗ này?

Lương Chấn Y buồn cười nhìn nàng dán chặt vào tường, mặt đỏ hồng, hai tay bất lực đặt ở trên tường, giống như giờ tay đầu hàng. Đôi mắt to kích động trừng hấn, nhìn thấy hấn giống như thấy quái thú ăn thịt người, phi thường hoảng sợ.

“Ôn Hà Phi?” Hấn thấp giọng kêu nàng.

“Dạ.” Nàng lập tức trả lời.

Lương Chấn Y bước hướng nàng, nàng sống chết lui về phía sau, tựa như hấn không thể lui vào bên trong tường. Về mặt nàng sợ hãi kích động làm hấn buồn cười khiêu nhất mi.

Hấn đứng ở trước mặt nàng. “Em không sao chứ?”

“Không. Không có việc gì!” Chính là xấu hổ muốn chết mà thôi.

“Sắp đến lúc trao giải cho em rồi đây.” Hấn nhủ mày nói.

Nàng mở môi lạnh ứa ra. “Ha ha. Ách. Em. Em biết.” Lập tức chết cũng không sai.

“Đi thôi.” Lương Chấn Y xoay người bước về hướng hội trường, nàng không đi theo. Hấn dừng bước, quay đầu, xem sắc mặt nàng trắng bệch vẫn cương cứng ở trước tường, giống như coi mình là bức họa trên tường. Hấn nhủ mày, trầm giọng nói: “Đi thôi?”

“Anh đi trước đi.” Nàng khéo léo nở nụ cười, rất lễ phép, đáng tiếc trên trán lấm tấm lộ ra sợ hãi.

Lương Chấn Y xoay người bình tĩnh quan sát, ánh mắt sắc bén khiến lòng tơ nàng dựng đứng, hắn kiên nhẫn nói: “Anh phải mang em lên sân khấu, cùng đi đi!”

Hà Phi thất kinh, thờ đốc vì kinh ngạc. Nàng có thể tưởng tượng hậu quả bọn họ cùng đi với nhau. Có Lương Chấn Y đi cùng, nàng hấp dẫn đến cỡ nào sự chú ý; mà nàng hiện tại sợ nhất đúng là dẫn nhân chú mục. Nàng khòe mắt giật giật, thanh âm run run.

“Không. Không khách khí, anh cứ đi trước đi. Đi thong thả, không tiễn, cứ như vậy, được rồi, tạm biệt.” Nói năng lộn xộn.

Lương Chấn Y nghe xong, ngẩng đầu thờ dài, quay trở lại trước mặt nàng, quan sát cái đầu nhỏ xinh Ôn Hà Phi, ánh mắt sắc bén làm nàng sợ hãi.

Hắn gần từng tiếng trầm đĩnh tiết thiết nói: “Được rồi. Giờ, nói cho anh biết, xảy ra chuyện gì?” Hắn trực tiếp hỏi.

“” Hà Phi chỉ lấy một đôi mắt to kinh hoàng trừng hắn.

Hắn mắt lạnh nhìn nàng, chân mày đen từ từ nhíu lại. “Em không chịu nói?” Giọng nói trầm sâu tràn đầy uy nghiêm, dường như có sức mạnh khuấy phục lòng người.

“Anh. cũng không thể đi trước sao?” Mắt mặt muốn chết! Nàng thỉnh cầu. Ngực khí yếu ớt, vẻ mặt ủ rũ.

Lương Chấn Y nghiêm mặt. “Muốn anh vác em vào hội trường sao?” Hắn chỉ là nói đùa, đã thấy sắc mặt nàng xanh trắng, dường như muốn té xỉu. Lòng ngực hắn bỗng dưng căng chặt, một trận đau lòng. Hắn khom người nhìn thẳng vào mắt nàng. Hắn hoài nghi nàng muốn khóc, nàng mím chặt miệng, đáng vẻ phi thường bối rối. Vì thế hắn mềm giọng, trấn an nàng: “Em sợ cái gì? Nói cho anh biết, anh giúp em nghĩ cách, a?” Thượng Đế chứng giám, hắn thật lâu không có dịu dàng như vậy nói chuyện với người khác.

Hà Phi nhìn hắn vẻ mặt cố chấp, lại lòng cùng với giọng nói dịu dàng, nàng không có lựa chọn nào khác ngoài cách chỉ có thể xin hắn giúp đỡ.

Hà Phi nhỏ giọng nói: “Vây. Anh ghé tai lại đây.” Lương Chấn Y không chút do dự đưa lỗ tai đi qua, Hà Phi giọng lí nhí thực xấu hổ nói.

“ Bởi vì thế này. Cho nên. Em hiện tại không thể đi ra.” Nếu hắn dám cười, nàng sẽ không chút do dự đá hắn, cho dù hắn là tổng giám đốc, nàng cũng sẽ đem hắn đá đến Uruguay đi.

Nhưng là Lương Chấn Y không cười, thậm chí không có biểu tình gì tỏ vẻ kinh hãi. Hắn đứng thẳng người dậy, sau đó nhìn nàng vẻ mặt khôn ngoan, còn có chiếc quần màu trắng, lập tức sáng tỏ.

Trách không được nàng bối rối như vậy.

Hắn nhìn nàng ngượng ngịu bộ dáng, mắt nàng hồng hồng , đại khái là lo đến độ muốn khóc. Lương Chấn Y bỗng nhiên cảm thấy nàng vừa đáng yêu lại đáng thương, nàng bộ dáng yếu đuối bất lực như vậy, bất luận thế nào cũng làm một người nam nhân mềm lòng.

Ôn Hà Phi im lặng, thấy hắn không nói một câu, tốt lắm, không có phản ứng so với chế cười nàng là tốt hơn. Sau đó thấy hắn không chút do dự cởi áo vét, làm nàng mờ to mắt, vai co rúm lại, ngây ngẩn cả người, hắn. Hắn làm gì?

Lương Chấn Y quì một gối, đem áo vét giá trị xa xỉ kia buộc lên bên hông nàng, động tác của hắn kiên định, dịu dàng. Hông của nàng rất nhỏ, hắn đành phải dùng sức thắt, chắc chắn áo vét kia tuyệt đối an toàn che lại nửa người dưới của nàng.

Hà Phi bất an nói: “Lương tổng. Tây trang này rất đắt tiền, kỳ thật không cần. Em kỳ thật có thể.” Khi bàn tay to của hắn chụp lên thất lưng nàng, một trận cảm giác điện giật lại làm cho yết hầu nàng thít chặt, lời nói đều nghẹn lại. Nàng cúi xuống trừng mắt nhìn bàn tay kia, cảm giác thật ám áp. Xem tay hắn sờ vào lưng nàng khiến nàng một trận run rẩy. Nhất thời phân không ra nàng bây giờ là thấy xấu hổ nhiều hơn, hay là hưng phấn nhiều hơn. Hưng phấn?! Muốn chết, lại nghĩ tới lời nói của Ủy Nhân Nhân, một trận đầu choáng mất hoa, đợi chút, Hà Phi sững sốt, mắt tròn trũng? Đầu choáng mất hoa?! Thật đáng chết!

Đây là cái tình huống gì a? Hà Phi dở khóc dở cười lòng đầy hỗn loạn. Triệu chứng đáng ra nên phát sinh với bạn trai, nhưng lại đều hiện ra ở trên người Lương Chấn Y, nàng. thật muốn khóc nha?!

Lương Chấn Y cầm bàn tay lạnh như băng của nàng. “Lại đây.” Kéo nàng đến một bên sofa ngồi xuống. Sau đó dận dò nàng vốn còn đang tinh thần mê loạn. “Em ở đây chờ anh.” Lập tức xoay người rồi đi.

Hà Phi nhìn phương hướng hắn rồi đi, áo somi màu lam dán trên lưng hắn, khắc họa ra từng đường cong cơ bắp kiện mỹ. Dưới ánh đèn hành lang màu vàng chói mắt, trên thảm màu xanh tảo, hắn kia vì đi lại mà chân động đến đường cong cơ bắp trên lưng, đôi chân to lớn cùng bờ vai vì động tác của hắn mà nhấp nhô, làn da màu đồng cổ, móng rần chắc, đôi chân dài bộ pháp gọn gàng. Hà Phi nhìn xem neho lại hai mắt, nhìn không được lại suy nghĩ miên man, ý loạn tình mê. Nàng đoán, hắn nhất định thường thường hoạt động thể thao, mới có thể giữ được dáng người hoàn mỹ như thế. Quả thực, hắn luôn luôn là một người rất qui củ. Nàng dám đánh cược, hắn chính là loại nam nhân sẽ lên phòng tập thể thao rèn luyện thân thể, thậm chí, nàng còn nghi ngờ hắn không có hứng thú với đời ăn không tốt cho sức khỏe.

Nàng lại ngồi tưởng tượng hắn sẽ có một thân hình cường kiện đầy cơ bắp giống như ngôi sao võ thuật vậy, bóng lóng rần chắc, cường tráng cân xứng, hắn rần chắc cơ bắp chân động, làm cho nàng liên tưởng đến một con báo.

Ôi trời, Hà Phi nhúc đầu tay che trán, nằng lại nghĩ loạn, hơn nữa càng nghĩ càng quá đáng.

Được rồi, nằng thừa nhận chính mình có mơ tưởng kì quái đối với hắn.

Đều là do hắn bình thường đều lãnh khốc qui củ như vậy, cố tình đúng lúc nằng chột vật xấu hổ, lại dịu dàng ôn nhu ra ngoài ý muốn của nằng. Nằng rất tin mình là có một chút mê hoặc, nhưng là, nằng hoài nghi có người phụ nữ nào có thể kháng cự lại Lương Chấn Y dịu dàng, huống chi hắn lại là cái đại soái ca tiền nhiều sự nghiệp thành công.

Đúng đúng đúng, Hà Phi vỗ đầu một cái. Cái này không có quan hệ gì với tình yêu, tất cả đều do lòng hư vinh của nằng làm hại! Hà Phi thở phào, lại một lần nữa vừa lòng bản thân tìm được giải thích hợp lí. Không có quan hệ gì với tình yêu, thuần túy là nhất thời hư vinh mơ mộng. Nằng với bản thân mình có tin tưởng, nằng tuyệt không cho phép chính mình chân trong chân ngoài như vậy. Nằng bắt đầu ra sức nghĩ đến ưu điểm của Từ Thiệu Khâm, dập sạch đốm lửa nhỏ vốn đủ để đẩy lên một đoàn hỏa trong lòng ngực.

Bạn đang đọc truyện *Sing Em Đến Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Trong hội trường, MC không ngừng kéo dài tiết mục biểu diễn. Nhân vật chính Ôn Hà Phi không thấy bóng dáng, Ủy Nhân Nhân lo sốt vó, nằng không ngừng hướng đơn vị đứng ra tổ chức xin lỗi, khẩn cấp sai người đi tìm Hà Phi, quý dị là ngay cả tổng giám đốc cũng không thấy bóng dáng.

Tầng hai khách sạn, trong cửa hàng cao cấp, Lương Chấn Y đưa ra thẻ vàng thanh toán, hắn vừa mua một bộ lễ phục. Đang muốn rời đi, thoáng nhìn thấy trên kệ trưng bày một đôi giày cao gót màu hồng, thực hợp với bộ váy lụa tơ tằm trắng hắn vừa mua.

“Còn có đôi giày này nữa.” Hắn nói.

Cô gái nhân viên cửa hàng toe toét cười hưng phấn. “Tiên sinh thực có mắt, đôi giày này vừa mới nhập từ Paris về, toàn bộ Đài Loan không có quá mười đôi, ngài muốn cỡ nào ạ? Tôi giúp ngài đóng hộp lại.”

? Lương Chấn Y im lặng, nhìn cặp giày kia, nói ra cỡ giày. Lời vừa ra khỏi miệng, hắn có chút khiếp sợ chính mình nhưng lại biết rõ như vậy. Hắn giương lên khóe môi, ánh mắt tối sầm. Vẫn nhớ rõ lúc mới gặp Hà Phi, nằng ở dưới bãi đỗ xe trước mặt hắn thoát giày đánh lên mấy bán nước tự động, khi đó nằng mặc đôi tất màu đỏ sẫm, hắn nhớ rõ trên sàn xi măng kia là một cái chân kiềm nhỏ mảnh khảnh.

Cô gái bán hàng vui mừng hơn hờ cung kính đưa mấy thứ Lương Chấn Y muốn mua cho hắn. Lương Chấn Y dựa vào gần quầy bỗng nhiên thấp giọng ho khan, đối với cô gái đang nâng mấy túi xách nói nói mấy câu. Cô gái ngạc nhiên, tức thì gật gật đầu, mời Lương Chấn Y đợi chút, chạy đi, một lát sau, cầm lấy một cái túi to giao cho Lương Chấn Y.

Lương Chấn Y nói lời cảm ơn xoay người rời đi.

Nhưng phía sau hắn cô gái bán hàng về mặt mê muội, ngắm nghía bóng lưng Lương Chấn Y cao to suât khí, say mê tán thưởng: “Một người đàn ông thật tốt a.” Không biết người nào may mắn được hắn sủng ái?

Cái người may mắn kia đang cố gắng kiến thiết tâm lý mình.

Ôn Hà Phi, Ôn Hà Phi, nhớ kỹ, mày đã có bạn trai, tuyệt đối không thể hư vinh như vậy, một chân đạp hai thuyền, đây thật sự là tội ác tày trời, rất không nên.

Cửa nằng tư tưởng đạo đức chính trực nghiêm khắc đang quật roi nằng đêm nay chệch đường ray thất thường.

Đang lúc cúi đầu hổ thẹn lòng tràn đầy áy náy thì một cái túi to rơi vào trong lòng, ngẩng đầu, chỉ thấy Lương Chấn Y.

“Đây là cái gì?” Mớ túi ra liếc một cái, đột nhiên ngửa đầu trừng trừng nhìn hắn. “Cái này. Thế này sao được?” Ôi trời, bên trong là lễ phục giá trị xa xỉ.

Lương Chấn Y chỉ ngẩng đầu nhìn đồng hồ, chậm rãi nói: “Nếu không tham dự, Ủy Nhân Nhân sẽ muốn chạy qua giết người.” Cười nhìn Hà Phi kinh hãi nhảy dựng lên, lập tức nhảy vào toilet.

Ôn Hà Phi trốn vào toilet, ở trong túi cái gì cũng có. Nằng thật cẩn thận nhặt lên một cái quần lót ren màu hồng nhạt. Hà Phi nhìn trừng trừng quần lót trong tay, mặt đỏ bừng.

Trời ạ, ngay cả cái này đều giúp nằng mua. Về sau còn có mặt mũi nhìn hắn sao? Hà Phi che kín mặt, mắc cỡ chết được.

Nhanh chóng thay quần áo, khoác lên bộ váy dạ hội tơ tằm mềm mại hở vai, tựa như mặc vào một cuộn mây. Váy lụa mềm mại dán sát vào da thịt, làm

nàng vì xúc cảm dễ chịu mà than nhẹ, lại cúi người đi vào đôi giày cao gót màu hồng tinh xảo, vén lên một đầu tóc dài, đứng trước gương, nàng ngáy ngẩn cả người, choáng váng vài giây liền.

Váy dạ hội Lương Chấn Y chọn cho nàng nhưng lại vừa người như vậy. Nàng ra sức nháy mắt mấy cái, hai má hồng hồng, mái tóc xoăn dày sáng bóng, khề thả trên bả vai trần trắng nõn tinh tế. Đôi vai vốn quá gầy kia bởi vì thiết kế vai bằng của lễ phục mà ngược lại có vẻ quyến rũ gợi cảm, mà phần ngực của nàng hình như trông lớn hơn một chút, dưới làn váy chiết eo bông bênh lộ ra một đôi chân trắng ngần, đôi giày cao gót màu phấn hồng tinh xảo kia lại càng thêm nổi bật, làm nàng kinh ngạc chính mình cũng có thể trông gợi cảm khả ái như vậy.

Hà Phi ngốc lãng nhìn chính mình ở trong gương, nhìn đến ngẩn ngơ, tay phải chống eo, nghiêng đầu, tay trái sờ tai, nheo lại mắt suy tư, vẻ mặt thực hoang mang.

Vì sao? Làm sao hắn có thể biết rõ ràng thân hình của nàng như vậy, thậm chí là cỡ giày của nàng?

Khi thấy Ôn Hà Phi đi ra khỏi phòng thì hai con mắt Lương Chấn Y trong nháy mắt càng trở nên thêm đen đặc thâm trầm. Nhìn nàng, lòng hắn vừa loạn lại vừa đau.

Lòng loạn là bởi nàng xinh đẹp giống như một tiểu tinh linh đến từ Tiên giới. Gợi cảm lại khả ái, trên mặt nàng lộ ra vẻ e lệ, đôi môi đỏ mọng khề mím, tất cả đều làm cho lòng ngực hắn căng cứng, bụng co rút lại, thầm nghĩ đem nàng ôm vào lòng để đối khát mà hôn nàng, tham lam tra tấn của nàng hồng nhuận đáng yêu cánh môi, cho đến khi nàng thở không nổi mới thôi.

Nhưng hắn chính là kiềm chế đứng ở nơi đó nhìn nàng đến gần.

Hắn đau lòng, bởi vì tại sao tiểu tinh linh tuyệt vời mê người này lại không thuộc về hắn. Lòng thiếu nữ đã có chủ. Hắn bỗng nhiên phi thường ghen tị bạn trai của nàng, ghen tị đến phát cuồng, hắn nghĩ hắn có thể đoạt lấy nàng, nhưng lập tức lại nghĩ đến Hà Phi không phải loại cô gái chân đạp hai thuyền, hắn chỉ biết tự tổn thương chính mình. Nghĩ đến như vậy, hắn lại chán nản buông tha cho ý nghĩ này.

Ai, Lương Chấn Y dưới đáy lòng thống khổ thở dài, hắn dực vọng dâng lên, lại chỉ có thể kiềm chế bản thân nhìn nàng, ảo tưởng cảm giác ôm nàng, không còn cái gì nữa có thể so với việc này càng khiến người buồn khổ.

“Đi thôi!” Cuối cùng hắn chỉ có thể từ kẽ răng bật ra một câu này. Hắn dời tầm mắt, nhin xuống không nhìn tới dáng người lung linh của nàng, cùng đôi mắt to lấp lánh như sao, còn có khuôn mặt phấn nộn kia làm cho người ta tưởng thần thiết.

Hà Phi đuôi kịp hắn.

Trên hành lang dài hai người trầm mặc, Hà Phi cúi đầu nghiêm mặt, đoán rằng hắn vẻ mặt lạnh lùng là bởi vì mình đêm nay phiền toái hắn.

Ai, Hà Phi chẳng biết tại sao một trận khổ sở, cắn chặt cánh môi. Nàng hi vọng có thể cho thủ trưởng ấn tượng nàng ổn trọng tín nhiệm, có thể gánh vác trọng trách, bất quá thực hiện nhiên, đêm nay biểu hiện của nàng chỉ có thể dùng bốn chữ hình dung —— rối tinh rối mù!

Từng bước tiến vào hội trường, Ủy Nhân Nhân ngay tức khắc chạy tới.

“Hà Phi, em” Bỗng nhiên nàng sững sốt, kinh ngạc trùng trùng nhìn đánh giá Hà Phi. “Em Em thật xinh đẹp.” Sau đó hoàn hồn, vội đứng ở một bên Lương Chấn Y vội vàng kêu: “Mọi người đang đợi để trao giải đâu, MC đều sắp phát điên rồi.” Lập tức giống như một trận gió đưa bọn họ lên sân khấu.

Âm nhạc vang lớn, Hà Phi bị MC mời đến vị trí trung tâm. Đột nhiên hội trường đèn lớn tắt.

“Xin được hoan nghênh nhân vật chính đêm nay, V. J. tiểu thư Ôn Hà Phi.” Một luồng đèn sáng đột nhiên chiếu lên nàng, Hà Phi lóa mắt, mắt hoa đầu loạn. Ngẩn ngơ nghe MC giới thiệu kế hoạch xuất sắc của nàng là như thế nào giúp Cao Vượng kiếm được thành tích hàng trăm triệu, ánh đèn chói mắt, dưới sân khấu ra sức vỗ tay, mọi người vì nàng hoan hô, nàng lại bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh.

Nàng không quen trở thành tiêu điểm, có chút chống đỡ không được, theo bản năng dựa vào Lương Chấn Y ở phía sau. Bụng một con co rút, nhẹ run.

Lương Chấn Y để ý thấy nàng căng thẳng cùng sợ hãi, đột nhiên cầm lấy bàn tay lạnh như băng của nàng.

Một sức mạnh kiên định ổn trọng xuyên qua bàn tay ấm áp kia, trong nháy mắt kì quái trấn an nàng tâm thần không yên. Nếu là bình thường Hà Phi nhất định sẽ kinh hãi giãy ra tay hắn, nhưng giờ phút này nàng lại phi thường cảm kích hắn săn sóc, cũng phi thường cần hắn tiếp cho đúng khí. Bởi vì MC bắt đầu cười hi hi hỏi nàng làm thế nào nghĩ ra kế hoạch xuất sắc này cùng với ca ngợi nàng là như thế nào xinh đẹp động lòng người.

“Ôn tiểu thư, xin hỏi cô là như thế nào nghĩ ra phương pháp tuyệt diệu đến vậy?”

“Ách. Không, không biết. Cứ nghĩ ra thôi.”

MC ngạc nhiên, lại hỏi: “Xin hỏi cô với Cao Vượng còn có thêm ý kiến nào nữa không? Hoặc là với công ti này có thêm sáng kiến nào nữa chẳng hạn?”

Quản lí Cao Vượng dựng thẳng tai nghe, nhưng thấy trên sân khấu Ôn Hà Phi sắc mặt trắng bệch.

“Cái này. Tôi cũng không biết. Tôi nhất thời không biết, có thể nếu muốn nghĩ.” Kết quả nàng suy nghĩ 5 phút, thất vọng đến cực

điểm, vẫn là không nghĩ ra một đáp án hoàn mỹ chuẩn xác.

Hà Phi trả lời lấp ba lấp bắp, thật không có cách, loại chuyện sáng ý cùng linh cảm, muốn nàng nói như thế nào cho rõ? Nàng thật sự rất kém cỏi để ứng phó với loại tình huống này, may mà nàng trả lời ngắn gọn rồi rạc khiến cho câu hỏi MC trù tính trước tức khắc tự động giảm phân nửa, nếu hỏi tiếp chỉ sợ làm ra tình cảnh người chán đến chết. Hắn nhìn sắc mặt Ôn Hà Phi càng ngày càng tái nhợt, nếu không thức thời im miệng, nàng chỉ sợ cũng muốn té xỉu.

“Được rồi, được rồi, vậy hiện tại xin mời tổng giám đốc cùng Ôn tiểu thư cho chúng ta khai vũ.”

Cái gì? Khai vũ?! Hà Phi choáng váng, đang muốn nói nàng sẽ không khiêu vũ thì đèn ầm ầm bật sáng, âm nhạc đột nhiên vang lên, mọi người vỗ tay.

Mọi người hoan hô chờ đợi.

Hay lắm, hay lắm! Ôn Hà Phi chết ngắc ở hiện trường, hiện tại nàng lại có cảm giác muốn chết, thật sự là tránh vô đưa lại gặp vô đưa, đêm nay nàng là bị cái gì nguyên rủa a? Nàng làm thế nào mà khiêu vũ được, nàng chỉ nhớ rõ múa lụa hồi tiểu học thôi à.

Nàng xấu hổ kiễng chân, ngửa đầu hướng bên tai Lương Chấn Y bên tai thấp giọng nói vài câu, chỉ thấy Lương Chấn Y nhũn mảy, liếc nhìn nàng một cái, khóe miệng khẽ giương, cầm lấy tay nàng, đem nàng nhập vào giữa sàn nhảy.

Hà Phi bị hắn kéo hướng sàn nhảy, nàng miễn cưỡng mỉm cười, nhìn chung quanh mọi người đang chú mục vào mình, từ kẽ răng bật ra nói.

“..... Em sẽ không. Sẽ không khiêu vũ a. Em chỉ biết múa lụa.” Nàng khẩn cấp nói với hắn, không nghĩ tới hắn lại vẫn trêu đùa nàng.

“Chúng ta đây liền múa lụa.”

Nàng nhũn mảy từng hồi, chỉ thấy hắn ha ha nở nụ cười, kỳ quái là hắn trầm thấp tiếng cười lập tức trấn an trái tim của nàng đang vì căng thẳng mà đập loạn.

Một bàn tay lớn đặt trên bả vai nàng, một bàn tay khác lại vòng ngực ở bên hông của nàng, sau đó từ trên đỉnh đầu truyền xuống tiếng nói trầm nồng của hắn.

“Đi theo anh, đừng sợ.” Hắn nói.

Hà Phi vụng về mặc hắn dẫn dắt, thân thể của nàng cứng ngắc, bộ pháp lộn xộn. Nhưng là âm nhạc phi thường lãng mạn, đang tấu là âm nhạc cổ điển của Anh.

“Đừng nghĩ đến bước nhảy, nhìn anh thôi.” Cánh tay đặt sau lưng nàng siết chặt chạm vào da thịt nàng, giọng nói của hắn so với âm nhạc lại càng mê người.

Nàng ngẩng đầu, ngây ngốc nhìn vào một đôi mắt đen đặc sâu hun hút, cảm thấy chính mình giống như bị lốc xoáy trong đôi con ngươi đen nồng như mực kia nhiếp đi hồn phách. Hắn vòng trụ nàng, nhẹ nhàng đưa đưa. Âm nhạc êm đềm như ở trong mộng, đôi mắt đen của hắn lấp lánh, nàng nhìn thấy chính mình trong đó, màu mắt của hắn cũng giống như là mộng, mộng mơ mà lại chân thật.

Một bước xoay tròn tao nhã, Lương Chấn Y thuận thế đem nàng vào trong lòng, làm cho mặt nàng đặt trên ngực hắn. Hắn thỏa mãn dưới đáy lòng thờ dài, tư vị ngọt ngào này tuyệt vời giống như trong tưởng tượng của hắn vậy. Tóc nàng cọ vào trên cổ hắn, đáy lòng hắn vốn tích tụ đột nhiên thật sâu rung động. Mùi hương nhàn nhạt trên người nàng mê hoặc hắn xúi giục trái tim hắn, hắn tâm ngứa khó nhịn, siết chặt cánh tay, ôm chặt thân hình mềm mại tuyệt vời của nàng, khát vọng đối với nàng khiến hắn vừa hưng phấn vừa đau khổ.

Một đôi nam nữ cũng đi theo vào sàn nhảy khiêu vũ.

Hà Phi dán vào trong ngực Lương Chấn Y rắn chắc ấm áp. Nàng ngồi được trên người hắn thoang thoang mùi thuốc lá, đêm tối lại thập phần mê hoặc người, bị hắn ôm như vậy làm cho nàng phảng phất có cảm giác vui sướng. Nàng nghe tiếng tim đập đều đều mạnh mẽ của hắn, mỗi một tiếng đập đều chấn động tiến vào chỗ sâu trong lòng nàng. Thân thể của hắn nóng quá, da thịt như thiêu đốt, đến nỗi nàng rướm mồ hôi trong vòng tay nóng bừng bừng của hắn.

Nàng nhắm mắt lại, than nhẹ. Hắn vì sao lại ấm áp như vậy? Bàn tay đặt ở trên lưng nàng, là kiên định mạnh mẽ như vậy, thật giống như hắn có năng lực dễ dàng giải quyết mọi khó khăn của nàng, giống như cái gì cũng không thể dao động hắn, kính sợ hắn. Bên hông của nàng phát ra một trận hưng phấn run rẩy. Trên người hắn mùi nước hoa sang trọng tràn ngập chớp mũi nàng, giống như mê hồn dược, đem nàng mê man đầu óc choáng váng. Không uống rượu, nhưng là nàng cảm thấy chính mình say, say ngã vào tình cảnh mê hoặc như vậy, vào lòng ngực tựa như trong mộng như vậy.

Nàng không dám mở to mắt, không dám đối mặt sự thật. Nàng cảm thấy hoảng hốt, đây là mộng, đây là mộng, đây là mộng. Một lần lại một lần trấn an chính mình. Là mộng, cho nên hai chân nàng như nhũn ra, đầu gối vô lực, lồng ngực căng cứng, bụng như thiêu như đốt.

Đêm nay Lương Chấn Y quả thực là ma quỷ hóa thân, mê hoặc nàng đến không còn sức chống đỡ, chỉ có thể yếu đuối ý ở trong ngực hắn. Hơi thở nóng bỏng của hắn phả vào sau gáy nàng, nàng hưng phấn đến hồ đồ, trực giác cảm thấy cả người giống như muốn hòa tan. Nàng cơ hồ yếu ớt đến nỗi đứng không vững, toàn bộ ý lại trên hai cánh tay hắn kiên định chống đỡ nàng. Của hắn ôm làm hại nàng trở nên yếu đuối, không thể tin được chính mình sẽ có lúc vô dụng như vậy, mơ mơ màng màng theo hắn khai vũ, đi theo cước bộ của hắn, tùy ý hắn xoay tròn.

Trời à! Mình nên làm gì bây giờ? Hà Phi tham lam hít sâu hương vị trên người hắn, lưu luyến lồng ngực rộng lớn của hắn. Lý trí cảnh báo nàng không nên vô si như vậy ngã vào lòng một người đàn ông khác, nhưng mà của nàng dục vọng lại đang thúc giục nàng đầu hàng, muốn nàng dựa vào càng gần, đem mặt vùi vào càng sâu.

Sau đó Hà Phi kinh hãi phát hiện nàng đang cùng Lương Chấn Y khiêu vũ quá gần sát nhau, nàng nhưng lại hạnh phúc đến phát run, tội lỗi hi vọng một khúc này vĩnh viễn không ngừng. Nàng bị ai nghĩ, đây nhất định là khảo nghiệm của ác ma, nàng không qua được một cửa này, hẳn chết tiệt rất mê người, vô cùng mê người; mà hóa ra ý chí của nàng lại bạc nhược như vậy, nàng phát hiện mình đáng chết đem mặt vùi vào càng thêm sâu vào trong ngực hắn, cùng hắn gắt gao ôm nhau.

Muốn chết, nếu là Lương Chấn Y cùng nàng trong đêm đầu tiên, nàng bắt đầu hoài nghi mình có thể kháng cự được. Hắn đem nàng mê hoặc đến hôn bay phách lạc, mắt hôn mê, ý chí bạc nhược, lý trí cũng thành cái đinh gì, đành phải nhắm mắt lại, không dám lại nghĩ đến cô rung động sâu trong lòng kia, vì cái gì lại rối loạn như vậy? Dấn vào trong ngực hắn nhẹ nhàng đưa thân thể, Hà Phi nhắm chặt hai mắt, không dám hỏi chính mình liệu không phải là có một chút. yêu Lương Chấn Y?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Em Đến Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Yến hội kết thúc vào lúc đêm khuya, Hà Phi quanh quẩn ở cửa khách sạn. Ánh trăng như bạc, đêm lạnh như nước, các đồng nghiệp đều đã tự về nhà. Hà Phi cầm theo túi, đứng lặng bên đường, quay điện thoại gọi cho bạn trai, hắn đã đáp ứng tới đón nàng, nhưng thực hiện nhiên, hắn lại đã quên mất. Hắn mau quên đã khiến Hà Phi quen đến mức cạn sạch sức lực để tức giận, chuyện gì hắn đáp ứng cũng tự động coi bậy, tám phần là hồng.

Từ Thiệu Khâm ở đầu bên kia điện thoại xin lỗi. “Thực xin lỗi Phi à, bà nội đột nhiên đến thăm anh, anh bận quá liền quên mất.” Lại thấp giọng hỏi: “Anh bây giờ đi không được, em có thể tự mình đi nhờ xe sao?”

Hà Phi thật hi vọng bạn trai tới đón nàng, bởi vì lúc này lòng của nàng đang loạn mòng mòng, nàng sợ hãi cảm giác không hiểu được của mình với Lương Chấn Y, nhưng là nàng cũng chỉ có thể bắt đầu dĩ cú máy.

Đã trễ thế này, một người đi tắc xi thật sự không ổn. Hà Phi gọi cho Ủy Nhân Nhân, hi vọng nàng còn chưa đi xa, có thể đưa nàng một đoạn đường.

Kết quả nàng còn chưa hỏi, đầu bên kia điện thoại Ủy Nhân Nhân đã hưng phấn mà hỏi lại nàng: “Phi nha, chúng ta cùng người bên Cao Vương định đi chơi club, em có muốn đi không?”

“Ách. Không, không cần.”

“Vậy em gọi đến làm gì?”

Một chiếc xe Benz màu đen đỗ lại trước mặt nàng, cửa kính xe từ từ hạ xuống, là Lương Chấn Y. Hà Phi vội vàng cúp máy, bước hướng xe.

“Lương tổng?” Nàng nghĩ đến hắn có chuyện gì dặn dò, không nghĩ tới Lương Chấn Y nhưng lại nghiêng thân mở cửa xe.

“Lên xe, anh đưa em về.” Đã trễ thế này, hắn lo lắng nàng một người trở về.

Đêm nay bị hắn mê hoặc còn chưa đủ sao? Hà Phi vội vàng xua tay cự tuyệt. “Không cần, không cần, không cần.” Đối với ý chí của mình hoàn toàn đánh mất tin tưởng. “Em tự đi nhờ xe được.”

“Đừng ngớ ngẩn.” Lương Chấn Y mặt nghiêm mày nghị nói. “Mau vào.”

Hà Phi tay phải đỡ lấy nóc xe, cúi nhìn hắn giống như ma quỷ mê hoặc nhân tâm. Nàng có một chút sợ hãi, sợ hãi chính mình động lòng.

Lương Chấn Y nhìn lại nàng, ánh mắt thẳng tắp, khẩu khí kiên định. “Lên đây đi, cũng sẽ không ăn thịt em.”

Đứng đứng đứng, hắn sẽ không ăn nàng. Hà Phi giãy giụa, nàng sợ chính là mình sẽ nhào vào tấn công hắn à. Giằng co một giây, quyết định đầu hàng, chui vào bên trong xe.

Lương Chấn Y hỏi địa chỉ, chạy nhanh rời khỏi khách sạn.

Đài bên trong xe đang phát ra nhạc jazz. Bộ váy hở vai làm Hà Phi có chút lạnh. Lương Chấn Y để ý thấy trên cánh tay tuyết trắng của nàng nổi lên da gà, lập tức xoay mở hệ thống khí sưởi.

Ngồi ở trên thoải mái rộng lớn ghế da, Hà Phi thẳng tắp nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ vùn vụt lướt qua, ánh đèn nê-ông lấp lánh điểm hồng rực rỡ, chính

là không dám nhìn Lương Chấn Y anh tuấn mặt, nhưng là. Hình phản chiếu trên cửa kính xe là hai má phi hồng của chính mình, còn có đường nét tuấn lãng của hắn. Đáng chết, nàng đã cố ý ngồi thật xa, lại vẫn có thể cảm giác được sức nóng trên người hắn. Nàng không lạnh, tâm lại nóng bừng bừng, hơn nữa mặt đỏ rất rõ ràng.

Lương Chấn Y thuần thục điều khiển tay lái, từ ảnh phản chiếu trên cửa kính xe nàng quan sát hắn, chú ý tới hắn làn da đậm màu rám nắng, đôi môi mỏng kiên nghị, cùng với đôi mắt đen huyền thâm thúy. Mặt của hắn thật đẹp mắt, cái cảm hữu lực chứng tỏ hắn can đảm cùng quyết đoán, mà tóc của hắn biến thành màu đen giống như bóng đêm. Hà Phi mím môi, cho dù hắn vẫn giữ im lặng nhưng hơi thở tao nhã mê người hắn phát ra vẫn vô biên vô hạn vây quanh bao phủ nàng.

Phương tâm đại loạn, nàng bứt rứt khó chịu, không được tự nhiên càng lui sâu vào ghế da.

Lương Chấn Y cố ý thả chậm tốc độ xe, hắn thích nàng ngồi trong xe hắn, hắn thích nàng ngồi bên cạnh hắn, hắn chết tiệt càng hy vọng nàng ngồi ở trên đùi hắn. Hắn vì chính mình nóng bỏng khát vọng mà căng cứng thân thể, nhưng là chỉ có thể giả bộ dường như không có việc gì, trời biết tim của hắn vì cô gái đáng yêu này mà phi như bay.

Ca sĩ jazz đang hát “Something stupid”, Lương Chấn Y chưa xót nhếch lên khóe môi, xe chạy nhanh trên đường cao tốc đèn đuốc sáng trưng.

Nếu hắn không lý trí như vậy thì tốt rồi, hắn có thể xúc động làm một ít việc ngốc.

Thí dụ như đem nàng ôm lại đây nóng bỏng ôm hôn, hôn đến cạn hơi, hôn đến làm cho nàng run rẩy, xụi lơ trong lòng hắn, sau đó hắn liền có thể nhiệt tình lớn mật làm càn chiếm lĩnh thân thể nữ lệ của nàng.

Lương Chấn Y nắm chặt tay lái, một trận khô nóng, thống khổ căng cứng lồng ngực. Không, nàng sẽ không ngồi trong lòng hắn, nhưng thật ra vô cùng có khả năng tặng hắn một cái tát hoặc là chạy trốn chết, từ nay về sau tránh hắn như tránh xà. Hắn nhú mày, bức chính mình không nhìn tới khuôn mặt đáng yêu của nàng, rất sợ chính mình nhất thời hồ đồ, làm hỏng quan hệ của bọn họ.

Bỗng nhiên Hà Phi kêu to: “Sao băng! Sao băng, em nhìn thấy sao băng!” Quả thật, phía chân trời, nàng vỗ vào cửa kính xe, trẻ con thét chói tai. “Em lần đầu tiên thấy sao băng!” Nàng thờ dài ảo não. “Đáng giận! Em còn chưa kịp ước.” Nàng rất tức giận.

Lương Chấn Y liếc nhìn nàng một cái không khỏi bật cười, đáng chết, hắn thực thích bộ dáng nàng đáng yêu như vậy.

“Em ước cái gì?” Thấp giọng hỏi nàng.

Hà Phi quay sang, không chút do dự nói: “Hi vọng bà ngoại em một trăm tuổi.”

Hắn nở nụ cười, liếc nhìn nàng một cái. “Thật là một cháu gái ngoan.”

Nàng nhìn nhìn hắn, sau đó tò mò hỏi: “Anh thì sao?” Nàng tò mò Lương Chấn Y sự nghiệp thành công, mọi thứ thuận lợi sẽ có nguyện vọng gì, kết quả hắn chính là nhún nhún vai.

“Anh sẽ không nói.”

“Vì sao?” Nàng kinh ngạc.

“Nghe nói nguyện vọng nói ra sẽ không thể thực hiện.” Hắn liếc nàng một cái, chột ngựa đầu cười ha ha, không chút nào ngoài ý muốn thấy nàng vẻ mặt tức giận bùng bùng.

“Vậy mà anh lại còn hỏi em?!” Làm hại nàng đem nguyện vọng nói ra, nàng tức giận. “Bà ngoại em mà sống không đến một trăm tuổi, anh đáng chết!”

Hắn cười còn to hơn nữa, đột nhiên cung chiều đưa tay sờ sờ đầu nàng. “Yên tâm, bà sẽ sống lâu trăm tuổi, nếu không, anh sẽ phạt trách.”

Nàng đỏ mặt, cũng cười. Trời ạ, nàng chết tiệt thích hắn chạm vào nàng, khi hắn đến gần nàng cảm giác mỗi một sợi lông trên da nàng đều hưng phấn đến thét chói tai. Ai, nàng là bị làm sao vậy?

Bên trong xe không khí thoải mái lên. Hà Phi hừ một tiếng, phản bác lời của hắn “Anh phạt trách?! Đừng nói giỡn.” Có thể phạt trách như thế nào? Nói thực là dễ dàng a!

Lương Chấn Y mỉm cười. Hắn có thể phạt trách cung chiều nàng, bảo vệ nàng, che chở nàng, mà nếu thực sự có sao băng, hắn sẽ hứa nguyện hi vọng Ôn Hà Phi mau mau cùng bạn trai nàng chia tay, hi vọng bọn họ không có kết quả, hi vọng chính mình là cái đứa ngốc được nàng yêu.

Đương nhiên, lời nói ngu xuẩn này hắn làm sao có thể xuất khẩu. Nhưng là cảm ơn ngôi sao băng thần kỳ kia, ít nhất, Hà Phi không còn căng thẳng cẩn trọng như thế, thậm chí còn chủ động cùng hắn tán gẫu.

“Anh thích nhạc jazz à?”

Lương Chấn Y dịu dàng nói: “Anh thích giọng của người da đen, em nghe.” Hắn xoay bật to nhạc. “Bọn họ hát thực sự tình cảm.”

Hà Phi mỉm cười, giọng người da đen tang thương khàn khàn, không dùng kỹ thuật hát gì cũng biểu lộ chân tình như vậy, thâm tình khiến nàng nghe nổi da

gà.

Nàng nghiêng người cảm lấy vỏ đĩa CD, làm hấn người được mùi tóc nàng. Hấn nhớ tới hoa nhài ban đêm, mùi hương thoang thoảng tràn ngập trong không khí. Lồng ngực hấn lại đau, Thượng Đế, hấn là nghĩ muốn nàng đến vậy, nghĩ đến hấn đau lòng.

Xe chạy nhanh vào ngõ.

“Đến rồi.” Hà Phi chỉ vào khu nhà giữa vườn cây xanh. “Em ở tầng 5 khu nhà này.” Nàng còi dây an toàn, Lương Chấn Y một trận không đành lòng, cũng chỉ có thể dừng lại xe.

Hấn hi vọng nàng ở lâu trong chốc lát, nhưng là hấn tìm không thấy lí do lưu nàng. Hấn nhìn nàng không chút do dự xuống xe, nghe nàng dùng giọng nói trong trẻo cùng hấn nói lời từ biệt.

“Cám ơn anh, Lương tổng.” Hà Phi đứng ở cạnh cửa xe, nhìn Lương Chấn Y bên trong xe. Hấn cũng nhìn nàng, ánh mắt của hấn u buồn, giống như nói ra suy nghĩ của mình.

“Hà Phi.” Bỗng nhiên bình tĩnh nhìn lại nàng ở bên ngoài xe.

Hà Phi một trận rung động, rất sợ hấn nói cái gì đó, lại mâu thuẫn hi vọng hấn nói chút điều nàng không nên nghe thấy.

Kết quả Lương Chấn Y nhìn sâu nàng một cái, chỉ chậm rãi nói: “Lần sau, đừng lại gọi anh là Lương tổng.”

Vì sao bên trong xe Lương Chấn Y nhìn như phi thường u buồn? Vì sao nàng nhưng lại luyến tiếc cứ thế quay đầu rồi đi? Điều là do đêm nay quá mỹ diệu lại rất kích động, nàng hoang mang nhìn khuôn mặt đẹp trai của hấn.

“Vâng, Lương tiên sinh.”

“Gọi tên của anh.” Hấn sửa đúng nàng.

Nàng giống như đũa ngọc, ngây ngốc nhìn lại ánh mắt nóng bỏng lặp lại: “Vâng, Lương Chấn Y. Đêm nay rất cám ơn anh, em lên nhà đây. Tạm biệt.”

Lương Chấn Y nhìn nàng khuôn mặt đáng yêu, hai má hồng hồng, phỏng đoán cảm giác đáy lòng nàng, có phải hay không cũng giống hấn luyến tiếc nói lời từ biệt.

Hoặc hết thấy đều là hấn vọng tưởng, bởi vì nàng kiên định đóng cửa xe, vẫy vẫy tay, xoay người ấn điện thoại vô tuyến, cửa mở, nàng quay đầu liếc hấn một cái, bước vào cầu thang, biến mất khỏi tầm mắt của hấn.

Lương Chấn Y úp mặt trên vô lăng thờ dài, nỏ máy rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Em Đến Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Hà Phi vừa vào cửa đã bị bà ngoại lôi tuột vào phòng khách. Bà ngoại cười rạng rỡ với Hà Phi, giọng nói ngọt ngào.

“Anh chàng kia là ai thế? Bà ngoại ở ban công đều nhìn thấy rồi.”

Hà Phi thu người vào sô pha, bị bà ngoại một đôi mắt nhìn chăm chăm, lòng hoảng. “Là tổng giám đốc công ty chúng cháu.”

“Tổng giám đốc hà?! Nha ha ha ha ha a.” Bà ngoại càng cười đến khoa trương. Đột nhiên tóm chặt tay Hà Phi, đem nàng từ trên xuống dưới tỉ mỉ đánh giá. “Ý? Lúc cháu ra ngoài có phải mặc thế này đâu? Bà ngoại lần đầu tiên thấy cháu mặc váy dạ hội đâu. Thế này là sao? Từ lúc nào có bộ váy này? Á há.” Bà ngoại nheo lại mắt.

“Bà đừng nghĩ lung tung, thật ra là” Hà Phi đành phải đem tai nạn đêm nay kể lại một lần. Nào biết nói gì không nói, đây vừa nói xong bà ngoại đã kích động thiếu chút nữa lên cơn cao huyết áp.

“Hà Phi, Hà Phi, Hà Phi!” Hồn ha hồn hển. “Đầu choáng váng đầu bà choáng váng.”

Hà Phi nhảy dựng lên, vội vàng vỗ lưng bà ngoại. “Đừng kích động a! Hít vào. Thở ra. Bình tĩnh a, bà bị cao huyết áp còn kích động như vậy?!”

Bà ngoại tỉnh táo lại, nắm chặt tay Hà Phi, nghiêm túc nói với nàng: “Nhưng đây quả thật là một dịp tốt ngàn năm một thuở đâu!” Bà nắm chặt tay Hà Phi.

“Nha đầu, bà ngoại dám chắc chắn là cậu ta thích cháu.”

“Bà nói linh tinh gì đấy ạ!” Hà Phi rút tay lại ngồi xuống, tóm lấy gối ôm, ôm vào ngực. “Bà đừng nói lung tung, chúng cháu không có gì cả. Vội lại, cháu có Thiếu Khâm rồi.”

“Thế thì làm sao? Các cháu kết hôn rồi? Lên giường rồi?”

“Bà ngoại!” Hà Phi đem gối ôm trùm lên đầu. “Bà đừng ầm ĩ cháu nữa. Phiền muốn chết!”

Bà ngoại còn không hết hy vọng, xách lên tai Hà Phi trực tiếp nói: “Cháu nghe bà ngoại nói. Tổng giám đốc dịu dàng như vậy, chăm sóc lại chừng chạc, Thiếu Khâm làm thế nào so được với? Cháu nếu gả phải gả loại đàn ông tốt như thế này này! Cháu gái ngoan, cháu nghe thấy bà ngoại nói không hả?”

“Không nghe thấy, không nghe thấy, cháu cái gì cũng không nghe thấy!” Nàng cả mặt vui vào gối ôm, dứt khoát ngay cả lỗ tai cũng đều trùm vào. “Phiền quá đi mất!”

Lương Chấn Y tâm tình cũng không có chỗ nào tốt.

Vừa về tới căn nhà lạnh lẽo, ngã vào sofa, kéo caravat, tâm tình rơi xuống đáy vực.

Hắn đêm nay rất vui vẻ, như ý nguyện được cùng Hà Phi đáng yêu khiêu vũ, ở trong xe cùng nàng nói chuyện phiếm. Lúc nàng mỉm cười thì tim hắn rung động; lúc nàng cúi đầu mặt đỏ thì tim của hắn cũng nóng theo lên. Nhưng là, lúc nói lời từ biệt nhìn nàng xoay người rời đi, tim của hắn cũng thật chua xót.

Lúc Hà Phi vỗ vỗ cửa kính xe xa vọng về phía chân trời, nàng hưng phấn trong mắt chỉ nhìn thấy một ngôi sao băng, hắn lại chỉ nhìn thấy cô gái bên mình mà hắn không thể yêu. Vẻ đẹp của nàng biến thành nỗi thương cảm của hắn, làm đau đớn ánh mắt của hắn.

Lương Chấn Y cào mái tóc hỗn loạn, nhắm mắt lại. Trời biết sau khi Hà Phi đến công ty hắn đi làm, hắn liền rút cuộc không thể cùng phụ nữ khác hẹn hò. Loại tâm tình này, chết tiệt khiến người uể oải.

Cùng nàng ở chung thật vui vẻ, sau khi li biệt lại cô đơn tịch mịch trong nhà, toàn biến thành mùi vị chua xót lên men dưới đáy lòng tịch mịch, Lương Chấn Y thờ dài. Loại cảm giác cẩn thận từng li từng tí tiến thoái lại mất mát này thật sự là tra tấn người. Hắn nên dụng tâm lương khổ chờ đợi, hay là tích cực tranh thủ? Hắn giãy giụa, ném không ra tâm tư phiền não.

Hà Phi thật muốn ngủ gật. Đêm qua nàng mất ngủ, trong mộng vẫn xuất hiện Lương Chấn Y, xuân sắc khôn cùng, bọn họ vẫn ôm nhau khiêu vũ, nằm mơ hắn hôn nàng, trời ạ! Quả thật là ngày nghỉ gì, đêm mộng ấy.

Hà Phi tập trung tinh thần, mặt mỉm cười. Đúng vậy, mau mỉm cười, bởi vì cả một bàn trường bối đang cùng nàng dùng bữa. Vốn Chủ nhật cùng với Thiếu Khâm xem phim, kết quả đột nhiên thay đổi kế hoạch, bởi vì cha mẹ cùng bà nội hắn muốn Hà Phi cùng nhau ăn bữa tối.

Trên bàn các trưởng bối nói chuyện phiếm, Ôn Hà Phi không yên lòng, đột nhiên nhìn thẳng vào Từ Thiếu Khâm ở bên cạnh. Hắn đang cúi đầu ra sức gặm chân gà, miệng đầy dầu, lại thô lỗ tọng một mồm thức ăn, sau đó miệng đầy đồ ăn nói với Hà Phi: “Cung bảo gà đình này ngon lắm!” Đưa tay múc một thìa lớn cho nàng.

Hà Phi nhú mồm thấp giọng nói: “Thiếu Khâm, em không ăn cay.” Hắn lại đã quên.

“Cháu không ăn cay?” Không nghĩ tới mẹ Từ tai thính, nghe được rất là kinh ngạc. “Hà Phi à, Thiếu Khâm của chúng ta thích nhất ăn cung bảo gà đình, cháu cũng học ăn một chút, bằng không về sau cháu làm sao có thể nấu?” Rất sợ con trai bảo bối của nàng tương lai phải chịu ủy khuất.

Bà nội tán thành. “Đúng vậy a, đúng vậy a!” Sờ đầu Thiếu Khâm. “Khâm bảo bối của bà thích nhất ăn cung bảo gà đình, hơn nữa càng cay càng tốt!”

“Một chút cay mà thôi!” Bà Từ nhiệt tình thúc giục Hà Phi. “Cháu ăn thử xem, không cay, thế này sao mà cay được?!”

Hà Phi trừng mắt nhìn trong bát gà đình đầy dầu đỏ quạch. Nàng mà ăn cay liền đau dạ dày ngay, vì thế cầu cứu nhìn sang Thiếu Khâm ở bên cạnh, hắn lại hồn nhiên không biết áp lực của nàng, một bên tiến công một đĩa thịt nướng khác, một bên nói: “Ai, mẹ anh cố ý nấu cho chúng ta, em liền thử ăn chút xem.”

“Đúng vậy!” Mẹ Từ thúc giục. “Ăn thử xem, ăn rất ngon nha!”

Hà Phi xấu hổ, đành phải ném một ngụm, lập tức cay đến lưỡi tê mặt đỏ, rút vai ho. “Nước, khụ khụ, nước!”

Thiếu Khâm vội vàng lấy nước cho nàng, nàng nước mắt chảy ròng ròng, nghe thấy ba Từ cùng mẹ Từ không cho là đúng nói –

“Sợ ăn cay như vậy sao?!”

“Người Tứ Xuyên bọn bác thích nhất là ăn cay.”

Bà nội còn nói: “Hà Phi, cháu nên học ăn cay, các cháu về sau không phải muốn mở nhà hàng sao? Đồ ăn Tứ Xuyên chúng ta được khen ngon nhất, bà ở Đài Trung biết một đồng nghị viên, các cháu tương lai kết hôn, ở Đài Trung mở nhà hàng Tứ Xuyên, cam đoan làm ăn vô cùng tốt.”

Đài Trung? Nhà hàng Tứ Xuyên?! Hà Phi lau miệng, vẻ mặt hoảng sợ, có nghĩ xa quá hay không vậy?

Không nghĩ tới mẹ Từ tuân ra lời càng chấn động nàng. “Thiếu Khâm cũng không còn nhỏ, đến lúc đó vợ chồng các con đồng tâm cùng nhau buôn bán, cháu có thể an tâm chăm con lại có thể ở nhà công tác, rất thuận tiện, ha ha ha ha!”

Là bọn họ thuận tiện đi? Hà Phi nghe được lưng phát lạnh.

“Ha ha ha ha a, ba chờ không kịp ôm cháu nội đâu.” Ba Từ cười toe toét.

Ôm cháu nội? Hà Phi sắc mặt trắng bệch, nàng còn không có tính sinh con đâu.

Bà nội cười đến còn to hơn nữa. “Ha ha ha ha ha. Bà đây liền lên thành cụ, ha ha ha ha ha, con của Thiếu Khâm nhất định rất xinh đẹp. Các cháu nhất định phải sinh nhiều cho bà vài đứa chất nha!”

Sinh vài đứa? Hiện tại sắc mặt Hà Phi quả thật chính là “xanh như tàu lá chuối”. Cui nàng là lợn sề à? Một con không phải là tốt nhất sao?! Hà Phi có lệ cười yếu ớt hai tiếng, bọn họ có phải tự mình đa tình an bài quá nhanh hay không? Nàng không thể không đưa ra ý kiến, cùng bọn họ thương lượng. “Uhm. Nhưng là. Nhưng là bà ngoại cháu quen sống ở Đài Bắc rồi.”

Thiếu Khâm cuối cùng lương tâm phát hiện, nói giúp: “Hà Phi lo lắng cho bà ngoại. Chúng con sau khi kết hôn chỉ sợ không ở được Đài Trung.”

Hà Phi cảm kích nhìn Thiếu Khâm.

Mẹ Từ múc canh, cao giọng nói: “Điều này cũng khó trách, nhưng là. cũng không phải không thể giải quyết, giờ tìm người giúp việc nước ngoài rất tiện lợi. Yên tâm, Hà Phi, cháu cứ yên tâm đến Đài Trung sống với bọn bác, bà ngoại của cháu a, bác giúp cháu tìm cái người giúp việc đến chăm sóc là được.”

Ba Từ nở nụ cười. “Ha ha ha ha a, vẫn là vợ của anh thông minh.”

Thiếu Khâm cũng vui vẻ, hào hứng nhìn lại Hà Phi. “Ừ, ý kiến đây cũng rất được.”

Hà Phi vẻ mặt cứng ngắc, trong tay đang cầm cốc nước, có một thoáng xúc động muốn đem cả cốc nước hất lên khuôn mặt tươi cười của bạn trai, cũng có lúc nàng tưởng lật bàn rồi đi. Nhưng cuối cùng vì bận tâm đến mặt mũi bạn trai, cũng chỉ trầm mặc quyết định vui đầu ăn cơm.

Kết quả bữa cơm kia nàng ăn mà lòng thiêu lửa đốt, dạ dày đau đầu đau. Đến tận sau vẫn đều nghe thấy Từ Thiếu Khâm cùng người nhà hân thảo luận lao động nước nào là rẻ nhất lại làm việc tốt nhất, nàng im lặng không hề phát biểu ý kiến. Phát hiện gia đình bọn họ có cái truyền thống, chính là cho tới bây giờ chỉ vì người trong nhà nghĩ, hoàn toàn không để ý đến suy nghĩ của người khác.

Hà Phi ăn không thấy mùi vị, chán nản mệt mỏi. Bỗng nhiên rất muốn biết Lương Chấn Y đang làm cái gì? Lại không khỏi nghĩ, nếu là Lương Chấn Y, cũng sẽ ích kỷ như vậy sao? Hà Phi chớp mắt mấy cái, thật hi vọng bữa cơm này mau chấm dứt. Muốn chết! Chỉ nghe bọn họ nói được thật hào hứng thỉnh thoảng lại cười ha ha, nàng lại cảm thấy thực nhàm chán.

Bạn trai ngồi bên mình, người ngồi đầy bàn náo nhiệt xoay quanh, nàng lại nểm đến chưa bao giờ có cô đơn.

Không khỏi lại nhớ tới cùng Lương Chấn Y ngồi ở trong xe nghe nhạc jazz, cùng hân mắt đối mắt khiêu vũ, trong lòng của hân ấm áp, hai tay của hân ấm áp, lúc nàng dựa vào ngực hân cũng rất ấm áp, đêm qua nàng thật vui vẻ biết bao. Một trận tim đập nhanh, đúng vậy a, đêm qua, nàng chân chính vui vẻ, đã muốn thật lâu chưa từng có cảm giác sung sướng rung động như vậy.

Hà Phi nắm chặt đĩa, nếu nàng không có bạn trai, nếu nàng đạo đức cảm không phải nặng như vậy, nàng khẳng định sẽ không chút do dự lao thẳng vào Lương Chấn Y ôm ấp. Đợi chút, nàng cười chưa xốt. Lao thẳng vào Lương Chấn Y? Nghĩ đến mà hay, hân có nói thích nàng sao? Đêm qua hân tốt với nàng, chỉ sợ bất quá là thông cảm với nàng đi? Lại chưa nói thích nàng, ai, đừng suy nghĩ miễn man nữa.

Bữa ăn náo nhiệt khiến Ôn Hà Phi như ở trong mộng tỉnh lại, bàng hoàng bừng tỉnh. Tương lai của nàng thật muốn cùng đám người kia qua sao? Sinh một đồng con, mở một nhà hàng Tứ Xuyên, quãng bà ngoại cho người giúp việc, nghỉ việc chạy đến Đài Trung?! Vĩnh viễn không thể cùng cộng sự công ty làm việc cùng nhau, nhất là thật khó gặp lại Lương Chấn Y?

Lương Chấn Y?! Hà Phi mày nhủ càng chặt hơn.

Không có ngôn ngữ nào có thể giải thích vì sao lại rung động với một người nào đó, nhưng lúc rung động, lại xác thực có thể biết. Thân thể nóng lên, tim đập như đánh trống, đầu gối như nhũn ra, mặt đỏ tai hồng. Nhìn hân, lại không dám đối mắt hân; tưởng tới gần hân, lại không dám tới quá gần hân. Hà Phi mơ hồ hiểu vì sao Ủy Nhân Nhân lại nói. nàng có thể yêu nhầm rồi. Nhớ đại học ngày đó Thiếu Khâm tích cực theo đuổi nàng, mọi cách che chở, Hà Phi nghĩ đến, đây là tình yêu, không có oanh oanh liệt liệt, chỉ là cảm thấy người con trai này đối tốt với nàng, nhiệt tình lại tích cực, thực có thể dỗ nàng vui vẻ, ngày qua tháng lại, không có ngắt nghỉ, cũng tiếp nhận tình cảm của hân.

Nhưng giờ nàng ước chừng ý thức được trên đường tình cảm dường như có lối rẽ khác, chỉ mong còn có thể quay đầu, chỉ mong có thể lựa chọn một lần nữa, nhưng là, nàng thật sự có thể chứ?

Nhiều năm bên nhau, nàng thật sự có thể nểm xuống Từ Thiếu Khâm sao? Nàng đủ tàn nhẫn sao?

Không, hiển nhiên lòng dũng cảm của Hà Phi với sự nghiệp cũng không thể dùng trong tình yêu của nàng. Khi nàng còn đang ngẩn ngơ, Từ Thiếu Khâm cầm lấy tay nàng, vô tội hỏi nàng: “Phi nha, sao không nói chuyện gì vậy?” Lại thấp giọng ở bên tai nàng trấn an. “Anh biết em thấy chán, nhin một chút nha, đợi một lát anh tìm cái lý do chúng ta chuẩn đi xem phim.”

Hà Phi cúi đầu bàn tay bị Thiếu Khâm cầm, lòng lại mềm nhũn. Không, nàng không có dũng khí cô phụ hắn. Nàng không giống mẹ, dám tàn khóc bỏ xuống đứa trẻ mới sinh, xoay người cùng một người đàn ông khác cao chạy xa bay tìm một cuộc sống mới.

Không, nàng vừa sinh ra đã bị mẫu thân ích kỷ thương tổn, hiện tại, muốn nàng cũng vì mình đi thương tổn một người khác, nàng làm không được. Thiếu Khâm cũng không phải không tốt, dù sao kết giao nhiều năm, thật tình với nàng, chưa bao giờ có chuyện gì xấu.

Hà Phi không thể tàn nhẫn, đành phải miễn cưỡng mỉm cười. Qua loa với người nhà họ Từ, cũng qua loa với chính mình động dị tâm.

Thật vất vả chịu đựng đến lúc bữa ăn chấm dứt, cùng Thiếu Khâm đi ra khỏi nhà, Hà Phi về mặt mũi mệt mỏi, thở dài một hơi. Nhìn lên trên không, sao đầy trời lấp lánh, đêm lạnh như nước, gió đêm hiu hiu thổi.

“Đêm nay sao nhiều quá.” Nàng nhìn những chấm sao nhỏ nỉ lệ, nhớ đến Lương Chấn Y. Ánh mắt của hắn có lúc cũng giống như bầu trời đêm, đen huyền như thế, có khi mắt của hắn lại lấp lánh, giống như chấm sao nhỏ ấm áp. Hà Phi đặt tay trên lồng ngực rung động, cảm giác nơi đó dường như cũng có một đôi ánh mắt của hắn, chớp rồi lại chớp, chớp ra lòng nàng tràn đầy phiền muộn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Em Đến Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Lương Chấn Y cứ một tháng lại quay về nhà ở Tân Trúc* cùng cha mẹ dùng bữa cơm.

(*): là một thành phố lớn nằm ở phía Bắc Đài Loan.

Mỗi một lần đều mang theo trái tim kiên cường mà về, giống như sẽ có một tiết mục không ngoài ý muốn trình diễn.

Sàn đá hoa, bàn ăn gỗ đào màu đen sang trọng, phòng khách to như vậy, đồ trang trí lại xa hoa khí phái cũng không thể điểm tô cho đẹp hai người đang cãi nhau trước bàn ăn.

Lương Chấn Y ăn một ngụm cơm. Ba Lương trách mắng lỗi của vợ với con trai.

“Mẹ con càng ngày càng quá đáng. Bà ấy xa xỉ đến không tưởng tượng nổi. Chấn Y, con có biết mẹ con tháng này quẹt hết hạn mức bao nhiêu cái thẻ không? Những ba cái lận!”

“Ông chỉ giỏi bắt lấy cơ hội chửi bới tôi ——” Mẹ Lương quăng đĩa. “Con trai hiếm khi mới trở về, ông lại muốn ầm ỹ có phải hay không?!” Vén tay áo lên khẩu khí đánh đá.

Lương Chấn Y khụ khụ, ý đồ nói sang chuyện khác. “Gần đây giá cổ phiếu điện tử lên cao quá mức, ba, ba có chú ý thấy không?” Nhà bọn họ mở công ty chứng khoán.

Ba Lương chỉ bậm rợn quở trách vợ. “Ngày mai tôi muốn khóa thẻ của bà.”

Mẹ Lương đập bàn đột ngột đứng dậy. “Ông dám?! Hừ, ông bên ngoài không phải lại nuôi đàn bà, tôi còn chưa lật tẩy ông, ông ồn ào cái gì? Ông yêu đương vụng trộm, tôi quẹt thẻ, thực công bằng a!”

“Người nào mà lại không biết bà cũng nuôi một đồng trai to!”

“Ông nói cái gì?” Mẹ Lương cầm lên đĩa thức ăn định ném, Lương Chấn Y lạnh lùng một câu ——

“Mẹ, đây là đồ cổ nhà Thanh.”

Mẹ Lương nhú mày, đặt xuống cái đĩa, chỉ vào bình sứ cắm hoa xanh biếc, hỏi con trai: “Kia thì sao?”

Lương Chấn Y nhìn liếc mắt một cái, tiếp tục ăn cơm. “Đó là sứ men xanh đời Đường.”

Quả nhiên, mẹ Lương cầm lên bình sứ giá mười vạn trước mặt chồng ném vỡ tan. Tốt nhất là tức chết hắn.

“Bà làm cái gì đấy?” Ba Lương bỗng nhiên đứng dậy, tóm lấy ví da của vợ, rút ra vài cái thẻ tín dụng. “Được, bà được lắm, tôi bây giờ đập nát thẻ của bà.” Hắn ra sức bẻ qua bẻ lại tám thẻ, mẹ Lương thét chói tai chạy qua tranh với hắn, nắm tóc hắn kéo.

“Ông dám, ông dám!”

Ba Lương đau gào lên: “Tóc tôi, tóc tôi, bà con mẹ nó buông tay cho tôi!” Hắn đã muốn không còn mấy sợi tóc, làm sao chống lại tàn phá như vậy.

Lương Chấn Y đã quen với cảnh hỗn loạn này, cầm khăn ăn tào nhả lau lau mồm, đứng dậy.

“Ba mẹ tiếp tục, con đã hẹn chủ tịch Phương đi phòng tập thể hình rồi. Con đi đây.”

Ba Lương dừng lại động tác, nhìn lại con trai. “Ừ, lái xe cẩn thận a!”

Mẹ Lương cũng lập tức buông tay, mỉm cười cùng con trai yêu vẫy tay nói lời từ biệt. “Giúp mẹ hỏi thăm chủ tịch Phương a!”

Lương Chấn Y vừa biến mất, bọn họ trừng nhau một cái, lại bắt đầu tiếp tục nhe răng trợn mắt chém giết.

“Ông đưa thẻ tín dụng cho tôi.”

“Còn lâu, tôi xé nát bọn nó.”

“Ông không thích, chúng ta ly hôn!”

“Đi, tài sản chia ra một nửa!”

“Tiền là tôi kiếm, bà con mẹ nó một xu cũng đừng hòng lấy!”

“A.” Mẹ Lương nhảy qua tiếp tục tiến công nhược điểm của chồng, bộ tóc ít ỏi đã không còn mấy sợi.

Đi ra khỏi biệt thự nhà, Lương Chấn Y mở cửa xe, bỗng nhiên ngừng động tác, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, đêm nay sao sáng rõ chói mắt.

Hắn nhớ tới Hà Phi đôi mắt to, vừa sáng lại trong suốt. Bỗng nhiên rất nhớ nàng, nàng đang làm gì vậy? Sao đêm nay lung linh mỹ lệ như vậy. Nếu như có thể cùng nàng thưởng thức, thật tốt biết bao.

Tập thể hình xong, Phương Tuấn Mẫn cùng Lương Chấn Y ngồi ở nhà hàng kiểu Âu bên cạnh nghỉ ngơi.

Như từ trước đến nay, Phương Tuấn Mẫn thao thao bất tuyệt kể hán tuần này lại hẹn hò với ngôi sao nào, nói được mặt mày hớn hờ, hào hứng phấn chấn.

“Ai! Chỉ tiếc là ——” Phương Tuấn Mẫn vỗ vỗ đầu. “Không một ai có thể chân chính làm mình động tâm, cảm giác thấy thiếu thiếu cái gì đấy. Cô gái này vừa thấy mình liền yêu thương nhưng nhớ, vô cùng lầy lòng, thật sự là, một chút tính thách thức đều không có. Không một ai đủ tư cách làm vợ mình cả.”

Lương Chấn Y châm thuốc, yên lặng nghe hắn nói chuyện, trong lòng nghĩ cũng là Ôn Hà Phi.

Thấy Lương Chấn Y không đáp lời, Phương Tuấn Mẫn đành phải ngưng ngừng nói sang chuyện khác.

“Ê, Chấn Y à ——” Thấy hắn ngần ngừ, chủ tịch Phương khua khua tay trước mặt hắn. “Cậu có quyết định đi New York không? Tổng công ty lúc nào cũng hỏi đấy! Ông chủ là Hoa kiều bên Mỹ càng ngày càng nhiều, bên kia cần người, cậu đã suy nghĩ kỹ chưa?” Việc này đã kéo một năm, Phương Tuấn Mẫn thật không tốt ăn nói với các cổ đông lớn bên Mỹ kia.

Lương Chấn Y hồi thần, hút thuốc, chậm rãi phun ra. “Mình không muốn đi, bảo bọn họ tìm người khác đi!”

“Bọn họ không chịu buông tha cho, bằng giá cho cậu càng nâng càng cao. Người ta còn tưởng rằng cậu là ngại tiền lương ít. Nhà ở, xe pháo đều giúp cậu chuẩn bị tốt rồi, chỉ chờ cậu bay qua.” Phương Tuấn Mẫn cười hề hề, biết rõ còn cố hỏi. “Ah. Mình biết, cậu là luyện tiếc mình, lo lắng bạn bè mình đây một người ở Đài Loan một mình chiến đấu, đúng không?” Hắn cười híp mắt, cũng đã ba mươi sáu tuổi, tính tình còn giống như trẻ con.

Lương Chấn Y lạnh liếc hắn một cái. “Hoang tưởng.”

“Được rồi, mình còn không biết sao? Cậu nha, thăm mền Ôn Hà Phi nhà chúng mình, chắc chắc chắc, đáng tiếc a đáng tiếc.” Hắn bộ dáng nâng chén hỏi trời cao than. “Rõ ràng là lừa gần rom, nhân cả năm lại vẫn là hoa trong gương trắng trong nước, cuối cùng kết cục cực kỳ có thể là một mình ôm mỗi chân tình, hoặc là thuyền qua. sông vô tằm vô tích. Thăm thăm thăm thăm a.”

Lương Chấn Y gạt thuốc, không khỏi buồn cười. “Trình độ văn học của cậu từ lúc nào tốt như vậy.” Lười phủ nhận.

Phương Tuấn Mẫn sán lại nhỏ giọng hỏi hắn: “Cô ấy thực khó theo đuổi như vậy?” Thoạt nhìn không giống a, Ôn Hà Phi ngây ngô cực.

“Cậu không cần làm loạn lên.” Lương Chấn Y uống một ngụm Whisky, chua xót cười nhạt. “Cô ấy có bạn trai rồi.”

“Vậy cũng không thể theo đuổi, đỡ phải giúp người ta nuôi vợ.” Nói xong, lại thấy không đúng, nhúu mày suy tư. “Bất quá, cậu bộ đáng anh tuấn, so ra

chẳng kém ngôi sao Hồng Kông Lương Triều Vĩ. Sự nghiệp lại vẻ vang, khí chất tốt, giữ mình trong sạch cũng không xằng bậy. Bạn trai của cô ấy là nhân vật thế nào, cậu mà lại thua cho hần? Cứ đến mà cướp lấy Hà Phi thôi, mình đối với cậu có siêu tin tưởng, trừ phi. . . .” Phương Tuấn Mẫn thờ dài, nghech cằn “Trừ phi bạn trai cô ấy là người đàn ông ưu tú giống mình như thế. Nói thật, nếu phẩm hạnh giống mình như thế này ——” hần phát phát tay. “Cậu sớm đầu hàng đi.” Dứt lời, còn tự cho là tiêu sái vuốt tóc, đắc ý thật sự!

Tên chủ tịch Phương này nói lắm thật. Lương Chấn Y nhìn bộ dáng kia của hần, tâm tình nhất thời thoải mái không ít.

“Không dễ dàng thế. Ôn Hà Phi không phải là cô gái hư vinh như vậy.” Hần không nghĩ mạo hiểm.

“Nói đến cùng, lòng cậu căn bản chính là sợ bị thương.” Chủ tịch Phương cùng Lương Chấn Y ôn trọng hướng nội vừa vặn tương phản. Hần nhiệt tình tích cực nói. “Chỉ cần là chân ái, đều nên đầu rơi máu chảy, nghĩa vô phản cố*, oanh oanh liệt liệt, thiêu thân vào lửa, quỷ khóc thần sầu, chẳng sợ làm đến cuối cùng mọi người đều biết, thể diện mất hết, tổn công vô ích, một thân một mình, ít nhất cũng không làm thất vọng chính mình!”

(*): làm việc không được phép chùn bước

Oa! Lương Chấn Y bật cười. “Mình giờ mới biết được nền tảng văn học của cậu thật tốt lắm.”

“Đùa chứ!” Hần lại lên cơn đắc ý. “Nhớ ngày đó, mình nhưng là thanh niên văn nghệ, biên tập không ít nguyệt san Thơ Mới*. Ai, thật sự là những năm tháng tốt đẹp.” Hần nói thật sự say mê, về mặt hoài niệm

(*): theo mình hiểu thì Thơ Mới ở đây cũng giống như phong trào Thơ Mới ở Việt Nam ý a =.

“Chúng ta đi thôi!” Lương Chấn Y mỉm cười, bỏ xuống ly rượu không.

“Đợi chút.” Chủ tịch Phương ngăn lại hần. “Ai, nói nửa ngày, sao cậu một chút phản ứng đều không có?”

“Phản ứng gì?” Lương Chấn Y khoe mắt mỉm cười.

“Nhiệt tình a, kích động a, bộ dáng rất được khích lệ a? Cậu vẫn là không có ý hành động có phải hay không? Cậu ngày mai phải đi hẹn hò với cô ấy, hẹn cô ấy đi ăn cơm, mang cô ấy đi xem phim, mua quà cho cô ấy, tóm lại, lấy lòng cô ấy là được rồi! Mình không tin cô ấy thật có thể chống cự lại được người đàn ông ưu tú như cậu, trừ phi. . . .”

“Trừ phi bạn trai cô ấy vĩ đại như cậu có phải không?” Lương Chấn Y chủ động giúp hần nói tiếp. Chủ tịch Phương gãi đầu hắc hắc cười. Lương Chấn Y thán một tiếng, thực chịu không nổi. “Chuyện của mình không cần cậu lo lắng.”

“Ai da, chúng ta là bạn tốt thôi. Nói thật, cậu nếu không muốn, cũng không nắm chắc theo đuổi được Ôn Hà Phi, không bằng mình giới thiệu bạn gái cho cậu, mình cam đoan, chỉ cần cậu gật đầu, cả đồng lớn phụ nữ sẽ chen nhau đến ầm ỉ!” Hần hăng say nói, Lương Chấn Y vẫn là lắc đầu.

“Cám ơn, mình không nghĩ lãng phí thời gian, một mình rất tốt.” Hần không phải chưa đi thử thường thức phụ nữ khác, nhưng là chỉ có Ôn Hà Phi mới làm hần cảm giác được tư vị hạnh phúc nào đó. Hần từng ảo tưởng cùng Ôn Hà Phi kết hôn, ảo tưởng cuộc sống cùng với nàng, hần biết vậy nhất định sẽ là cuộc sống hôn nhân phi thường ấm áp sung sướng, bởi vì nàng là một cô gái đáng yêu như vậy.

Phương Tuấn Mẫn mồm không kịp đây. “Mình biết chuyện cha mẹ cậu nháo đã nhiều năm, nhưng cậu cũng không thể bởi vì thế mà không dám kết hôn. . . .” Giới kinh doanh không người không biết, không người không hiểu chuyện rồi bong bong kia của ông chủ chứng khoán Thiên Thịnh cùng bà vợ. Tòa lý hôn cũng đã xử nhiều năm, ngay cả tạp chí kinh doanh đều đã viết lên mặt báo.

“Mình chưa nói là không có ý định kết hôn.” Lương Chấn Y vẻ mặt nghiêm túc ngắt lời. Hần chính là có vẻ cẩn thận, hần không nghĩ lại giẫm vào sai lầm của cha mẹ. Cuộc hôn nhân sai lầm này lực sát thương không phải hai ba câu là có thể nói hết. Cay đắng xấu xí bên trong, Lương Chấn Y từ nhỏ liền thấy rõ ràng. Hần nếu thật muốn kết hôn, nhất định phải là một cuộc hôn nhân hoàn mỹ không tí vết, nhất định phải là hai người đầy lòng đều không có người khác, thật tình yêu nhau. Chính là hần rất cẩn thận, ở trong mắt người khác xem cũng thành thờ ơ vô tình.

“Theo mình thấy a, cậu ngưỡng mộ Ôn Hà Phi trong lòng lại không chịu thả tay theo đuổi. Chính mình đâu, ngây ngốc yêu người ta cũng không chịu cùng người khác hẹn hò, Lương Chấn Y ——” Chủ tịch Phương sung mặt già nghiêm túc nói. “Cứ như vậy, trừ phi Ôn Hà Phi biến mất, nếu không chính là cậu đi New York đi. Bằng không cậu chắc chắn là cô đơn cả đời, người cô đơn già đi trong cái nhà lạnh lẽo, ai oán tịch mịch giữ cái TV, đáng thương nha. Chậc chậc, đáng thương a.”

Lương Chấn Y nhìn lại chủ tịch Phương bỗng nhiên nói: “Sẽ không, già đi chúng ta có thể làm bạn.” Phương Tuấn Mẫn khó hiểu, Lương Chấn Y tiếp tục nói: “Theo mình thấy, cậu suốt ngày cùng phụ nữ hẹn hò, luôn tìm không thấy người chân chính muốn kết hôn, cứ vờ vẫn thế tiếp, sớm muộn gì cũng vào kết cục cả đời một mình.” Phương Tuấn Mẫn mắt tròn trũng, Lương Chấn Y tiếp tục nhún nhún vai, châm chọc hần. “Chúng ta chỉ sợ là trăm sông đổ về một biển. Cuối cùng lại có gì khác đâu?”

Oa oa, có lòng tốt là bị sét đánh mà! “Cậu nguyên rủa mình hả!” Chủ tịch Phương mặt biến sắc kháng nghị, Lương Chấn Y chính là cười ha ha.

“Được rồi được rồi, đừng tức giận.” Lương Chấn Y ngừng cười, trịnh trọng nói: “Mình hiểu lời cậu nói, mình sẽ nghiêm túc suy nghĩ chuyện đi New York.” Tuy rằng luyện tiếu Ôn Hà Phi, trước đây cũng chắc chắn rằng chỉ cần lạnh lẽo trông coi nàng là có thể, nhưng mà đạo này trái tim hần càng ngày càng quản không được. Giống như là muốn nói cho chính mình nghe, hần lại cúi đầu nói một câu: “Thật đấy, mình sẽ suy nghĩ.”

Một đêm lãng mạn, một khoảnh khắc tim đập loạn, rất nhanh hai người lại chìm ngập trong công tác bận rộn.

Đảm nhận qua vài dự án thành công, địa vị của Hà Phi ở công ty đã không thể so sánh nổi.

Phòng kế hoạch của V.J có năm kế hoạch viên, Ôn Hà Phi biểu hiện xuất sắc, liên tiếp đạt được thành tích tốt, làm cho các thành viên khác chịu uy hiếp. Ủy Nhân Nhân thậm chí còn đem dự án lớn trị giá ba mươi triệu của công ty trang trí nhà cửa Hán Quần giao cho Ôn Hà Phi, các thành viên khác ghen tị đỏ mắt.

Hà Phi không dám làm cho tổ trưởng mất mặt, sớm đem bản kế hoạch trình lên Nhân Nhân. Buổi chiều trước khi đi hội nghị, nàng cùng Ủy Nhân Nhân cùng nhóm trợ lý diễn tập buổi đấu thầu lần cuối.

Ủy Nhân Nhân lật xem bản thảo kế hoạch đã được sửa chữa. “Điều tra thị trường làm xong chưa?”

Hà Phi đứng ở bên cạnh Nhân Nhân, cùng trưởng phòng xem kỹ bản thảo. “Em đem phá vỡ truyền thống hướng đến đại bộ phận quần chúng trước kia của Hán Quần, lên thiết kế từ đầu đồ trang trí nhà cửa hướng tới phụ nữ đơn thân chạy theo chủ nghĩa độc thân. Hiện tại người không kết hôn càng ngày càng nhiều, chúng ta sẽ nhấn mạnh phụ nữ độc thân lương cao lại có năng lực mua sắm, vì các nàng xây dựng một ngôi nhà ấm áp không cần có đàn ông mà vẫn có thể khiến các nàng có cảm giác được che chở sủng ái, làm cho phụ nữ vừa về tới nhà liền từ đáy lòng cảm thấy thoải mái vừa lòng, ấm áp dễ chịu. Dự tính giá trị thị trường có thể lên đến hai trăm triệu.”

Nhóm trợ lý đem tài liệu đã chuẩn bị đầy đủ trình lên cho Nhân Nhân.

“Rồi.” Nhân Nhân gật đầu, cất bản kế hoạch vào cặp tài liệu. “Có chút mạo hiểm.” Nàng ngừng đầu nói với Hà Phi. “Dự án này chị đã đề cập qua với giám đốc Lương, anh ấy xem qua kế hoạch em viết, ước chừng cân nhắc hai ngày mới đưa lại cho chị.”

“Vậy. Anh ấy, anh ấy nói như thế nào? Anh ấy không thích?” Bỗng nhiên thật dễ ý thái độ của Lương Chấn Y.

Ủy Nhân Nhân búng vào trán nàng một cái. “Em sợ nha? Yên tâm, anh ấy nếu đồng ý đem vụ Hán Quần này cho em, liền chứng tỏ em có năng lực. Anh ấy không phải loại người chịu mạo hiểm, tóm lại chúng ta buổi đấu thầu nên biểu hiện tốt chút. Mà chị nghĩ hẳn là phải lạc quan lên mới đúng. Loại công ty lâu năm này tìm tới cửa chúng ta, nhất định là muốn có thay đổi.”

Hà Phi căng thẳng lên. “Hi vọng không thành vấn đề. Tổng cộng có mấy công ty đấu thầu?”

Ủy Nhân Nhân nhìn đồng hồ. “Năm nhà. Ày, cần phải đi rồi.”

Công ty quảng cáo Khâm Cực xếp ở phía trước V.J lâm trận, Ủy Nhân Nhân chuyên chú nghe trọng điểm trong kế hoạch của đối thủ, thỉnh thoảng sửa đổi bản thảo cầm trên tay. Hà Phi cũng cùng nhóm trợ lý thảo luận chi tiết, còn có thứ tự chiếu phim thuyết trình. Đột nhiên di động vang lên, Hà Phi trốn ra góc nghe.

“A lô?”

“Phi à, em thích khách sạn Khai Duyệt hay là khách sạn Viễn Xí?” Từ Thiếu Khâm hỏi, một bên lật lật danh bạ điện thoại.

Hà Phi nhỏ giọng đáp lời. “Em đang họp, tối nay nói sau.”

“Không được, giờ anh muốn đặt phòng, bằng không đến lúc đó không có phòng.” Hần nhớ kỹ chuyện Hà Phi đã đáp ứng.

Ở đầu kia Ủy Nhân Nhân đã muốn trừng mắt tới, Hà Phi khẩn trương cúp máy. “Thực xin lỗi, tối nay em gọi lại sau.”

Lúc này kinh dịch của V.J, quản lý công ty quảng cáo Thái Cực đã lên đài, slide chiếu ra hình ảnh quen thuộc khiến Nhân Nhân cùng Hà Phi giật mình cứng người. Hình ảnh phòng khách này cùng hình ảnh trong tay bọn họ giống nhau như đúc, càng làm cho các nàng chấn động là suy nghĩ của quản lý bên Thái Cực cũng cùng Hà Phi không hề có khác biệt gì, quả thực là song bào thai.

“Chúng tôi tính vì quý công ty một lần nữa thiết kế một loạt vật dụng trang trí nhà cửa hướng đến phụ nữ độc thân. Chúng tôi nhấn mạnh đến phụ nữ độc thân có lương cao lại có năng lực mua sắm lớn, vì các nàng xây dựng một ngôi nhà ấm áp không cần có đàn ông mà vẫn có thể khiến các nàng có cảm giác được che chở sủng ái.”

Các quản lý bên Hán Quần đầu tiên là kinh ngạc, sau đó bắt đầu cúi đầu thảo luận, tựa như cảm thấy thực hứng thú.

Hà Phi sừng sốt, nhìn về phía Nhân Nhân, nhưng thấy sắc mặt nàng ngưng trọng, siết chặt bản thảo trong tay. Thừa dịp lúc chiếu phim nàng dặn dò nhớ để ý ghi âm, sau đó dựng lên Hà Phi đi ra ngoài.

“Đáng chết, đáng chết!” Ủy Nhân Nhân tức giận đến ôm đầu, gấp gáp muốn nghĩ ra đối sách.

“Sao lại thế này?” Ôn Hà Phi ảo não. “Em không có đạo văn bọn họ gì đó!”

“Chị hỏi em!” Nhân Nhân tóm lấy Hà Phi, khẩu khí thực dữ, ánh mắt thực hung. “Em bình thường có đem ngăn tủ khóa lại không? Có cất kỹ trọng điểm của kế hoạch không?”

Hà Phi nhất thời cũng mơ hồ. “Em bình thường đều là nghĩ đến đâu viết đến đấy, em nhất thời cũng không xác định.” Ở công ty nhà mình, nàng

chưa bao giờ nghĩ tới muốn phòng bị ai. “Chẳng lẽ. . . .” Hà Phi khiếp sợ ngậm miệng, có người trộm kế hoạch của nàng truyền ra? A, trời ơi! Hà Phi choáng váng, sự tình nghiêm trọng.

Úy Nhân Nhân nhìn Hà Phi vẻ mặt hoảng sợ, lập tức sáng tỏ chửi ầm lên. “Em cái đứa ngu ngốc này!” Nàng nổi trận lôi đình. “Loại sự tình này có thể sợ ý sao? Em là lính mới sao? Đầu em nghĩ thế nào vậy hả?” ㄟ ㄨ * , muốn chết!

(*): mình nghĩ đây là emo của mấy bạn Tàu, cơ mà có ai hiểu nghĩa nó là gì hem bảo mình với :-s

Hà Phi vẻ mặt sợ hãi. “Làm. . . . Làm thế nào bây giờ?” Sắp đến lượt bọn họ lên đài đấu thầu rồi, kế hoạch lại giống nhau như đúc.

Làm trưởng phòng quả nhiên năng lực ứng biến là số một, Nhân Nhân quay đầu bước đi, đẩy ra cửa thoát hiểm, Hà Phi đi theo.

Nhân Nhân đứng ở thềm cầu thang tầng 7, chỉ vào Hà Phi mệnh lệnh. “Em ngồi xổm xuống! Mau!”

“A, được.” Tuy rằng không biết trưởng phòng muốn làm gì, nhưng đang thần hồn du đãng nàng ngây ngốc làm theo, bất chấp hình tượng lập tức ngồi chồm hổm ngay tại chỗ.

Nhân Nhân từ túi áo lấy ra bật lửa, may mắn chính mình khi bị áp lực lớn sẽ hút thuốc. Hà Phi vẻ mặt không hiểu nhìn lại trưởng phòng. Á! Nàng nhất thời kinh ngạc mắt tròn trũng, chỉ thấy trưởng phòng kéo cao váy lên, đá giày cao gót, biểu diễn kỹ xảo đặc biệt, một cước đặt lên lưng Hà Phi, một cước đạp lên tay vịn cầu thang, châm bật lửa, ra sức dè sát vào lỗ báo cháy trên trần nhà.

“Cao một chút, cao lên một chút a!” Nhân Nhân gào thét, lắc lư lung lay cố gắng cân bằng thân mình, quả thực thật sự có tài. Hà Phi cắn răng đem trưởng phòng nâng lên cao một chút. Chẳng lẽ. . . . Hà Phi đã hiểu.

Đúng vậy, trưởng phòng không phải làm giả, khi tất yếu tuyệt đối không từ thủ đoạn!

Úy Nhân Nhân đem bật lửa tiếp cận lỗ báo cháy, “xì” thật lớn một tiếng, nháy mắt, máy báo động vang lớn, Nhân Nhân thân mình chợt lóe vội vàng nhảy xuống, Hà Phi chạy không kịp, ngã sấp xuống bị tia nước phun ra làm ẩm ướt một thân.

Báo động hỏa hoạn cả tòa nhà kêu vang, nhất thời một mảnh hỗn loạn, đám người vội vàng chạy ra ngoài sơ tán.

Mưu kế thực hiện được, Nhân Nhân vội vàng tóm lấy Hà Phi thoát đi hiện trường. “Chạy mau!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Em Đến Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Chuông báo động vang lớn, báo vệ vội vàng sơ tán đám người, quản lý bên Hán Quân đang ở buổi đấu thầu cũng buộc phải tạm dừng, quyết định ngày mai đồng thời cùng nghe hai công ty quảng cáo còn lại.

Trên đường về, hai người thập phần chật vật.

Hà Phi thần sắc âm đạm, áy náy đến cực điểm. Úy Nhân Nhân cũng lạnh nghiêm mặt, không thể không nghiêm túc răn nàng.

“Nghề nghiệp của chúng ta, coi trọng nhất là công tác giữ bí mật kế hoạch. Hà Phi, chuyện hôm nay chị phải trình báo lên.”

Hà Phi tay đặt trên đầu gối nắm chặt, sắc mặt tái nhợt. “Em. . . . Em biết.” Không dám tưởng tượng Lương Chấn Y sẽ tức giận đến thế nào.

Úy Nhân Nhân mặt căng cứng. “Có vài sai lầm là không thể tha thứ được, em biết không?”

“Thực xin lỗi. . . .” Hà Phi nhin xuống xúc động muốn khóc, không, không thể khóc, đây không phải là sai lầm cứ rơi nước mắt là có thể bù lại được.

Úy Nhân Nhân thuận thực lái xe, liếc nhìn Hà Phi một cái. “Không cần xin lỗi chị, em ngẫm lại chờ chút nữa như thế nào cùng tổng giám đốc Lương nói.” Lương Chấn Y người nọ lúc tức giận lên mới khùng bố, lần này Hà Phi gây ra đại họa, không biết hắn sẽ xử lý như thế nào.

“. Tổng giám đốc, đều tại em không báo cô ấy chú ý. Hà Phi vô tâm, mới để cho người hại, em cũng có trách nhiệm. . . .”

Hà Phi nghe Úy Nhân Nhân báo cáo sự tình với Lương Chấn Y, thấy nàng đem trách nhiệm hướng về chính mình, kinh ngạc nhìn lại Nhân Nhân. Úy Nhân Nhân bình thường thích rống Hà Phi, mắng chửi người cũng không lưu tình chút nào, sao đến lúc này, ngược lại lại giúp đỡ nàng? Hà Phi mắt đỏ lên, mím môi, cảm động muốn rơi lệ.

Úy Nhân Nhân khôn khéo thông minh cố gắng muốn chuyện lớn hóa nhỏ, tốt nhất còn có thể việc nhỏ hóa thành không có gì.

Lương Chấn Y nghiêm mặt, cũng không có vì trưởng phòng ăn nói khép nép giúp Hà Phi nói chuyện mà hòa hoãn lại sắc mặt. Hắn ngồi ở trước bàn, nhìn lại các nàng. Hắn chú ý tới Hà Phi sắc mặt tái nhợt, hay bàn tay bắt chặt vào nhau.

Hắn cũng không giống Nhân Nhân khi tức giận liền trực tiếp rít gào, nhưng hắn bình tĩnh lại làm Ôn Hà Phi càng thêm không yên. Lương Chấn Y trầm mặc nghe xong Nhân Nhân trần thuật, nhìn lại đang cúi đầu nghiêm mặt Hà Phi, sau đó hắn hỏi mấy vấn đề.

“Tháng này em có đem bản kế hoạch ra ngoài công ty không?”

“Không có.” Hà Phi lắc đầu, thanh âm của hắn lạnh nhạt, nàng không dám nhìn hắn.

Hắn lại hỏi: “Bản công tác của em có khóa lại không?”

Hà Phi trầm mặc một giây, Nhân Nhân cố ý huých khuỷu tay Hà Phi một chút, Hà Phi thấy trưởng phòng nháy mắt với nàng, ám chỉ nàng nói dối, nhưng là.

Hà Phi cắn chặt răng, đầu cúi thấp hơn. “Em. Em không có lần nào cũng khóa.” Nàng không nghĩ nói dối.

Ngu ngốc! Ủy Nhân Nhân che mặt thở dài, nàng sao lại thành thật như vậy? Ngu ngốc!

Lương Chấn Y lại trầm mặc, chỉ trong chớp lát, lại làm nàng không chịu nổi đến cực điểm.

Sau đó hắn rút cục mở miệng: “Công ty quy định nhân viên phòng kế hoạch, vừa rời khỏi chỗ ngồi nhất định phải đem tài liệu khóa lại, em không biết sao?” Dưới mây rậm đôi mắt đen huyền của hắn chăm chú nhìn Hà Phi, chỉ thấy nàng co lại bả vai một chút, đầu cúi thấp hơn. Nhìn nàng khổ sở như vậy, tim của hắn cũng không chịu nổi, nhưng mà công và tư rõ ràng là nguyên tắc của hắn. Hắn gượng cứng rắn tâm tư, xử lý sai lầm của Hà Phi.

Hắn thông thả đánh thép nói: “Ôn Hà Phi, em nhìn anh đây.”

Hà Phi ngạc nhiên, chậm rãi ngẩng mặt. Đôi mắt to tròn luôn sáng rực trong veo của nàng tràn ngập khiếp đảm cùng sợ hãi, nàng hiển nhiên đối với sai lầm của mình cảm thấy áy náy cùng tự trách. Về mặt hắn nghiêm túc làm cho lưng nàng một trận lạnh lẽo. Ánh mắt sắc bén làm cho nàng không thể nào né tránh, mà hắn nói chuyện, từng chữ từng chữ lạnh như băng.

“Ôn Hà Phi ——” hắn làm ra quyết định. “Ngày mai nếu không thành công tiếp được hợp đồng, trở về làm trợ lý đi.”

Trợ lý?! Quá mức khiếp sợ, Hà Phi nhất thời phản ứng không kịp, choáng váng, nhưng nghe bên cạnh trưởng phòng kinh hãi kêu ——

“Cái gì?!” Ủy Nhân Nhân kêu to. “Không thể nào, tổng giám đốc, anh có phải quá tàn nhẫn không?” Nhân Nhân tiến lên thương lượng. “Ai da, nghĩ cũng biết là không có khả năng, nhiều nhất là hòa nhau hoặc là thua đẹp mặt chút. Chỉ một buổi tối, anh nghĩ Hà Phi làm sao có thể nghĩ ra kế hoạch mới, mà lại thắng những người khác được? Chỉ một buổi tối a?”

“Của cô ấy sai, chính cô ấy gánh vác.” Lương Chấn Y lạnh nhạt nói. Lại liếc nhìn Hà Phi một cái, ánh mắt nàng phẫn nộ, tức giận đến run run, hiển nhiên phi thường tức giận quyết định của hắn.

Hà Phi vốn là áy náy đòi mạng, lúc này nghe xong quyết định vô tình của Lương Chấn Y, một phen hỏa đốt thẳng lên đầu. Được rồi, nàng có sai, nhưng là có sai đến mức nghiêm trọng muốn nàng quay trở về đi làm trợ lý không? Ôn Hà Phi trừng mắt nhìn Lương Chấn Y, không thể tin được hắn sẽ tàn khốc vô tình như vậy. Nàng tức giận đến nói không ra lời, nước mắt ngân ngấn. Nàng muốn khóc, nhưng nàng cực lực khống chế nước mắt, không muốn làm cho hắn phát hiện của nàng đáng buồn đáng thương, trời biết đây quả thực muốn mệnh nàng!

Ủy Nhân Nhân còn vội vã giúp nàng cầu tình. “Tha thứ cho cô ấy thôi, em cam đoan cô ấy nhất định sẽ ghi nhớ bài học này.”

Hắn bình tĩnh kiềm chế, nàng phẫn nộ khó nhịn.

“Trưởng phòng, đừng nói giúp em nữa.” Hà Phi đột nhiên nói. Nàng uốn thẳng lưng, nhìn chăm chăm vào cặp mắt lạnh nhạt của Lương Chấn Y, giận dữ phản kích. “Đúng đúng đúng, tôi sai lầm rồi, tôi cầu tha sơ suất, tôi không có đầu óc ——” Nàng khổ sở gào lên, thanh âm thê lương của nàng xé rách tim hắn. “Nhưng tôi cũng đã làm thành công không ít dự án, nay phạm sai lầm lại bắt tôi quay trở về làm trợ lý, tôi không phục!” Của hắn trừng phạt nghe vào tai Hà Phi giống như không nhận thức năng lực cùng chuyên môn của nàng, nàng thà rằng hắn giống Ủy Nhân Nhân như vậy thẳng thắn chửi mắng nàng một chút.

Hà Phi làm gì vậy? Nhân Nhân sợ hãi, xoay người nhìn chăm chăm nàng. Nhưng thấy Hà Phi nắm chặt hai nắm đấm sắc mặt cứng ngắt, á, cô gái nhỏ này điên rồi sao?! Ông phi cố gắng đem chuyện lớn hóa nhỏ, giờ thì hay rồi, một lần rống này của nàng, sự tình còn thành lớn hơn nữa. Dám cùng giám đốc Lương tranh luận, giờ hắn muốn đuổi việc nàng cũng được.

“Hà Phi, cầm miệng!” Ông phi nàng một phen khổ tâm giúp nàng, ô. cái đứa ngu ngốc này!

Ôn Hà Phi còn tiếp tục mắng: “Đây là phương thức của ngài đối với cấp dưới sao? Vừa có sai liền mất đầu.” Nàng cảm thấy khuất nhục bi thảm, không biết vì sao, thái độ lạnh nhạt của hắn làm nàng tan nát cõi lòng. Của nàng tự tôn dưới cái nhìn chăm chú của hắn, dường như vỡ nát thành từng mảnh.

Lương Chấn Y yên lặng nghe xong, sau đó chậm rãi nhũu mày, tiếng nói lãnh khốc trầm thấp. “Không cần nói nói lời xúc động.” Hà Phi sững sốt, chẳng lẽ hắn còn hi vọng nàng bình tĩnh sao? Về mặt hắn sâu không lường được, ánh mắt nhìn lại Hà Phi thâm thúy tới tận đáy lòng. “Em còn có một buổi tối có thể vẫn hồi tỉnh thế ——” thái độ lạnh lùng của hắn làm bụng nàng giống như thiêu như đốt.

Nàng rít gào: “Thế cũng không có gì khác nhau cả!” Nàng còn muốn mắng, Nhân Nhân vội vàng ngăn lại nàng, nhưng mà Hà Phi đẩy trường phòng ra, hướng về phía về mặt lạnh nhạt của hắn kêu lên: “Anh biết rõ không thể thực hiện được! Anh cố ý làm khó dễ tôi, làm gì phải dối trá như vậy?” Hà Phi đỏ mặt, cũng tức đến hồ đồ, mắt lí trí gào lên. “Anh cứ dứt khoát nói muốn tôi trở về làm trợ lý đi!”

Phát điên, Hà Phi phát điên! Ủy Nhân Nhân ngăn lại Hà Phi. “Im mồm, nói bậy cái gì ——”

“Em muốn bỏ cuộc cũng được.” Lương Chấn Y lạnh lùng cứng rắn nói, không chút nào mềm lòng.

Cái gì? Hà Phi kinh ngạc, bỗng dưng thấy nhói lòng, hắn. hắn có thể nào tàn khốc như vậy? Hà Phi cắn chặt răng, sắc mặt xoát trắng bệch, nàng cắn cánh môi phỉếm hồng, cổ nển nước mắt muốn vỡ ra, cổ họng tắc nghẹn.

Lương Chấn Y mặt không chút thay đổi vẫn mắt lạnh nhìn lại, tâm lại bỗng dưng siết chặt, đau lòng đến cực điểm!

Khùng bố! Nơi nơi nhất thời im lặng đến khủng bố. Ủy Nhân Nhân cười hắc hắc, kiên trì nhảy ra, không sợ chết hoà giải. Nàng vỗ lưng Hà Phi, cười với Lương Chấn Y. “Ai da! Làm gì chứ, không cần phải làm mất hòa khí. Tổng giám đốc, Hà Phi bình thường thật sự thực cố gắng, anh liền tha thứ sai lầm lần này của em ấy đi. Tuy rằng vụ Hán Quân lần này hỏng rồi, nhưng là tương lai em ấy lại cố gắng làm thật tốt thêm vài dự án nữa là có thể lập công chuộc tội rồi. Không cần bắt em ấy trở về làm trợ lý thôi.”

“Anh nói lại lần nữa ——” Hắn dời tầm mắt, không thể không rắn lòng. “Chỉ cần đánh mất dự án Hán Quân, cô ấy quay trở về làm trợ lý.”

Thấy Lương Chấn Y về mặt nghiêm khắc, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, Nhân Nhân xấu hổ sùng sốt, cũng không lại dám cầu tình. Ai mà biết lại có tiếp nữa ngay cả nàng cũng có thể bị giáng làm trợ lý hay không?

Hà Phi hung hãn trừng Lương Chấn Y, hít một hơi sâu.

Không ổn! Nghe tiếng hít không khí này, Nhân Nhân lập tức quay sang, thăm, nha đầu kia giận dữ đầy mặt, mắt thấy sẽ phát tác, chạy nhanh can lại. “Hà Phi.”

Không còn kịp rồi, chỉ thấy Hà Phi lửa giận rống: “Tôi, không, làm, um um.”

“Ai. Phi là nói cô ấy không, cố, gắng. Sao lại thế chứ.” Nhân Nhân bịt miệng nàng, vội vàng cười cười với sếp, giống như diễn múa rối nàng tự động điểm tô cho đẹp câu nói của Hà Phi. Muốn chết! Có loại nhân viên thẳng như ruột ngựa thế này nàng sớm giám thị mất. Ha ha ha ha a, nàng cười hi hi lời Hà Phi ra bên ngoài. “Đi, Hà Phi. Ngoan, đi mau.” Ý đồ gọi lí trí của nàng quay về. Nhân Nhân lòng đang róm máu, năm nay phạm phải Thái Tuế a, trăm năm công lực cũng sắp phé hết. “Sếp, bọn em đi đây. Ha ha a. Em mang Hà Phi đi ra ngoài!” Mồ hôi lạnh rơi như mưa, da đầu run lên.

“Không! Tôi nói là tôi không ——” Hà Phi không cảm kích tiếp tục cố gắng cứng đầu, giẫm lên nàng một phen khổ tâm, khiêu chiến công lực của Ủy Nhân Nhân.

Nhân Nhân lại bịt miệng nàng, tình huống có vẻ hoang đường buồn cười. “Bình tĩnh, bình tĩnh!” Nhân Nhân thấp giọng trấn an nàng, một mặt vội vã với tổng giám đốc cười hắc hắc. “Em cam đoan Hà Phi biết sai có thể thay đổi, vụ Hán Quân nhất định ra sức thực hiện. Chúng em có việc phải đi.”

Lương Chấn Y cũng không phải ngu ngốc, đương nhiên sáng tỏ ý tứ của Hà Phi, nhưng hắn làm bộ như không nghe thấy, gật gật đầu thu thập văn kiện trên bàn.

Hắn giả vờ như không có việc gì, nhưng Hà Phi vẫn không thôi. “Ô. Tôi. Anh khôn.” Vẫn cắn phần giờ tay múa chân mắng Lương Chấn Y, Ủy Nhân Nhân chặn ngang đem nàng ôm lấy kéo ra hướng của.

“Chị ——” Hà Phi giật xuống ma trảo của Nhân Nhân. “Chị đáng giận ——”

“Em yên tâm!” Nhân Nhân lớn giọng át tiếng Hà Phi tức giận mắng giám đốc Lương, tạo ra cảnh thái bình giả tạo. “Hà Phi là giỏi nhất, một buổi tối thì một buổi tối đi, em sẽ làm được a. Có phải hay không, Hà Phi?” Nàng dùng sức捏o đuôi Hà Phi.

Đau a —— Hà Phi cúi đầu che chân.

Nhân Nhân mãnh liệt đè đầu nàng, không cho Hà Phi ngẩng đầu. “Thật sao thật sao, biết nhận sai là tốt rồi. Chúng ta mau đi nghỉ ra kế hoạch mới. Giám đốc Lương, chúng em đi ra ngoài đây, cáo từ a.” Ra sức lôi Hà Phi ngốc đang quang quác kêu đi ra ngoài, miễn cho đầu heo này tiếp tục làm chuyện ngu ngốc.

“Rầm!” Cửa vừa đóng lại, Lương Chấn Y mệt mỏi che trán thờ dài. Hắn nhắm mắt lại, muốn hắn với Hà Phi phỉếm hồng đôi mắt, về mặt thương tâm nhìn như không thấy thật muốn mạng hắn. Kỳ thật hắn thầm nghĩ đem nàng kéo vào trong lòng an ủi.

Lương Chấn Y cười khổ, an ủi? Hiện tại Hà Phi chỉ sợ hận không thể xé xác hắn, sao còn có thể muốn hắn an ủi? Hắn mờ mắt, ánh mắt u buồn, trong lòng chua xót. Hắn ăn xuống phím thoát.

Trần Đình tiếp điện thoại.”Tổng giám đốc, có việc ạ?”

“Đem băng camera an ninh tháng này mang lên đây cho tôi.”

“Không thành vấn đề.” Trần Đình ngay tức khắc đi làm.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Em Đến Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Đó là tiếng khóc phi thường thê thảm, người khóc hiển nhiên đã muốn không thềm để ý bất kể hình tượng thế nào.

“Ô oa. Hân ta thật quá đáng, em mặc kệ. Em mặc kệ đây. A bà đây mặc kệ. Ô ô. Hân đi chết đi.” Hà Phi sụp đổ. “Oa. Tức chết mất.”

Đồng nghiệp phòng kế hoạch ngầy ra như phỗng, chỉ thấy Ôn Hà Phi bị trưởng phòng đặt tại chỗ ngồi gào khóc, nước mắt đầm đìa một thân trường phòng.

Đồng sự vốn ghen tị Hà Phi được tiếp lấy vụ Hán Quân lúc này không thể không thông cảm với Hà Phi, đều giúp trưởng phòng đưa khăn giấy an ủi nàng.

“Được rồi, làm gì mà xúc động như vậy?”

Hà Phi thu dọn lấy đồ dùng vứt vào hộp giấy, vẫn tiếp tục khóc. “Em từ chức, em không làm nữa.”

“Giám đốc thật quá nghiêm khắc. Làm sao có thể đối xử với Hà Phi như vậy, thật vô tình nha!”

Hà Phi gạt lấy khăn giấy chùi nước mũi, nghẹn ngào thút thít, rất đáng thương. “Ô ô. Em không làm nữa.”

Nhân Nhân nghe thấy khóc mắt gạt gạt, đột nhiên ném đi hộp giấy, chân đạp lên ghế, xách lên lỗ tai Hà Phi gào rống: “Ngu ngốc! Ngu ngốc, ngu ngốc, ngu ngốc!” Thập phần uy lực, trong thoáng chốc người xung quanh không kịp che lỗ tai chỉ sợ điếc.

Hà Phi bị găm một trận đầu choáng váng, tai ong ong.

Úy Nhân Nhân một tay tóm lấy Ôn Hà Phi từ chỗ ngồi kéo đứng lên, mặt đối mặt mắng như tát nước.

“Khóc cái gì mà khóc? Sao lúc này không thấy em khóc hả! Em không khóc cầu xin với giám đốc, giờ mới ngồi lãng phí nước mắt làm cái quái gì hả? Đầu heo! Có tí đau khổ ảy tính cái gì? Nhớ năm đó Úy Nhân Nhân chỉ đây từ chân sai vật mà bắt đầu, quay đi quay lại giúp người ta photo cái này photo cái nọ, kết quả. Còn có một lần chị phụ trách đưa văn kiện, nhưng là đưa nhầm, lại đem cơ mật hồ sơ đưa đến. Cũng có một lần, nha. Chắc chắn chắc. Lăn đó mới đau! Chị hình như lúc đó bị cấm thi phải, thế nhưng lại làm mất cấp tài liệu của quản lý, sau đó chị đã bị.”

Nửa giờ trôi qua –

Nhân viên phòng kế hoạch gà gà gât gât, thần du hồn đăng, đập muỗi chụp ruồi, thì thì thảm thảm.

Ôn Hà Phi nước mắt đã muốn khóc hết, mắt sưng to thỉnh thoảng lại rút ra khăn giấy, hai vai vẫn còn bị trưởng phòng giữ chặt.

“. Cuối cùng chị có thể chuyển nguy thành an, thành công vượt qua mỗi cửa ải khó khăn, nhưng là. Đúng lúc chị nghĩ tiền đồ sáng ngời thì tai họa lại đột nhiên giáng xuống. Chị thế nhưng.”

Đúng vậy, Úy Nhân Nhân vẫn chưa nói xong. “Chị thế nhưng trong một buổi hội nghị quan trọng, bởi vì quá căng thẳng, kết quả là bị viêm dạ dày, liên tục chạy đi vệ sinh. Thật sự là rất xấu hổ, nhưng là chị vẫn còn sống đến tận đây. Làm người là phải kiên cường, phải biết đối mặt khó khăn, biết vượt qua chướng ngại, chưa tới phút cuối chưa bỏ cuộc a.”

Hà Phi bắt lấy cánh tay trưởng phòng, thực yếu ớt sấm hối. “. Em sẽ không chịu thua, em sẽ cố gắng, em sẽ kiên cường, em sẽ cố lên.” Chỉ cần trưởng phòng mau cầm miệng, đừng tra tấn lỗ tai nàng nữa.

“Ừ.” Úy Nhân Nhân thở sâu. “Được, em coi như có thể cứu chữa, tốt lắm.” Nàng vừa lòng gật đầu, rút cục ngậm lại miệng, nói đến miệng đắng lưỡi khô, cầm lên cốc nước trên bàn, hùng hục uống, thở sâu đặt cốc nước xuống. “Kì thật. Chuyện chị vừa nói cũng không phải trọng điểm. Chuyện kích thích nhất gắt gôn nhất trong cuộc đời trưởng phòng chị là.”

Còn nữa sao?! Hà Phi khóc mắt giắt giắt, thân mình mềm nhũn, mau té xỉu.

Úy Nhân Nhân hứng khởi không thể cứu vãn, mặt mày hớn hờ kể chuyện, rất là phấn khích!

Tức thời đồng nghiệp tàn chạy hết, ẩn trốn hiện trốn, bi bi thảm thảm, rên rên rí rí. Ai tới cứu bọn họ, mau làm Úy Nhân Nhân cầm miệng đi!

Không nghĩ ra được. Ôn Hà Phi ôm lấy đầu co lại trên ghế, ngồi nghĩ kế hoạch nghĩ đến đầu sắp nổ tung. Đã rất muộn, các đồng nghiệp đã sớm tan tằm về nhà ăn tối. Đêm nay không khí lạnh tràn về, phòng làm việc chỉ còn nàng một người có vẻ càng thêm lạnh lùng tịch liêu. Ánh đèn tuýp nhọt nhạt chiếu rọi nàng bóng dáng tiêu điều.

Đặt trên bàn bản kế hoạch mặt trên chỉ chít những điểm mấu chốt. Hà Phi đầu óc u mê, uể oải rên rí. Chỉ có một buổi tối, ông trời, đây căn bản là chuyện không có khả năng. Nàng xoa bóp đôi mắt nhức mỏi, chán nản nghĩ, cho dù nàng nghĩ ra kế hoạch rất tốt, nhưng không có điều tra thị trường, không có phương án thực hiện, ngày mai muốn như thế nào thuyết phục bên Hán Quân? Huống chi nàng hiện tại một chút ý tưởng cũng không có, Úy Nhân Nhân buổi tối cùng với giám đốc Lương tham dự tài chính và kinh tế tiệc tối, cũng không có khả năng giúp nàng. Trời ạ! Hà Phi mặt mày che mặt, chẳng lẽ thật muốn quay trở lại làm trợ lý?

“Đáng giận!” Nàng phát điên, tức giận đến mức ném tài liệu trên bàn xuống dưới đất. Nhớ tới lời nói lạnh lùng của Lương Chấn Y lúc buổi chiều, nàng liền khổ sở đỏ con mắt, phát cuồng giẫm đạp lên tài liệu, trút ra đầy ngập lửa giận.

“Anh là ai hả? Tên khốn kiếp! Đồ đáng ghét!” Vốn nghĩ hần là thực dịu dàng, còn ngây ngốc tim đập thình thịch, hóa ra lại tàn nhẫn như vậy, nàng thật sự là đứn gốc mà! Hà Phi ngã ngồi trên mặt đất, nhen ngào. Làm nàng thật sự khó chịu chính là chính mình sợ ý, làm mất đi tín nhiệm của Lương Chấn Y cùng trưởng phòng. Bọn họ đem vụ Hán Quân lớn như vậy giao cho Hà Phi bằng cấp không có, kinh nghiệm còn non đi làm, nàng lại ngu ngốc làm hỏng hết.

Hà Phi nhặt lên đi động roi trên mặt đất, khổ sở muốn tìm bạn trai nói hết. Điện thoại thông lại nghe thấy tiếng nhạc âm ỉ, còn có tiếng cười đùa vui vẻ.

Từ Thiếu Khâm đang cùng bạn bè vào vũ trường chơi, vừa nghe là điện thoại của bạn gái, lập tức ám chỉ tiếp viên bên cạnh cầm miệng. Cô em tiếp viên vốn dựa vào trong lòng Thiếu Khâm đột nhiên bị mạnh đẩy ra.

“Hà Phi à, sao vậy? Em đã quyết định vào khách sạn nào chưa, anh nhất định sẽ sắp xếp thật sự lãng mạn.”

“Em.” Hà Phi nắm chặt điện thoại. “Anh đang ở đâu? Ôn ào thế!”

Thiếu Khâm thấp giọng nói: “Thật à? Có khách đến nhà anh, tiếng nhạc mở lớn quá. Sao, Khải Duyệt hay là Viễn Xí?”

Hần chỉ biết nghĩ về chuyện này, Hà Phi đầu càng đau. “Hay là thôi đi, em cảm thấy không ổn, cho nên.”

“Cái gì?!” Sầm giữa trời quang, Từ Thiếu Khâm thực thất vọng, rống vào điện thoại. “Có nhầm hay không? Anh chờ đợi đã rất lâu, anh sắp phải xuất ngoại rồi.” Hần quang quác kêu, Hà Phi vốn là muốn nghe bạn trai an ủi nàng vài câu, bỗng nhiên cái gì cũng không muốn nói.

“Em có việc phải làm, anh đi tiếp khách đi.” Nàng vội vàng cúp máy.

Hà Phi xoa bóp đôi mắt sưng đỏ, mặt mày quá, rất muốn quay về nhà, bà ngoại vốn tối nay muốn nấu lẩu cho nàng ăn, kết quả nàng bận việc đến ngay cả thời gian đi ăn cơm tối cũng không có. Mới lúc này bà ngoại ở đầu bên kia điện thoại thất vọng nói mãi là đã chuẩn bị đồ nấu lẩu xong hết rồi.

Hay là từ bỏ đi về nhà đi? Dù sao cũng không có hi vọng. Hà Phi nhặt lên bản kế hoạch bị giẫm nát, lại nhặt lên tư liệu Hán Quân rơi khắp nơi, tay đột nhiên siết răng cắn chặt.

“Không, mình không cam lòng a.” Nàng đứng dậy, tuy rằng oán Lương Chấn Y nghiêm khắc, vẫn mặt tự chủ từ đi hướng tới phòng làm việc của hần, giống như mọi khi không có linh cảm liền trốn vào dưới chiếc bàn gỗ đào của hần, trốn ở nơi đó đắm chìm suy tư đối sách.

Nơi này vẫn như cũ ấm áp thoải mái, nhưng là không có Lương Chấn Y phảng phất mùi nước hoa, không có độ ấm đôi chân của hần. Hà Phi nhắm mắt lại, khổ sở nhớ lại lời nói lạnh lùng lúc ban chiều của hần.

“Ngày mai nếu không thành công nhận được vụ này, quay lại làm trợ lý chấp hành.”

Hà Phi chớp mũi đau xót, hốc mắt lại ướt. Không hiểu, nàng thật không hiểu. Hần từng như vậy dịu dàng giúp nàng một phen lúc nàng gặp chuyện xấu mặt, nhưng vì sao, hôm nay nàng ngã đau, hần lại đem nàng đẩy càng sâu, thờ ơ lạnh nhạt nhìn nàng sẩy chân? Ngay cả trưởng phòng đều nói giúp cho nàng, tại sao hần lại tàn khốc đã kích nàng?! Hà Phi nhìn không được khóc nức lên, đột nhiên kinh hãi nhận ra, chân chính làm nàng bị thương tâm, không phải là kế hoạch bị trộm, mà là hần lời nói không thông cảm không tha thứ. Chân chính làm nàng áy náy tự trách, hóa ra không phải vì nàng làm mất vụ Hán Quân, mà là nàng làm cho hần thất vọng.

Nước mắt ướt đầm cuốn thiết kế, đầu của nàng trống rỗng, nghĩ không ra ý tưởng gì, nàng xong rồi. Lương Chấn Y nhất định sẽ đối với nàng phi thường phi thường thất vọng rồi. Hà Phi khóc nức nở, nàng quả nhiên là còn không bằng A Đầu*.

(*): A Đầu, aka Lưu Thiện, là con trai của Lưu Bị, hậu chủ của Thục Hán. Nhắc tới Lưu Thiện là người ta nghĩ tới một người bất tài, vô dụng và nhát gan. Người Trung Quốc thậm chí còn dùng tên A Đầu để chỉ những đứa trẻ kém cỏi, hay dùng thay thế cho tính từ thiếu năng.

Chương 17

“Em không hiểu, em thật sự không hiểu.” Nhân Nhân đối với Lương Chấn Y lắc đầu nói.

Bọn họ đại biểu cho V. J tham dự tài chính và kinh tế tiệc rượu ở khách sạn. Nhân Nhân nghĩ mãi mà không rõ, hỏi Lương Chấn Y đứng bên cạnh. “Em vẫn nghĩ là anh thích Hà Phi, là em ảo giác sao? Anh làm sao có thể tàn nhẫn với cô ấy như vậy. Anh có biết cô ấy cả buổi chiều khóc thương tâm đến thế nào không?”

Lương Chấn Y không yên lòng nghe, nàng khóc sao? Đôi mắt sâu thẳm của hắn hiện lên một thoáng u buồn. Hắn nói khẽ với Ủy Nhân Nhân: “Em rất thiên vị Ôn Hà Phi.”

“Anh thì không chắc?” Nhân Nhân không phủ nhận. Nàng quả thật là thích Hà Phi, Hà Phi đôi khi có chút ngốc, phản ứng không đủ linh hoạt, vô tâm lại liều lĩnh, thường chọc cho nàng vừa tức vừa buồn cười; nhưng nàng vẫn coi trọng Hà Phi, vẫn cho rằng cô nhóc kia đủ cố gắng, tương lai khẳng định có triển vọng, chỉ cần sửa lại tính tình là tốt rồi.

Lương Chấn Y đem ly rượu không giao cho nhân viên phục vụ, không chút để ý nói: “Hà Phi còn quá non. Cô ấy có tài hoa, nhưng không hiểu được đạo lý đối nhân xử thế. Em rõ ràng thiên vị cô ấy đã muốn rước lấy không ít lời ghen tị sau lưng. Hôm nay nếu anh dễ dàng tha thứ cho lỗi của cô ấy, tương lai, bất luận cô ấy biểu hiện có xuất sắc đến đâu, sau lưng đều sẽ bị người ta nói được rất khó nghe, bất luận cô ấy cố gắng thế nào đi chăng nữa cũng bị lời đồn đại nhấn chìm. Ủy Nhân Nhân——” Lương Chấn Y ánh mắt chuyển chú, nhìn Nhân Nhân vẻ mặt hoang mang, trầm thấp nói. “Anh sẽ không vĩnh viễn ở lại công ty. Ngày nào đó em thăng chức, hoặc là anh rời đi, em có thể tưởng tượng đến lúc đó Ôn Hà Phi muốn như thế nào cùng với đồng nghiệp đồ mắt ghen tị ở cùng sao?”

“Cho nên anh mới.” Nhân Nhân minh bạch rồi, bừng tỉnh đại ngộ. Lương Chấn Y một phen khổ tâm, cố ý quá nghiêm khắc, đúng là vì giúp Hà Phi Phòng ngăn lại lời đồn đại. Nhân Nhân che miệng lại, nhớ tới buổi chiều hôm nay chuyên viên kế hoạch luôn luôn cùng Hà Phi không tốt, nghe được giám đốc xử trí, tất cả trái lại lại đứng về phe Hà Phi, lúc này mới sáng tỏ Lương Chấn Y là cỡ nào dụng tâm lương khổ. Chính là khổ tâm phen này đều làm cho nàng cùng Hà Phi hiểu lầm. Nhìn lại Lương Chấn Y mặt nhìn như lạnh lùng, giờ mới giật mình thấy, phía dưới khuôn mặt lạnh nhạt kia, hóa ra cất giấu tâm tư dịu dàng đến thế nào.

Nhân Nhân bật cười, hắn là vì nghĩ cho Hà Phi mà suy trước tính sau như vậy. A, Lương Chấn Y quả nhiên phi thường thích Hà Phi. “Em thực sự được lợi không nhỏ nha.” Nàng mỉm cười nâng ly kính hắn. Trách không được hắn có thể làm tổng giám đốc, mà nàng lại chỉ có thể làm trưởng phòng. Lương Chấn Y quả thật chu đáo so với nàng tưởng nhiều lắm.

Lương Chấn Y nhìn ra xa ngoài cửa sổ sắc trời u ám “Đêm nay hình như đặc biệt lạnh.” Hắn như nghĩ tới cái gì nói ra một câu.

“Không khí lạnh tràn về nha, lạnh chết người.” Nhân Nhân cố ý cường điệu. “Hà Phi đáng thương, nhất định còn ở lại công ty nghĩ cách. Cô nhóc kia cả ngày chưa ăn gì cả, vừa vội vừa khóc lại còn đói, thực thê thảm.” Nàng cố ý nói như là Hà Phi phải chịu nhiều tủi thân.

Lương Chấn Y thờ dãi, thấp nói: “Hi vọng. cô ấy có thể ghi nhớ bài học này.”

“Chỉ sợ còn chưa kịp ghi nhớ bài học đã bỏ mình rồi.” Nàng cười tùm tùm vừa lòng nhìn Lương Chấn Y không được tự nhiên kéo kéo caravat, trong mắt hiện lên một chút bất an. Ha ha. Xem ra hắn cũng biết đau lòng nha.

Tiệc rượu diễn ra đến một nửa, Lương Chấn Y dặn dò Nhân Nhân thu xếp mọi chuyện, rồi rời đi trước.

Đi qua đại sảnh khách sạn, hắn bị một bóng dáng trông quen quen hấp dẫn ánh mắt, ngừng lại cước bộ.

Trước quầy lễ tân là một nam một nữ đang đăng kí phòng khách sạn, người nam ôm sát eo người nữ, tình hình trông vô cùng thân mật. Người nữ một thân ăn mặc hở hang, cử chỉ thô lỗ, rất giống như là gái làng chơi.

Làm Lương Chấn Y kinh hãi là người nam kia, khuôn mặt hắn sẽ không bao giờ quên, mặt gầy, mắt nhỏ dài. Hắn đã từng gặp qua người này, hơn nửa khắc sâu ấn tượng.

Hắn đúng là bạn trai Ôn Hà Phi, tên đàn ông may mắn làm hắn ghen tị đến chết.

Cùng bảo vệ chào hỏi qua, Lương Chấn Y đến nửa đêm quay trở lại công ty.

Trên tay hắn mang theo một túi đồ ăn, đèn phòng kế hoạch vẫn sáng, nhưng là không thấy bóng Hà Phi đâu. Hắn xoay người đi ra, bước hướng văn phòng cuối hành lang, quả nhiên, đèn sáng. Không chút nào ngoài ý muốn, hắn dưới chân bàn tìm được Ôn Hà Phi đã muốn ngủ mơ mơ màng màng. Hắn chống tay lên mép bàn, khom người nhìn lại cô gái đáng thương bên dưới.

Nàng hiền nhiên khóc mặt cũng đã kiệt sức, thân mình cuộn lại, tay vẫn còn nắm chặt cuốn vở thiết kế nhàu nhũ nhĩ nhĩ, tài liệu quăng tứ tung. Vừa ngủ, lại vừa lạnh đến run lên. Thấy bộ dạng điềm điềm đáng yêu này của nàng, Lương Chấn Y cực đau lòng, nhủ vậy, vì mình buổi chiều nghiêm khắc với nàng mà cảm thấy áy náy.

Hắn khom người cẩn thận ôm nàng ra, Hà Phi rên lên, theo bản năng liền tiến sát vào lồng ngực ấm áp kia, rồi rầm nói mơ vài câu vô nghĩa, rồi lại ngủ mê mịch.

Hắn đem nàng nhẹ nhàng đặt xuống chiếc sofa dài màu đen trước tường, cõ ra áo vét, đắp lên thân mình phát run của nàng. Ôn Hà Phi thực tự nhiên co vào trong áo, thỏa mãn than một tiếng.

“..... Hán Quân a.....” Nàng mơ mơ màng màng nói “..... Ai..... Minh xong rồi.....” Nhủ vậy, lại mệt mỏi ngủ thiếp đi, mơ hồ không biết phía trên đầu có một đôi mắt cỡ nào thâm tình đang nhìn nàng.

Lương Chấn Y thương nàng mỗi một, ngồi xổm phía trước sofa nhìn kỹ vẻ mặt nàng ngủ say. Hắn đưa tay, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua khóe mắt nàng đã khô nước mắt. Mí mắt nàng sưng to, rõ ràng là đã khóc rất nhiều. Hắn muốn ôm nàng vào lòng để trấn an, lại sợ làm nàng bực tình. Lương Chấn Y ngồi xuống sofa, sức nặng của hắn làm sofa lún sâu xuống, thân mình Hà Phi lọt vào trong sofa, quay một cái, co người lên, ôm chặt áo vét ấm áp.

Hắn mỉm cười, đồ người qua nhìn xuống vẻ mặt nàng ngủ say, vừa lòng thấy khuôn mặt nàng vốn vì rét lạnh mà tái nhợt giờ dần dần hồng hào lên. Của nàng dần dần phồng phồng khuôn mặt là đáng yêu đến cỡ nào, của nàng trơn bóng cánh môi thực mê người, đặc biệt là khuôn mặt khi ngủ kia của Hà Phi không có chút nào để phòng ngừa thực đáng yêu đến khiến hắn muốn xâm phạm nàng. Trời ạ, thân thể hắn vì khát vọng ôm nàng mà đau đớn, kim lòng không được cúi thấp mặt, môi cực nóng của hắn tham lam sát qua má nàng. Tim hắn đập thình thịch, khuôn mặt mềm mại biết bao, thân thể nháy mắt nóng bừng. Đáng chết, hắn chết tiết nhiệt huyết sôi trào.

“Gi thế!” Nàng bỗng nhiên kêu lên quay sang, môi hai người bắt gặp chạm nhau. Lương Chấn Y đồng tử co lại, nghĩ nàng tỉnh lại, nhưng không có, nàng chỉ là nhủ chặt chân mày. Sợ nàng mở mắt, hắn muốn bứt ra, Hà Phi lại đột nhiên vươn tay tóm lấy cổ hắn, ôm lấy hắn. Nàng thỏa mãn thở dài một tiếng, làm hại thân thể của hắn căng cứng, thống khổ nhắm mắt lại. Đây là tra tấn cỡ nào ngọt ngào lại tàn nhẫn nha!

Thật ấm áp nha..... Hà Phi là nghĩ ôm lấy gối ôm, mơ hồ đem cả người hắn ôm vào lòng.

Lương Chấn Y cười chưa xót, thân thể căng cứng, dục vọng phấn khởi, lúc này không thể động đậy. Khuôn mặt hắn thống khổ căng chặt, nắm chặt hai tay, tim đập như gõ trống. Bộ ngực mềm mại đầy đặn của nàng dán sát vào trong ngực hắn, hắn nhìn không được cúi người, đè nàng xuống, Hà Phi rên lên, ôm hắn càng chặt hơn. Thân thể hai người đè lên nhau, của hắn nóng rực phấn khởi để ở nơi mềm mại nhất của nàng.

Gần như thế, gần sát đến như thế. Muốn chết, hắn kích thích đến cực điểm, tâm hỏa thiêu đốt, hắn hô hấp trở nên nặng nề dồn dập.

Lương Chấn Y thống khổ nhắm chặt hai mắt, mặc kệ, hắn buông tha cho giấy gựa, thân mình đổ sang một bên, dứt khoát đem cả người nàng ôm vào lòng. Hắn thở dài, vì cảm giác thân mật tuyệt vời này. Một cái ôm này của hắn vốn là bất kể giá nào, Hà Phi nếu tỉnh, hắn đành phải nhận lỗi; không nghĩ tới ngủ đến mơ hồ Hà Phi không những không tỉnh, lại còn không chút nào rút rề đem khuôn mặt lạnh cóng chôn sâu vào trong ngực hắn ấm áp. Tóc trên đầu nàng sát qua cằm hắn, thân thể của nàng chặt chẽ tiếp xúc với của hắn cường tráng cực nóng thân hình. Lương Chấn Y buộc lòng phải căng chặt thân thể, nhẫn nại thống khổ bị dục vọng tra tấn. Đáng chết, hắn nóng đến chảy mồ hôi.

Hắn cười khổ, là Hà Phi rất không biết bảo vệ mình, hay vẫn là triệt để ngu ngốc? Bị hắn ôm như vậy cũng không tỉnh. Hay là vì quá mệt mỏi? Hôm nay nàng chịu đủ.

Trên sofa thật dài, bọn họ quay người vào nhau, cánh tay hắn cường tráng ấm áp ôm ngang lưng nàng, nàng lại hồn nhiên chưa phát hiện ra là ai đang che chở nàng ngủ say. Mặt của nàng dán vào trong ngực hắn, nàng cũng không có cảm giác; tim của hắn đập lớn tiếng như vậy, nàng lại không có nghe thấy. Nàng chính là ngây ngốc ngủ ngon thỏa mãn, đã quên mình đang ở công ty, trong mộng còn tưởng rằng ngủ trên giường ấm áp, ôm chăn lông vũ, nào biết cái chăn lông vũ này đúng là Lương Chấn Y.

Lương Chấn Y thực áp lực ôm chặt nàng. Nếu không sợ dọa phải nàng, thật muốn xúc động rút hết quần áo nàng, vùi vào trong cơ thể nàng thỏa mãn dục vọng của mình. Hắn ôm Hà Phi, nhắm mắt lại, thống khổ rên rỉ, trời ạ, hắn có thể tưởng tượng nàng trần truồng lồ lộ thể có bao nhiêu mê người. Của nàng làn da trắng nõn, hắn tưởng tượng bộ ngực nàng rất tròn đáng yêu, tưởng tượng đùi nàng thon dài mỹ lệ, tưởng tượng của nàng mảnh khảnh cổ, eo nhỏ tuyệt vời, bụng tròn mềm. Hắn tưởng tượng đến chính mình thỏa mãn vuốt ve thân thể của nàng, nghĩ đến cả người nóng lên, miệng đắng lưỡi khô, quả thực mau phát điên vì dục vọng rồi.

Hà Phi đáng thương, hồn nhiên không biết gối ôm ấm áp này đã muốn nóng đến sắp nổ mạnh, còn duỗi thẳng chân, vắt ngang qua thắt lưng Lương Chấn Y. Thân thể hắn lập tức có phản ứng, dục vọng phấn khởi, lại thêm lần nữa hắn thực sẽ không để ý tới mà muốn nàng.

Bình tĩnh, bình tĩnh! Chính là vẫn ẩn nhẫn dục vọng, chỉ ôm chặt nàng. Mồ hôi đầm lưng, lý trí cùng dục vọng kéo co, hắn vừa thống khổ vừa vui sướng. Hưởng thụ lúc đêm khuya ngán ngủ lại vô cùng thần thiết, bỗng nhiên hi vọng nàng vĩnh viễn dừng tĩnh, cứ như vậy làm cho hắn thỏa sức ôm ấp. Lương Chấn Y bị ai nghĩ.

Hắn quả thực là đứa ngốc, bạn trai của nàng bất trung, hắn lại còn cẩn thủ đúng mực, không dám lơ đãng. Không, ôm chặt lấy Hà Phi, hắn cẩn thận như vậy chỉ là bởi vì rất thích nàng, giàu đồ bìm leo, chỉ sợ nàng tỉnh lại sẽ bị nàng oán hận chán ghét. Có lẽ là rất thích, quá yêu, người ta liền khó tránh khỏi trở nên đặc biệt yếu đuối đi? Càng thêm thật cẩn thận nom nớp lo sợ, như là sợ hãi kinh động đến cái gì, ở trước mặt người yêu, Lương Chấn Y cũng chỉ là cái đứa ngốc ưu sầu.

Nhìn ra bên ngoài cửa sổ, bóng đêm mĩ lệ, trăng non nhìn như lưỡi câu, trên cửa sổ thủy tinh phản chiếu ra bóng dáng bọn họ, hẳn thấy được chính mình kinh sợ nhất gan, đối mặt cô gái chân chính yêu, của hắn cẩn thận buồn cười đến cực điểm. Nhưng nàng cũng mơ hồ, hồn nhiên chưa biết tình ý của hắn. Cho dù Ủy Nhân Nhân phát hiện, Phương Tuấn Mẫn cũng đã phát hiện, duy một mình nàng là ngây ngốc xem nhẹ.

Làn tóc mềm mại của nàng quấn quanh cổ hắn, Lương Chấn Y nhiệt huyết sôi trào, mạch đập như bay. Bao bọc nàng, hẳn có chút không biết làm sao, nên làm thế nào đem tình cảm thể hiện ra ngoài mà không hù dọa nàng? Nên vạch trần chuyện bạn trai nàng sao? Có nên xúc động cho thấy tâm ý không?

Ánh trăng trong trời đêm sáng chói mắt, Lương Chấn Y sầu muộn thờ dài. Nhưng là. làm thế nào đem lời yêu nói ra miệng? Trưởng thành trong trí nhớ chính là lời cha mẹ chỉ trích tức giận mắng chửi nhau, muốn làm thế nào bày tỏ tình yêu với cô gái trong lòng? Âm áp thân ái tình cảm hẳn chưa từng cảm thụ được, tự nhiên cũng sẽ không bày tỏ phân tình ý âm áp dưới đáy lòng kia. Hẳn chỉ có thể ngây ngốc dùng phương thức của chính mình bảo vệ nàng, nàng có thể hiểu không? Nàng có thể hiểu được chứ?

Lương Chấn Y không yên, Hà Phi thích bạn trai nàng bao nhiêu? Hẳn không thể biết, tình cảnh này, hẳn vừa động tâm, đồng thời, lại thương cảm mơ hồ ý thức được chính mình bất lực. Chỉ sợ tình yêu đích thực làm hắn tránh không được tư vị bị tổn thương.

Sắc trời xanh lam, đèn sáng. Một ly cà phê bốc khói, yên tĩnh đặt trên bàn. Hà Phi vẫn ngủ dưới chiếc áo vét ấm áp trên ghế sofa mềm mại. Nàng cuộn mình, khẽ ngáy.

Lương Chấn Y ngồi ở trước bàn, một đêm chưa ngủ, canh giữ cho Ôn Hà Phi. Lật xem bản kế hoạch, xem kỹ tiến độ của nàng, phát hiện mỗi một ý tưởng đều bị gạch chéo, rõ ràng nàng đã muốn rơi vào ngõ cụt, không tìm thấy giải pháp.

Châm một cây thuốc lá, giữa mịt mờ sương khói, hắn cầm bút ở trên cuốn vở viết xuống mấy chữ.

Sáng sớm, Hà Phi đột nhiên bừng tỉnh, trông thấy ngoài cửa sổ sắc trời xanh tím. Tiêu rồi! Ôm lấy đầu nhảy xuống sofa, đáng chết, nàng lại ngủ thiếp đi! Sao lại thế này? Đột nhiên phát hiện áo vét trên người, nàng chớp tới quan sát, đây là?

Đợi chút, nàng lại nhìn trừng trừng sofa, mình làm sao có thể ngủ ở chỗ này? Chạy đến trước bàn, thấy đã lạnh ngắt cả phê, trên gạt tàn có vết giụi tàn thuốc lá, giật mình hiểu ra, kinh hô ra tiếng: “Shit!”

Lương Chấn Y đã tới, mà nàng nhưng lại ngủ như chết. Lại thoáng nhìn một gói to trên bàn, nàng nghi hoặc mở ra, bên trong có mì đã nguội, còn có rất nhiều đồ ăn vặt, com nắm, đồ uống, ngay cả Red Bull tăng lực cũng đều có.

Hà Phi ngây ngẩn cả người, bỗng nhiên cổ họng nghẹn lại, lệ dâng lên, nhìn về phía cửa khép chặt. Hẳn đã đi rồi, hẳn đã đợi bao lâu?!

Nàng hoảng hốt ngồi trước bàn, ngây ngốc cầm lấy áo vét hẳn, thấy ban đầu vốn tán loạn trên mặt đất văn kiện giờ ngăn nắp đặt ở trên bàn, tay run run chạm vào cuốn vở thiết kế mở ra, thấy chữ viết của hắn, nghiêm chỉnh nằm giữa cửa nàng hỗn loạn tạp kí ——

Còn nhớ rõ hôm phỏng vấn V. J anh nói gì với em sao?

Đương nhiên nhớ rõ, hắn nói quảng cáo chính là lừa gạt, bất luận sản phẩm tốt hay xấu, chính là lừa gạt con mắt người tiêu dùng. Lừa?! Hà Phi mắt tròn to, đúng vậy, làm sao chỉ vì không có điều tra thị trường mà sợ nghĩ không ra kế hoạch? Nàng có thể lừa a, lừa bên Hán Quân. Đột nhiên bừng tỉnh, rõ ràng thông suốt, thoáng chốc các loại ý tưởng nảy lên trong đầu.

Hà Phi tức khắc tỉnh thần phấn chấn, ngồi ở vị trí của Lương Chấn Y, xoay mở Red Bull uống một ngụm lớn, lại cầm lấy com nắm mảnh liệt cắn, thoáng chốc axit dạ dày ra cuộn cuộn, thật đói! Nàng thật sự rất đói, ngấu nghiến ăn, cũng không biết vì sao chớp mũi chua chua nước mắt liên rơi xuống. Nàng nghẹn ngào, ôm chặt áo vét hẳn, vừa ăn vừa sụt sịt, quệt lệ ẩm ướt mặt.

Nàng thực ngốc, nàng trách lầm hắn, hẳn dịu dàng khiến nàng cảm động khóc nức nở.

Bạn đang đọc truyện *Sing Em Đến Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Trong cao ốc thương mại, bên Hán Quân đang nghe Ủy Nhân Nhân thuyết trình kế hoạch. Nàng hùng hồn trình bày, nói đến thần thái phấn chấn.

“Chúng tôi cho rằng quý công ty nên tranh thủ khách hàng ở mọi độ tuổi, bất luận là vợ chồng mới cưới, độc thân quý tộc, giới thượng lưu, hoặc là dân nghệ sĩ. Chúng tôi sẽ đưa ra một cái cách chấn động toàn bộ nghiệp giới, kết hợp móc xích với siêu thị lớn, đưa ra cho người mua một ý tưởng trang trí hoàn hảo.” Ủy Nhân Nhân sinh động giải thích đồ án vốn cắt dán từ trên tạp chí xuống chấp vá lại mà thành, phóng to máy chiếu lên. “Khách hàng không cần đích thân tới quý công ty, chỉ cần đến siêu thị chọn lựa phong cách muốn trang trí, thảo luận với nhân viên siêu thị, sau đó Hán Quân sẽ phái chuyên viên tới tận nhà định giá, dùng đồ dùng gia đình của Hán Quân phối hợp với vật trang trí, tư vấn miễn phí. Khách hàng không cần mất rất nhiều tiền mời nhà thiết kế mà chỉ cần bỏ một số tiền duy nhất mua sắm gia cụ lại được hưởng lợi giá trị kèm theo vô tận.” Nàng cuối cùng tự tin tổng kết

một câu: “Ước chừng thị trường ít nhất là hai trăm triệu.”

Hai trăm triệu? Bên Hán Quân nghe được trùng to mắt, có người đặt câu hỏi: “Công ty cô đã làm kế hoạch thị trường chưa? Đã tiếp xúc cùng các cửa hàng nào rồi?”

Úy Nhân Nhân liếc Hà Phi một cái. Nàng trùng to mắt, sợ hãi mặt tái mét. Đương nhiên là không có, chỉ một buổi tối a, cùng quý tiếp xúc chắc? Úy Nhân Nhân đương nhiên biết tài liệu trong tay tất cả đều là Hà Phi chém gió.

May mắn nàng trình độ diễn xuất cùng công phu đe dọa người cũng là một chín một mười, Úy Nhân Nhân đảo mắt, hé ra tươi cười xinh đẹp cấp vô địch vũ trụ. “Ha ha. Đây là tất nhiên.” Nàng cười tủm tỉm, đọc ra số liệu báo cáo Hà Phi viết mò loạn bậy. Nàng nói không chút nào chột dạ, Hà Phi phục sát đất. “Vì không để ý tưởng mới toanh này bị lộ ra ngoài, phân phối thị trường cùng tư liệu, thậm chí là việc tiếp xúc với các siêu thị, tất cả đều được chúng tôi bí mật tiến hành, cam đoan lợi ích của Hán Quân tuyệt đối được bảo đảm.”

Ha ha a. Úy Nhân Nhân cười sáng lạn, quả thực phải tự bội phục chính mình thông minh. Nếu là nặc danh, liền không thể chứng thực. Nếu là cơ mật, Hán Quân càng không thể đi kiểm chứng tính thực tế của tư liệu. Ài, Nhân Nhân ơi là Nhân Nhân, trên đời này còn có ai thông minh hơn người nữa? Ha ha ha ha.

“Ừ, công tác chuẩn bị làm thực chu đáo!” Các quản lý nhìn vừa lòng liên tục gật đầu.

Hà Phi da đầu run lên, xấu hổ phân phát tư liệu, mồ hôi lạnh nhỏ giọt. Quả thật thực chu đáo, cắt dán chấp vá những tư liệu kia hại tay nàng sắp đứt mất. Nàng liếc nhìn trưởng phòng một cái. Trưởng phòng kia công phu mặt lạnh lừa chết người không đền mạng quả thật chân chính làm nàng sung bái.

Viên Nhân Nhân tươi cười tràn ngập tự tin, tài ăn nói lưu loát, cùng kia công phu lừa chết người không đền mạng, hừ bên Hán Quân ngốc lảng, không có người biết kế hoạch này chỉ là từ một buổi tối nước tới chân mới nhảy.

Hán Quân vốn nghiêng về quảng cáo Thái Cực, giờ lại phát hiện ý tưởng của V.J có thể bao quát nhóm đối tượng tiêu dùng tới mọi tầng lớp, lập tức châu đầu ghé tai, tham lam tròn to mắt, mặt mày hớn hờ thảo luận.

Cuối cùng tổng giám đốc của bọn họ cùng Úy Nhân Nhân bắt tay. “Úy tiểu thư –” ông già đầu hói kia cười tủm tỉm nắm chặt Nhân Nhân thon thon ngọc thủ. “Chúng ta ngay lập tức ký hợp đồng.”

“Cái gì?!” Ký hợp đồng? Hà Phi kinh hô, Nhân Nhân giắt nàng một phát, sợ nàng lộ ra dấu vết.

“Ha ha a.” Nhân Nhân nhàn nhạt cười, một bộ không chút nào ngoài ý muốn, thần sắc tự nhiên cùng tổng giám đốc bắt tay. “V.J nhất định sẽ toàn lực làm việc, cam đoan làm quý công ty vừa lòng.” Nha, chắc chắn chắc, ta sao lại thiên tài như vậy a? Nàng choáng váng nghĩ.

Một gã đàn ông cao gầy, vẻ mặt hoảng hốt đứng trong văn phòng Phương Tuấn Mẫn.

Phương Tuấn Mẫn cười hi hi, nhưng là hàm răng trắng lóe sáng, từ trong mắt gã đàn ông kia xem ra giống như là dã thú ăn thịt người.

Trần Đình đem hình ghi trên TV ngừng lại, trong hình ảnh là người đàn ông kia đêm khuya quanh quẩn ở phòng kế hoạch, lén lút động chạm ngăn kéo của Hà Phi.

“Du Thiên Hạm.” Chủ tịch Phương cười tủm tỉm nhìn hắn. “Cậu không nghĩ tới là trong phòng kế hoạch lại lắp camera đi?” Vì đúng là để tránh cho loại hành vi xấu xa này.

“Chỉ bằng cái băng này, Du Thiên Hạm, anh sẽ phải vào tù.” Lương Chấn Y lạnh nhạt nói. Thiên Hạm sợ hãi mặt ửng đỏ. Lúc V.J cùng nhân viên ký hợp đồng cũng đã ghi rõ hậu quả để lộ bí mật.

Du Thiên Hạm quả thực vô dụng, thể nhưng đã rớt xuống nước mất, hai chân như nhũn ra, run lẩy bẩy giống như lá rơi trong gió.

“Tha cho tôi, nói thật, tôi không phải là muốn giúp Thái Cực, tôi chỉ là.” Hắn thần sắc ảm đạm “Chỉ là. Chỉ là. Tôi đã nghĩ trưởng phòng sẽ đem vụ Hán Quân cho mình, không nghĩ tới.” Hắn ánh mắt ai oán. “Từ sau khi Ôn Hà Phi tới, trong mắt trưởng phòng cũng chỉ có cô ta, tôi nhất thời ghen tị mới. Tôi sợ sẽ bị Hà Phi đẩy đi xuống.”

Phương Tuấn Mẫn nghe xong ha ha cười. “Làm ơn, cậu làm gì mà phải sợ một cô gái chứ? Đáng sao? Rơi xuống tận mức này.”

Lương Chấn Y ánh mắt lạnh lùng quan sát hắn. “Tôi có thể không truy cứu, nhưng anh sẽ bị đuổi việc.”

Du Thiên Hạm nghe xong mặt trắng bệch. “Giám đốc Lương.” Ngẹn ngào.

Bỗng nhiên di động vang lên, Lương Chấn Y tiếp lấy điện thoại, đầu kia một phen tiếng nói phấn khởi rống đến.

“Thành công, thành công.” Hà Phi ở đầu kia vì hưng phấn mà cùng trưởng phòng hét chói tai. “Chúng em đã lấy được hợp đồng, nha, em thật không dám tin.” Tiếng nói của nàng trở nên ngẹn ngào.

Lương Chấn Y khóe mắt cong cong, dịu dàng khẽ nói vào điện thoại: “Chúc mừng.”

Cúp máy xong, hắn quay sang Trần Đình: “Chuyển hợp đồng Hán Quần sang cho tôi.” Đồng thời nhìn lại Du Thiên Hạm “Còn ở chỗ này làm gì?” Hắn lạnh lùng nói. “Nhanh chóng đi thu thập đồ dùng đi.”

Du Thiên Hạm thông vai, ừ ừ đi về hướng cửa. Trần Đình khinh thường cách làm tiểu nhân như vậy, ở sau lưng hắn hừ một tiếng.

Phương Tuấn Mẫn khụ khụ, nhìn Chấn Y liếc mắt một cái.

“Đợi chút ——” Lương Chấn Y gọi lại Du Thiên Hạm, hắn quay đầu, nghe Lương Chấn Y lại nói: “Nếu đồng ý ký một thư cam kết cam đoan không tái phạm, tôi có thể lại cho anh một cơ hội.”

Phương Tuấn Mẫn lấy ra thư cam kết đã được chuẩn bị tốt từ trước. “Đúng thế đúng thế. Cậu là con trai duy nhất, trong nhà còn có mẹ phải phụng dưỡng, mau tới đây ký, tôi tha cho cậu một lần.”

Thiên Hạm không thể tin được Boss lại nhân từ. “Thật. Thật sự?”

“Hừ!” Trần Đình không cho là đúng. “Rất dễ dàng cho hắn ta.” Nàng nhũu mày lạnh nhạt nói. “Bậc tiểu nhân này, chủ tịch còn dùng hắn?” Nàng đối với Phương Tuấn Mẫn độ lượng thấy thực nhảm chán.

Phương Tuấn Mẫn nhún nhún vai. “Đây là ý tứ của giám đốc em.”

Du Thiên Hạm vội vàng chạy tới, lập tức ký tên.

Sự tình xử lý tốt, Lương Chấn Y dẫn dò Trần Đình: “Đem băng giám thị cắt vào hồ sơ.” Hắn nghiêm mặt cảnh cáo Du Thiên Hạm. “Cùng với ghen tị Ôn Hà Phi, không bằng đem tinh thần tập trung vào làm việc.”

“Vâng, vâng!” Thiên Hạm xấu hổ, liên tục gật đầu, nghĩ rằng hắn có gan lớn như con trời cũng không dám tái phạm.

Lương Chấn Y cùng Du Thiên Hạm lần lượt rời đi, Trần Đình sắp xếp văn kiện, khom người lấy ra băng giám thị. Phương Tuấn Mẫn mỉm cười nhìn bóng lưng nàng cao gầy yếu đuối, động tác của nàng tao nhã. Hắn chú ý thấy Trần Đình có một đôi chân dài phi thường xinh đẹp, bộ đồ công sở màu đen, cắt may gọn gàng, thực phù hợp với nàng tính tình nghiêm túc thận trọng.

Lúc Trần Đình xoay người cầm lấy thư cam kết trước bàn hắn, Phương Tuấn Mẫn ánh mắt mang ý cười, nhìn lên khuôn mặt nghiêm túc mỹ lệ của nàng. “Em rất máu lạnh nha.” Đối với của nàng lạnh nhạt khắc sâu ấn tượng.

“Đối với loại tiểu nhân, không đáng mềm lòng.” Trần Đình rút ra văn kiện, Phương Tuấn Mẫn bỗng nhiên đè lại tay nàng, Trần Đình ngẩn người, đôi mắt xinh đẹp nhìn thủ trưởng, thấy hắn nhếch miệng cười, hàm răng trắng dưới ánh nắng chói lóa. Nàng đồng tử co rút lại, thấy trong mắt hắn lóe ra tia sáng, đó là ánh mắt đặc hữu khi đàn ông theo đuổi phụ nữ.

Trần Đình nhũu mày. “Chủ tịch.” Tiếng nói lạnh đủ để đóng băng hắn nhiệt tình ánh mắt. “Xin ngài buông tay ra.”

Phương Tuấn Mẫn mỉm cười. “Từ khi em vào công ty, anh đã hẹn em không dưới mười lần.” Hắn bám riết không tha hỏi nàng. “Đây là lần thứ mười một, tôi nay có rồi không? Có thể có vinh hạnh cùng em dùng bữa tối?”

“Đây là lần trả lời thứ mười một của tôi.” Trần Đình dùng sức một cái, rút ra văn kiện, trừng nhìn hắn ánh mắt mang cười, đáp ngắn gọn hữu lực. “Tôi thích một mình ăn cơm.” Cùng lắm là chịu được một con mèo bầu bạn.

Hắn vẽ mặt tôn thương làm cho nàng đôi mắt xinh đẹp của nàng đột nhiên sáng lên.

Phương Tuấn Mẫn mở tay ra. “Chưa thấy qua cấp dưới nào cứng đầu giống em như vậy.”

Trần Đình lạnh lùng khiêu mi, lườm hắn một cái. “Chủ tịch Phương, tôi là tôi làm việc, không phải đến để hẹn hò.”

Phương Tuấn Mẫn cười ha ha, không thèm để ý Trần Đình cho hắn biến nguy hiểm chớ gần. “Nói chuyện đừng như tát nước vào mặt nhau như vậy chứ.”

Trần Đình đem văn kiện cắt vào cặp tài liệu, trước khi đi bỏ xuống một câu: “A, mất hứng thì đuổi việc tôi a!”

Hắn cười đến lớn tiếng hơn nữa, không có cách nào với nàng. “Phản, phản rồi, kiêu ngạo đến như vậy.” Rồi hướng phương hướng nàng ly khai nói vọng tới: “Anh sẽ hỏi lần thứ mười hai nữa.”

Trên hành lang, Trần Đình nghe thấy, chỉ hừ một tiếng “Nhạt nhèo”, lập tức ấn xuống nút thang máy, hoàn toàn không đem Phương Tuấn Mẫn để vào mắt.

Bình yên vượt qua sóng gió Hán Quần, ở trong lòng Ôn Hà Phi, bóng dáng Lương Chấn Y dần dần lớn dần. Nàng phát hiện nhiều khi mình nhìn Từ Thiếu Khâm nhưng lại nhớ tới Lương Chấn Y.

Nàng phát hiện mỗi khi ở công ty cùng Lương Chấn Y chạm mặt, cho dù chỉ là sát bên người mà qua, nàng sẽ tự nhiên mà rung động.

Nàng bắt đầu lo được lo mất, cùng bạn trai hẹn hò thì không yên lòng. Nàng thử càng cố gắng làm việc, ý đồ muốn che giấu trong lòng không yên, nhưng là nàng bị ai phát hiện, nàng lúc thường thường lơ đãng sẽ nhớ tới Lương Chấn Y đêm hôm đó dịu dàng.

Từ Thiếu Khâm dần dần cũng phát hiện Hà Phi khác thường. Đêm trước khi bay đi San Francisco, hắn xuất ra nhẫn đã chuẩn bị sẵn, đưa cho Hà Phi.

Trên chiếc nhẫn có nạm kim cương. Ánh kim cương lấp lánh trong đôi mắt kinh ngạc của Hà Phi.

“Đây là.”

Từ Thiếu Khâm chủ động đem nhẫn đeo lên ngón áp út của nàng. “Anh đã thông suốt rồi, anh sẽ không ép em, anh sẽ chờ em tự nguyện giao chính mình cho anh.” Hắn hôn lên đầu ngón tay Hà Phi. “Em nguyện ý chờ anh trở về sao? Phi, gần đây em rất hồ hững với anh, anh rất sợ.” Hắn ừ ừ. “Lòng em có phải có người khác hay không?”

Hà Phi đột nhiên tránh đi ánh mắt của hắn, kích động luống cuống. “Không. Không có a.” Vì sao lại chột dạ? Nàng cũng không có làm chuyện gì xin lỗi Thiếu Khâm, thế mà lại bị ánh mắt tra xét của bạn trai làm kinh hoàng.

“Chiếc nhẫn này đại biểu cho tâm ý của anh.” Hắn nắm chặt tay Hà Phi. “Anh ở Mỹ nhất định sẽ học hành thật chăm chỉ để lấy đến tám bằng. Hà Phi, anh sẽ cho em một tương lai thật tốt đẹp. Em nguyện ý chờ anh sao?”

Hà Phi cúi thấp mặt, nhìn chiếc nhẫn lóe ra lấp lánh, bỗng nhiên cảm thấy chính mình do dự thật là đáng giận.

“Em. Em. Chúng ta thật sự thích hợp sao?” Rốt cục hỏi ra chính mình hoang mang.

“Anh biết bố mẹ anh bọn họ quá háng hái dọa sợ em.” Thiếu Khâm nắm chặt tay nàng, không ngừng kể ra quá khứ ngọt ngào trước đây. “Em còn nhớ rõ lúc trước anh theo đuổi em đã từng nói gì sao?” Ánh mắt của hắn lấp lánh, Ôn Hà Phi là cô gái duy nhất hắn để ý. “Anh sẽ chăm sóc em cả đời, anh tuyệt sẽ không phụ em. Ngày mai anh phải ra nước ngoài rồi, duy nhất không yên tâm chỉ là em. Đáp ứng anh, chờ anh trở lại. Đáp ứng anh được không? Em sẽ chờ anh chứ? Hà Phi.”

Không nghĩ tới lòng nàng không yên đã muốn rõ ràng đến mức làm cho bạn trai nhìn ra, Hà Phi áy náy, bắt chấp bỏ xuống mơ mộng viễn vông với Lương Chấn Y, rút về siết chặt tay nói: “Em. Anh yên tâm. Em sẽ không thay lòng, em chờ anh.” Trước kia lựa chọn Từ Thiếu Khâm, Hà Phi nguyện ý chịu trách nhiệm, cùng Thiếu Khâm đi tới cuối cùng.

Thiếu Khâm nhẹ thở ra, cách bàn ăn, ôm bạn gái. “Có lời cam đoan của em, anh yên tâm.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Em Đến Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Đầu đông gió lạnh tràn về. Ngày trời âm u ảm đạm, Từ Thiếu Khâm cùng với người thân rời đi Đài Loan. Thực lòng mà nói, hắn thật không nỡ rời Hà Phi. Tình cảm của hắn với nàng là nghiêm túc, đáng tiếc Hà Phi luôn hi vọng sau khi kết hôn mới thân mật, hắn đường đường một gã đàn ông khỏe mạnh, đương nhiên đành phải tìm một chỗ khác để phát tiết.

Từ Thiếu Khâm ở sân bay chia tay người nhà, Ôn Hà Phi phải đi làm, không tới tiễn đưa. Mang theo lòng luyến tiếc với Hà Phi, dưới trời đông rét mướt, hắn một mình bay đi San Francisco xa xôi.

Ở công ty, Ôn Hà Phi đứng trước cửa kính mờ sương, cảnh sắc xám xịt làm cho nàng thấy không rõ lắm màu trời.

Nàng thờ dãi, thời gian này tâm tình buồn bực, cũng giống như hôm nay sắc trời âm u. Nàng nhìn xa xa phía chân trời, Thiếu Khâm hẳn là đã lên máy bay đi? Nàng nhớ tới buổi sáng lúc Ủy Nhân Nhân thấy chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út của nàng thì đã hét ầm lên ——

“Này! Em làm cái trò gì vậy?” Nàng bắt lấy bàn tay Hà Phi đeo nhẫn nhìn chăm chăm. “Thực tính giả cho cậu ta?”

Hà Phi nhún nhún vai. “Anh ấy đi du học, hi vọng em chờ anh ấy trở về, cho nên. Á!” Ủy Nhân Nhân nhưng lại ra sức muốn tháo nhẫn của nàng ra, dọa đến Hà Phi thét chói tai, vội vã rút tay về.

“Cởi ra, mau cởi ra!”

“Làm gì chứ!” Hà Phi cản lại Nhân Nhân. “Vì sao phải cởi ra?”

“Ngốc thế!” Nhân Nhân trố mắt nhìn Hà Phi. “Đồ đầu heo, không có chuyện gì sao lại đeo nhẫn. Không nơi nào công bố với người thì em sẽ chết chắc?” Ngủ, sao phải cắt chính mình đường lui?

Hà Phi nghe xong nhủ chặt mày. “Em có chết rồi, chờ anh ấy đến, bọn em sẽ kết hôn.” Nàng giống như trần thuật sự thật, trên mặt không hề có biểu tình hưng phấn, ánh mắt có chút bất đắc dĩ.

Nhân Nhân nhức đầu, vỗ vỗ cái trán. “Ai da! Em đùa ngốc này. Em có hiểu đối với chính mình tốt một chút hay không a?” Nàng dạy bảo Hà Phi. “Em còn trẻ, trên đời đàn ông còn đầy, làm sao lại cứ khăng khăng Từ Thiếu Khâm, nhờ đâu có người rất tốt thì sao? Có người càng thích hợp thì sao? Chị đã nghe em kể về cái cậu Từ Thiếu Khâm ấy rồi, chị cảm thấy cậu ta một chút cũng không tốt.” Nàng lay lay cánh tay Hà Phi đeo nhẫn. “Em đeo chiếc nhẫn kia chạy rong khắp nơi, ai còn dám theo đuổi em hả? Đàn ông thích em đều bị cái nhẫn này dọa chạy!”

“Chị nói vớ vẩn gì thế, lại không có người thích em.” Hà Phi nhủ mày.

Nhân Nhân nhìn không được đối nàng rít gào. “Ai nói không có, Lương Chấn Y kia kia!”

Hà Phi kinh ngạc. “A? Cùng anh ấy có liên quan gì?” Nàng không rõ.

Úy Nhân Nhân lờm nàng. “Đương nhiên là có liên quan, liên quan rất lớn. Em không cảm giác thấy sao, tổng giám đốc thích em a!” Hai tên trì độn này! Úy Nhân Nhân dứt khoát hào tâm giúp bọn hắn một phen. Nàng nhìn như thế nào cũng cảm thấy hai người này tuyệt phối, không ở cùng nhau rất đáng tiếc.

Không nghĩ tới lời của nàng cũng không thể khiến Hà Phi thông suốt. “Chị. Chị không nhầm chứ?” Hà Phi chỉ ngốc hề hề nói câu này, cũng không cho là thật. “Làm sao có thể, anh ấy chưa nói thích em a?!”

Úy Nhân Nhân mắt tròn trắng, nhìn không được rống nàng: “Anh ấy có thể nói như thế nào? Cả công ty người nào không biết em Ôn Hà Phi có bạn trai yêu nhau đã năm năm, em muốn anh ấy nói như thế nào? Tổng giám đốc cũng không phải là mấy thằng nhóc choai choai mới lớn đi chơi cái trò cướp bạn gái người ta. Không nắm chắc mười phần, chị xem anh ấy cũng không dám tùy tiện hành động.” Úy Nhân Nhân thở dài. “Giờ thì hay rồi, em nếu đeo cái nhẫn chết tiết này, cùng anh ấy liên thật sự không có khả năng!”

Nước mưa đánh lên cửa sổ, trên cửa kính mờ hồ phản chiếu ảnh Hà Phi ngẩn người.

Chuông tan tầm vang lên, Hà Phi thở dài, cùng mọi người vào thang máy xuống lầu, đi ra khỏi cao ốc. Nàng đứng lạng trước sảnh, mưa rất lớn, trên đường bọt nước bắn tung tóe. Nàng muốn sang bên đường đi xe buýt, lại bị trận mưa rào này cản lại đường đi. Hà Phi co vai, cân nhắc có muốn đội mưa chạy qua đường không.

Một chiếc xe Benz màu đen bỗng nhiên đứng ở trước đường, cửa kính xe kéo xuống, vừa nhìn thấy mặt, Hà Phi hoảng hốt đem tay trái để đằng sau lưng, giấu đi chiếc nhẫn.

Bên trong xe Lương Chấn Y ra hiệu đi lên xe, lại chia chia bầu trời đang mưa.

Hà Phi không yên tâm chú nhìn khuôn mặt anh tuấn của hắn, bỗng nhiên cảm thấy chính mình giấu đi tay trái thực buồn cười. Hà Phi, mày làm cái trò gì vậy? Nàng thở dài, đem tay trái duỗi trở về. Nhìn Lương Chấn Y, nàng lắc đầu cự tuyệt ý tốt của hắn. Bỗng nhiên thật chán ghét chính mình như vậy, chán ghét bị hắn đảo loạn tâm. Thiếu Khâm vừa mới đi, nàng ngay lúc này lại vì Lương Chấn Y mà bị mê hoặc, từ đáy lòng nàng dâng lên cảm giác tội lỗi.

Thấy Hà Phi lắc đầu cự tuyệt, Lương Chấn Y đáy lòng giấu không được một trận thất vọng. Thật sâu nhìn nàng đứng sau màn mưa, xoay người cầm lấy ô, mở cửa xe, bung ô, chạy tới.

Hắn đem ô đưa tới tay Hà Phi, vì thế nhìn thấy trên ngón áp út của nàng một chiếc nhẫn kim cương. Hắn mắt tối lại, như không có việc gì nhét ô vào trong tay Hà Phi, sau đó nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của nàng, nhìn nàng ánh mắt đậm đậm kinh hoàng. Hắn mỉm cười với nàng, trong lòng khổ đắng tràn ra khắp tâm can, nhưng hắn chỉ cười nhặt một câu: “Nhẫn rất đẹp.” Dem thương tâm che giấu rất khéo, nàng căn bản không phát hiện.

Hà Phi thần sắc thê lương, không nhìn hắn, gật gật đầu, nắm chặt ô, lạnh như băng dưới Lương Chấn Y chú mục, nháy mắt nhưng lại giống như lửa thiêu ngón tay nàng.

Hà Phi co quắp nói: “Em có thể đợi mưa tạnh rồi qua phố, anh đưa ô cho em, vậy anh.”

“Không sao cả.” Thật sự không sao cả, hắn cười khổ. Nàng trong lòng có người khác, cũng không sao cả, ngay từ đầu hắn đã biết rõ tình thế đối hắn bất lợi, là hắn chính mình muốn rơi vào, là hắn tự mình đa tình nhìn không được đối tốt với nàng.

Tìm của hắn đã sớm ướm đảm đũa, chút mưa này thì có là cái gì.

Chiếc nhẫn trên tay Hà Phi giống như một lời nguyện rửa, nhắc nhở hắn đa tình. Lương Chấn Y đem ô giao cho Hà Phi, xoay người nói lời tạm biệt. Hắn cởi áo khoác, trùm lên trên đầu, đội mưa trở lại bên trong xe, đóng cửa xe chạy nhanh rồi đi. Chỉ có chính hắn biết, cảm giác thương tâm, tư vị thất vọng, là cỡ nào đau lòng người. Con mưa xối xả giống như trăm ngàn cây châm, cùng lúc đâm xuống trong lòng hắn. Kính chắn gió bị mưa làm cho mờ hồ, tầm mắt của hắn cũng đi theo mờ昧. Là hắn tự mình đa tình, đích thật là hắn tự đi tìm khổ. Tình yêu đau khổ này, là chân chính dày vò.

Hà Phi nắm chặt cán ô, nắm đến đầu ngón tay biến trắng. Đáy lòng tự hỏi, hắn thực thích nàng sao? Có như vậy một khoảnh khắc, nhìn đến bóng lưng hắn đội mưa đi, rất muốn liêu lĩnh đi theo hắn. Giọt mưa ai oán theo mép ô rơi xuống, tiếng mưa rơi ào ào bao phủ cả thành phố này.

Hà Phi có rất nhiều thứ nghĩ muốn nói với hắn, cuối cùng vẫn chỉ là nhìn xe của hắn chạy nhanh rồi đi trước mắt nàng, chạy nhanh nhập vào dưới màn mưa mù昧. Thanh âm của nàng, nhiệt tình của nàng, tất cả đều nghẹn lại ở cổ họng, muốn nói mà nói không nên lời.

Nàng bỗng nhiên không vội vàng sang phố mà lại ngần ngừ đứng ở giữa dòng người đi đường. Trên ngón tay trái có nhẫn kim cương Thiếu Khâm tặng, trong bàn tay phải có ô Lương Chấn Y đội mưa đưa tới. Lúc hắn đem ô nhét vào trong tay nàng thì cán ô vẫn còn lưu lại độ ấm bàn tay của hắn.

Ông trời! Hà Phi bàng hoàng, bỗng nhiên cảm thấy tiền đồ mờ mịt. Nàng làm thế nào mà đi đường tình thế này?

Kỳ thật chính mình đáy lòng rất rõ ràng, một chiếc ô này, so với chiếc nhẫn kia càng làm ấm lòng nàng. Nhưng là hắn cũng không nói, hắn yêu nàng, hắn thích nàng, hắn cũng không tỏ vẻ gì.

Nàng cũng không dám hỏi, hỏi tâm ý hắn. Nàng trong lòng đã sớm có một người, làm sao có tư cách để mà hỏi được.

Thứ tình cảm hỗn loạn này quấy rầy đến cuộc sống bình yên của Hà Phi.

Hà Phi vì tâm loạn mà buồn rầu, vì tình mà ưu sầu, đến cạn sạch sức lực.

“Bà ngoại.” Chôn mặt trên đầu gối ấm áp của bà ngoại xem tivi, Hà Phi vừa gọi đầu, bà ngoại giúp nàng sấy tóc. Nàng đột nhiên hỏi: “Bà lúc trước vì sao quyết định gả cho ông?”

Bà ngoại vuốt tóc của nàng. “Cháu cùng Thiếu Khâm xong rồi?” Bà thực hưng phấn. “Thế là tốt nhất, nếu thực nó ra nước ngoài, cùng nó cắt đứt không còn một mảnh!”

Hà Phi trừng mắt liếc nàng một cái. “Bọn cháu rất tốt.” Nàng ngượng ngùng nói. “Cuối tháng hội trường sinh của bà không phải muốn đi A Lý Sơn(*) chơi sao? Tuần đây lại đúng là vào Giáng sinh, cháu định đi xem Thiếu Khâm.” Nếu không gặp bạn trai, chỉ sợ lòng của nàng sẽ dao động còn lợi hại hơn, hiện tại nàng liền thường nhin không được nghĩ đến Lương Chấn Y, thực phiền não muốn chết. “Cháu visa đều làm xong hết rồi.”

(*): một ngọn núi ở Đài Loan

Ôn bà bà thực khiếp sợ. “Cháu cái con nhóc này, Thiếu Khâm tuần trước bảo cháu đi qua thì cháu không phải là cự tuyệt sao?” Hà Phi lười biếng nói: “Ai bảo bà muốn đi A Lý Sơn chơi, cháu đây một người ở nhà buồn chết được, một tuần a, xin luôn nghỉ đông đi tìm anh ấy, thuận tiện cho anh ấy cái kinh hi.” Hà Phi phẫn cái mặt quý. “Anh ấy luôn chê cháu quá lạnh nhạt với anh ấy đâu.”

Ôn bà bà nhủ mảy mảy mắt liếc cháu gái một cái. “Nghiệt duyên a!” Từ Thiếu Khâm này thật đáng ghét, toàn quán quít lấy cháu gái yêu quý của mình.

“Bà ngoại, bà lại nói lung tung rồi nha.” Nàng nghiêm lại mặt.

“Bà nói cho cháu biết a, con nhóc.” Nàng vuốt tóc Hà Phi, giọng khàn khàn cúi đầu nói. “Bà vì sao quyết định phải gả cho ông ngoại cháu, rất đơn giản a, cháu cứ như vậy tự hỏi mình, lúc cháu bắt lực nhất thì ai là người đầu tiên cháu nghĩ đến? Còn có, thời điểm cháu thê thảm nhất, cháu cảm thấy người kia nhất định sẽ không bỏ rơi cháu, vậy thì đúng rồi, gả cho người kia liền trăm phần trăm không thành vấn đề!”

Hà Phi không có lên tiếng, Ôn bà bà vỗ vỗ đầu nàng còn nói: “Ha, ần như bà ngoại nói, cháu cẩn thận ngẫm lại, lúc cháu bắt lực nhất thì cháu nghĩ đến là Từ Thiếu Khâm sao? Thời điểm cháu thê thảm nhất, cháu có tự tin tuyệt đối nó sẽ không bỏ rơi cháu mặc kệ cháu sao? Ha, nếu thật sự là nó, thì cháu phải gả cho nó thôi! Nếu không, con nhóc chết tiết kia, cháu mau mau chia tay với nó, đỡ phải phí thời gian như vậy, mọi người đều già đi.”

“Cháu không biết.” Khuôn mặt Lương Chấn Y cùng Từ Thiếu Khâm trùng điệp cùng một chỗ, chiếm cứ toàn bộ đầu óc nàng. Hà Phi thờ dãi. “Có lẽ là tại cháu mãi mê làm việc, lâu lắm không cùng Thiếu Khâm ở chung, có lẽ đi Mỹ một chuyến này thì tốt rồi.”

“Tốt cái gì?” Ôn bà bà hỏi ——

Có thể tốt tốt trấn an chính mình mê vòng hỗn loạn tâm. Hà Phi nhắm mắt lại, không có đáp lời.

Bạn đang đọc truyện *Sing Em Đến Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Một tháng sau khi Từ Thiếu Khâm xuất ngoại, thuận tiện các case cũng đều kết thúc, Hà Phi ở trước đêm Noel xin bảy ngày nghỉ đông, xuất ngoại thăm bạn trai.

Mang theo một vali hành lý, một quyền hướng dẫn du lịch, Hà Phi một mình bay đi San Francisco. Đây là nàng lần đầu tiên xuất ngoại, nàng có chút sợ hãi, ngồi trong khoang máy bay giữa trời đêm bay đi, muốn từng chút từng chút một vứt bỏ bóng dáng Lương Chấn Y. Tình cảm rối rắm vô cùng phiền muộn, nàng tính cùng bạn trai ôn lại quãng thời gian vui vẻ trước đây. Nghĩ tới chính mình tâm tư đơn thuần lúc trước, giờ lòng rối loạn khiến nàng sợ hãi. Hà Phi tưởng tượng lúc bạn trai nhìn thấy nàng lúc ấy có bao nhiêu cảm động, nghĩ mà mỉm cười. Thiếu Khâm từng viết thư tình cho nàng, Hà Phi trong lúc hành trình nhàm chán lấy ra ngồi xem lại, nàng một lần lại một lần nhắc nhở chính mình, bọn họ cũng đã từng có những năm tháng tốt đẹp.

Nàng tự nói với mình mơ mộng với Lương Chấn Y chính là nhất thời ý loạn tình mê, rất nhanh đều sẽ trôi qua, lòng của nàng rốt cuộc cũng sẽ bình tĩnh lại.

Trải qua chuyến bay mười mấy giờ, máy bay cuối cùng hạ cánh xuống sân bay San Francisco.

Hà Phi lên tắc xi đi đến chỗ ở của bạn trai, cùng lúc này, Đài Loan là lúc sáng sớm, Lương Chấn Y một mình ngồi ở phòng khách, trong gạt tàn nằm ngổn ngang cả đồng tàn thuốc.

Lương Chấn Y mất ngủ, nghĩ Hà Phi nghĩ đến đau lòng. Xin phép nghỉ của nàng là hắn tự mình phê chuẩn, tính thời gian, nàng hẳn là đã nhìn thấy bạn trai, bọn họ lại thân mật ôm nhau. Hắn ghen tị phát cuồng, bắt lấy gạt tàn xúc động ném vào vách tường, mảnh nhỏ bắn ra, xước qua khuôn mặt hắn. Hắn âm u đứng trước tường siết chặt nắm tay, tuy rằng vẫn nhắc nhở chính mình đừng suy nghĩ nữa, lại vẫn không nhìn được nghĩ đến Hà Phi đầu nhập vào vòng tay ôm ấp của một người đàn ông khác, nghĩ đến ngực phảng phất như bị thiêu đốt. Ghen tị hóa điểm hung mãnh cắn nuốt hắn, hắn lại chỉ có thể gập ngụy mà không thể thoát.

Tắc xi chạy nhanh vào trong khu nhà ở, cây cối hai bên đường đều được trang hoàng đèn nê ông, xe đứng ở trước một khu nhà màu lam.

Hà Phi trả tiền, đẩy ra cửa, duỗi chân đang bước xuống xe, đột nhiên mắt tròn trũng, đóng mạnh lại cửa xe.

Lái xe không hiểu, dùng tiếng Anh liên tiếp hỏi Hà Phi.

Hà Phi thần sắc kinh hoàng, nhìn một đôi nam nữ đi qua trước mắt, xuyên qua cửa kính xe, người nam ôm chặt eo người nữ. Cô gái cười ngả vào lòng gã đàn ông, bọn họ hôn môi, tiếng cười thực suông sã.

Hà Phi dùng non nót tiếng Anh xin lái xe chờ nàng, sau đó đẩy ra cửa xe, đuổi theo đôi nam nữ kia. Nàng thở hổn hển, lồng ngực căng cứng, nhìn người nam hôn tai cô gái kia, lại thỉnh thoảng thân mật của nàng, tay hắn bồi hồi quanh cặp mông cô gái. Lúc bọn họ sắp bước vào nhà thì Hà Phi rút cuộc đuổi kịp, giữ chặt lấy người nam. Hắn bị lực đạo hung mãnh kia kéo lấy, mắng một tiếng quay đầu sang.

Đèn đường sáng trưng, cửa sổ nhà ai còn phát ra bài hát Giáng sinh. Đêm vui vẻ này, Hà Phi trong mắt lại bốc cháy hừng hực lửa giận. Nàng không nhận nhầm người, từng mắt nhìn người con trai đang kinh ngạc trước mắt, phần nộ cùng nan kham toàn bộ viết ở trên khuôn mặt khiếp sợ của nàng.

“Từ, Thiếu, Khâm!” Nàng cắn chặt răng kêu hắn.

Thiếu Khâm giống như gặp quỷ, sắc mặt trắng nhợt, vội vàng đẩy cô gái bên cạnh vừa quẩy được từ quán bar ra. Cô gái tức giận đến liên tiếp phun ra lời thô tục.

Dưới Hà Phi phần nộ nhìn chằm chằm, Thiếu Khâm vội vàng giải thích. Lời nói chột dạ qua quýt kia lại giống như dao nhọn lạnh lẽo đau đớn Hà Phi tâm địa ôn hậu.

“Phi? Em. Em không phải là không thể tới sao?” Hắn ra vẻ không có gì cười với nàng. “Đến xem anh sao? Anh thật là cao hứng.” Áp úng giới thiệu cô gái sắc mặt xanh mét bên cạnh. “Đây. Đây là. Là bạn bè bình thường.”

Hà Phi neho lại mắt, không có hé răng, vẻ mặt sợ hãi của Thiếu Khâm nhìn ra lại thấy buồn cười.

Đại khái biết mình nói được có bao nhiêu vớ vẩn, chột dạ, hắn đơn giản nói thẳng: “Ai da, em hãy nghe anh nói ——” hắn giữ chặt cánh tay Hà Phi, thấp giọng giải thích. “Em đừng loạn nghĩ nha, anh là đàn ông thôi, đương nhiên là có bình thường dục vọng. Anh rất nhớ em, cô ta chính là tạm thời thay thế em theo giúp anh qua đêm, chính là giải quyết dục vọng của anh. Hiện tại em đến rồi là tốt nhất, anh lập tức bảo cô ta rút!” Từ Thiếu Khâm quả thực lập tức rống lên với cô gái kia, dùng tiếng Anh bảo cô ta trở về. Cô gái kia tức giận đến giờ ngón giữa lên với hắn rồi mới rời đi.

Hắn quay đầu dặt tay Hà Phi, cười hi hi hỏi: “Hành lý của em đâu?” Nhìn ra xa tắc xi ở bên đường. “Ồ trong xe à, anh giúp em lấy.”

Hắn tự biên tự diễn đi tới tắc xi, Hà Phi chính là nhìn hắn, thủy chung không lên tiếng. Đến tận tới lúc này mới biết được chính mình có bao nhiêu ngu ngốc. Yêu một kẻ như vậy, hắn ta nhưng lại có thể đồng dạng nói hắn tịch mịch liền cùng một cô gái xa lạ lên giường. Thực đáng sợ, đây là người đàn ông nàng yêu năm năm, tính phó thác chung thân? Mà nàng đâu, nhưng lại vì một gã đàn ông như vậy đau khổ áp lực lòng mình? Thường thường lại còn phải chịu lương tâm dần vật? Quá ngốc! Nàng là cớ nào ngu ngốc ?!? Nhìn Từ Thiếu Khâm, Hà Phi lưng một trận lạnh lẽo, giả như không có một chuyện tới đây, không phát hiện một màn này, nàng còn muốn ngây ngốc cùng người này tiêu tốn bao lâu? Cả đời sao? Ông trời, nàng ngu ngốc đến có đi chết đi! Bà ngoại sớm đã sớm nhìn ra hắn không đáng tin, nàng lại vẫn. Cảm giác sợ hãi quá nhiều phần nộ, nan kham lại quá nhiều thương tâm.

Hà Phi nhìn Thiếu Khâm cùng lái xe nói nói mấy câu, nhìn hắn khom người vào trong xe, tính cầm lấy hành lý, nàng bỗng nhiên chạy lên, một phen đẩy ra hắn.

“Đừng đụng vào đồ của tôi!” Nàng rít gào.

“Hà Phi?” Thiếu Khâm bị đột nhiên đẩy thiếu chút nữa té ngã. Hắn ổn định thân mình, hoảng sợ nhìn bạn gái chui vào bên trong xe.

Ồ Hà Phi đóng cửa xe một khắc kia, Từ Thiếu Khâm đứng lúc giữ lấy cửa. Hắn thấy Hà Phi có ý muốn đóng cửa, đành phải vội vàng quát: “Bảo bối. . . . Phi a. Đừng tức giận anh, Phi, bình tĩnh bình tĩnh a, em muốn đi đâu? Đã trễ thế này, mau xuống dưới! Xuống dưới a.” Hắn là thật sự sợ hãi mất đi nàng.

Hà Phi kéo cửa xe không được, dứt khoát đá hấn một cước, hấn đau đến buông tay, nàng tức khắc đóng cửa, muốn lái xe chạy quay về sân bay. Xe khởi động, chậm rãi chạy rời đi, Hà Phi kéo xuống cửa kính xe, dùng sức tháo xuống nhấn ném đi. Nàng mắt lạnh nhìn Thiếu Khâm chạy, nhìn hấn đuổi theo xe, nghe hấn lớn tiếng la lên tên của nàng.

Lúc này đây nàng không có mềm lòng, lúc này đây nàng quay mặt qua chỗ khác chăm chú nhìn con đường phía trước. Mắt của nàng đỏ, không phải bởi vì hấn phản bội, mà là vì mình mà cảm thấy bị ai. Đã tốn thời gian dài như vậy, lại yêu phải một tên khốn, rất ngốc, thật sự rất ngốc.

Trở lại sân bay, Hà Phi mới ý thức tới chính mình xúc động, đã trễ thế này, ở một nơi xa lạ, nàng thầm nghĩ rất nhanh bay trở về Đài Loan. Nhân viên bán vé lại bất đắc dĩ giải thích với nàng, vé máy bay của nàng không có cách nào đổi ngày, rất nhiều người Hoa vội vàng quay về Đài Loan qua Giáng sinh, đã nhiều ngày còn chưa có vé.

Nửa đêm, Hà Phi vừa đói lại vừa mệt, chật vật kéo hành lý ở trong sân bay du dương. Không khí trong trẻo lại lạnh lẽo, ngoài sân bay sương đêm mù mịt.

Hà Phi đáy lòng có nói không ra lời bị thương khổ sở, không nghĩ tới chính mình sẽ có thời điểm thâm trầm như vậy. Nàng có thể lại đi tìm Thiếu Khâm, tới thiếu có thể bình an vượt qua đêm nay.

Không, nàng tức giận kéo nhanh hành lý. Đời này lại không muốn cùng hấn có liên quan gì. Du dương trong sân bay vắng vẻ, bốn phía chỉ còn lại vài du khách nằm cuộn mình trên sô pha chờ hừng đông.

Nàng bị ai nghĩ, mình là chẳng phải cũng nên tìm cái góc qua một đêm? Nàng hoảng sợ bối rối, một chút chủ ý cũng không có.

Nhân viên công tác đẩy máy hút bụi ừ ừ làm sạch thảm, Hà Phi nhìn hé ra khuôn mặt xa lạ, không biết nên đi con đường nào. Đáy lòng có chút mờ mịt, càng nhiều lại là cảm giác bất lực sợ hãi. Kì nghỉ này chân chính thâm.

Cũng không biết làm như thế nào, nàng ngây ngốc đến trước điện thoại công cộng, xuất ra thẻ tín dụng đút vào trong máy, nhìn không được quay số về Đài Loan, chuyển được đến số di động của Lương Chấn Y. Hà Phi nắm chặt ống nghe, cúi thấp mặt, nước mắt tí tách rơi.

Đúng vậy, bà ngoại nói đúng vậy. Tại thời điểm chật vật như vậy, nàng người thứ nhất nhớ tới là Lương Chấn Y, là hấn. Hiểu đến không thể hiểu rõ hơn. Nàng cuối cùng ở thời điểm bất lực nhất, sẽ nhớ tới hấn.

Điện thoại không có người tiếp, Hà Phi nghẹn ngào, bất lực cầm lấy điện thoại, nước mắt rơi càng nhiều. Trong lòng tha thiết khẩn cầu hấn ở, khẩn cầu hấn nghe, tùy tiện nói cái gì đó đều được, chỉ cần nghe thấy thanh âm của hấn, lòng nàng khẳng định sẽ không bối rối sợ hãi như vậy.

Giữa đêm tối tăm, một sợi quang học phi như bay, vượt qua sông hồ, thiên sơn vạn thủy, ngàn dặm xa xôi, xuyên qua hai quốc gia, giữa mấy nghìn vạn điện tuyến phức tạp đến được tới di động Lương Chấn Y.

Tiếng chuông điện thoại chói tai ở lúc sáng sớm vang lên, Lương Chấn Y lười nghe.

Hấn một đêm chưa ngủ, lại uống nhiều rượu, mệt mỏi ngồi chờ đợi ở sô pha, mặc cho điện thoại kêu vang.

Đội không được hấn đón nghe, Hà Phi chạm vào máy điện thoại lạnh như băng, siết chặt điện thoại, nghẹn ngào bất lực khóc nức nở.

Nàng rút cuộc từ bỏ, đi ra ống nghe.

“A lô?” Lương Chấn Y đón điện thoại.

Dường như nghe thấy âm thanh, Hà Phi vội vàng kéo ống nghe về bên tai.

“A lô?”

Là hấn, âm thanh quen thuộc, từ một nơi xa xôi truyền vào tai nàng. Hà Phi nhất thời im lặng, lắng nghe giữa đường dẫn rè rè giọng nói thuần hậu trầm thấp của hấn vọng lại.

“A lô?” Lương Chấn Y bật đèn, nhìn lại số gọi đến trên di động, là dãy số của nước ngoài. Thoáng chốc hiểu được, kích động nắm chặt điện thoại, xúc động liên kêu ra hấn âu yếm tên. “Hà Phi?!”

Một tiếng nức nở kinh động hấn, là nàng? Thật sự là nàng?!

“Sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Lại là liên tiếp khóc nức nở thanh âm, đầu bên kia Hà Phi vì hấn hỏi han lo lắng mà cảm động nói không nên lời, nước mắt lưng tròng, từ khi nào mà bắt đầu, mình hóa ra là ý lại hấn như vậy.

Tiếng gọi của hấn, thần kỳ làm cả tòa sân bay trong nháy mắt trở nên ấm áp, làm quốc gia xa lạ tức khắc trở nên quen thuộc thân mật. Tựa như hấn kiên định làm bạn ở bên người nàng, dĩ vãng như nhau cho nàng dũng khí cùng sức mạnh. Lòng nàng cảm động đến loạn một đoàn. Nàng khóc không ngừng, đã quên đây là điện thoại quốc tế cỡ nào đắt đỏ, nàng nhưng lại chỉ nhớ rõ khóc với hấn, khóc đến Lương Chấn Y ở đầu bên kia điện thoại tâm cũng đều nát.

Hấn đè nén xuống lo lắng, tỉnh táo lại thấp giọng trấn an nàng. “Em đừng sợ, đừng hoảng hốt. Nói cho anh biết, xảy ra chuyện gì.”

Nàng nói, Hà Phi trấn định xuống, khóc nức nở kể ra cảnh ngộ đêm nay. Nàng cái gì cũng đều nói, nói mình có bao nhiêu ngốc, nói Thiếu Khâm có bao nhiêu đáng giận, nói nàng bị kẹt ở sân bay, không biết làm sao, nàng đem chuyện khó của nàng, đem sợ hãi của nàng toàn bộ nói hết.

Hắn vẫn lắng lắng nghe, kiên nhẫn nghe nàng giọng nói thút thít, câu cú hỗn loạn.

Sau đó, thực trấn định giúp nàng giải quyết từng việc một.

Hắn nói ban đêm San Francisco rất lạnh, muốn nàng đầu tiên đem hành lý mở ra, tìm ra áo khoác ấm mặc thêm vào, đừng để bị cảm lạnh; hắn lại bảo nàng đi tìm xô pha ở cửa ra gần nhất ở yên đấy; hắn muốn nàng tỉnh táo lại đem nước mắt lau khô, hắn dặn dò nàng đừng ra sân bay, đừng cùng người lạ nói chuyện.

Sau đó hỏi rõ ràng nàng mặc quần áo gì, hành lý là màu gì, cuối cùng hắn dịu dàng cam đoan.

“Em đừng sợ. Anh có bạn ở phố người Hoa mở nhà trọ, anh lập tức gọi anh ấy đi đón em, sắp xếp cho em vào ở trong nhà trọ. Không có việc gì, em đến chỗ anh ấy, tắm một cái nước nóng, ăn một bữa cơm thật ngon, ngủ một giấc, cái gì cũng đều không cần nghĩ, không cần lại khóc”

Hắn nói nàng không cần lại khóc, của hắn an ủi lại hại nàng nước mắt đã muốn ngừng lại rơi xuống dưới. Thời khắc này lòng nàng mờ mịt đã lâu rồi cuộc thanh sáng, rõ ràng cảm nhận được quan tâm của hắn, tim nàng loạn nhịp.

“Được. Được.” Hà Phi nghẹn ngào nói với hắn. “Em nghe lời anh.”

Lương Chấn Y yêu thương nàng thấp giọng dặn dò. “Mặc ấm một chút.”

“Được.”

Hắn muốn cúp máy, lại luyến tiếc. “Anh muốn gọi điện thoại cho bạn.”

“Vâng.” Nàng thật sự không nghĩ cúp máy. “Em. Như vậy. Tạm biệt.”

“Tạm biệt.” Lương Chấn Y do dự, không thực cúp điện thoại, muốn chờ nàng treo trước. Nàng cũng do dự, chờ hắn treo, hai người không nói gì, lặng yên vài giây, sau đó, hắn nhưng lại nghe thấy nàng thương tâm nói một câu làm hắn tim đập nhanh –

“Em rất nhớ anh.” Thật sự. Thật sự thật tưởng niệm hắn, hận không thể có hắn ngay tại bên cạnh. Tại đây lúc thời điểm bất lực mới nói ra lời bốc đồng như vậy, thật sự có chút giao hoạt, nàng ý thức được điểm ấy, đỏ mặt, muốn gác điện thoại.

“Đợi chút!” Lương Chấn Y thấp giọng nói. “Hà Phi, giáng sinh vui vẻ.” Hắn thốt lên. “Anh thật cao hứng, em gọi điện thoại cho anh.”

“Vâng.” Hà Phi xoa mắt, mỉm cười, ngọt ngào đã quên sân bay lạnh thế nào. “Giáng sinh vui vẻ.” Thật sự vui vẻ, nghe thấy thanh âm của hắn, là món quà giáng sinh tuyệt vời nhất ông trời ban cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Em Đến Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Sáng sớm, Lương Chấn Y chạy như bay đến đập cửa nhà Phương Tuấn Mẫn, chuông cửa vang không ngừng.

Lúc người giúp việc đánh thức Phương Tuấn Mẫn từ ổ chăn dậy thì Lương Chấn Y đã muốn đợi không kịp nhảy bổ vào trong phòng hắn.

Phương Tuấn Mẫn nhất thời chưa tỉnh, đột nhiên thấy Lương Chấn Y, cuối cùng so với Chấn Y còn hoảng.

“Xảy ra chuyện gì? Công ty bị cháy? Hay là bị ăn trộm?!” Phương Tuấn Mẫn ngồi bật dậy, sắc mặt kinh hoảng, nghĩ rằng Lương Chấn Y vội vàng tìm đến như vậy, nhất định là đã xảy ra chuyện phi thường nghiêm trọng, lập tức liên tưởng đến rất nhiều chuyện khủng bố, không nghĩ tới hắn chính là một câu ——

“Minh muốn xin nghỉ đông.”

A? Như thế nào cũng không nghĩ đến Lương Chấn Y sáng tinh mơ tới cửa quấy rầy chỉ vì chuyện này? Phương Tuấn Mẫn choáng váng một giây, mặc vào áo ngủ, xuống giường trừng mắt hắn. “Cậu. Cậu vì chuyện này mà dựng mình dậy?” Việc này gọi điện thoại là được thôi. “Được được được, mình đương nhiên đồng ý. Mãi gọi cậu đem ngày nghỉ tích góp lại nghỉ đông cho hết đi, là cậu không cần. Giờ muốn nghỉ, mình cậu còn không được!” Phương Tuấn Mẫn ngáp một cái. May mắn không phải chuyện gì kinh thiên động địa.

“Còn có, mình còn có việc.” Người giúp việc bung trà tiến vào, Lương Chấn Y bới mái tóc đen, ánh mắt lóe ra thấp giọng một câu. “Muốn nhờ cậu. . . . giúp mình lấy cái vé máy bay.”

“Vé máy bay?” Phương Tuấn Mẫn dụi dụi mắt. “Được thôi ——” Lương Chấn Y hôm nay là lạ nha, cẩn thận xem xét Lương Chấn Y, thấy hắn mày nhú chặt thần sắc tối tăm, giống như là đang lo âu chuyện gì. Phương Tuấn Mẫn hỏi hắn: “Vé đi lúc nào? Bằng quan hệ của cậu còn đặt không được?”

Lương Chấn Y quay sang, bình tĩnh nhìn lại Phương Tuấn Mẫn. “Muốn đi San Francisco, hôm nay, càng sớm càng tốt.”

“Đùa nhau chắc?” Hắn kinh hãi. Mấy ngày nay đúng là ngày lễ, Phương Tuấn Mẫn ghen hòng nhìn trần trời. “Ê, đừng có nháo, muốn đi chỗ nào cướp vé? Minh xem cậu mấy ngày nữa lại ——”

“Không được!” Lương Chấn Y đi tới, đè lại hai vai Phương Tuấn Mẫn, ánh mắt kiên định, vẻ mặt dị thường nghiêm túc. “Mình chưa từng cầu cậu cái gì.”

“Ừ, nha” Quái lạ, hắn bị Lương Chấn Y làm cho ghen miệng, trong lòng một trận ngứa.

Lương Chấn Y ánh mắt sắc bén, cổ chấp thấp giọng nói: “Cho dù là cướp lấy, hay mất nhiều tiền hơn nữa đều được. Giúp mình!”

Phương Tuấn Mẫn gãi gãi đầu, thanh thanh cổ họng. “Ồ.” Áo não suy tư. “Để mình nghĩ xem có ai hôm nay muốn đi San Francisco.” Hắn khổ nghĩ, nhìn không được ngẩng đầu tò mò hỏi: “Ê, chuyện gì mà cậu hôm nay không đi không được a? Chậm vài ngày không được sao? Cậu đi San Franciscolàm gì vậy?”

Lương Chấn Y trầm mặc, Phương Tuấn Mẫn thấy hắn sắc mặt tối tăm, thức thời xua xua tay. “Quên đi, quên đi, không nói thì thôi, mình giúp cậu nghĩ lại có biện pháp nào có thể lấy được vé máy bay không. Ồ.” Hắn cố gắng suy nghĩ. Hắn đưa không ít quà tặng đắt tiền cho tiếp viên hàng không, không biết các nàng có giúp được hay không. Đang nghĩ tới, bỗng nhiên nghe thấy Lương Chấn Y trả lời hắn ——

“Ôn Hà Phi ở đây. Cô ấy xảy ra chuyện, mình thực lo lắng.”

Phương Tuấn Mẫn bùng tỉnh đại ngộ. “Ồ ——” Trách không được tên bạn lo lắng như vậy, là Ôn Hà Phi hả? Thật không dễ dàng a, hai người kia thông suốt rồi?! Hắn tức khắc nhảy xuống giường vò lấy điện thoại, nhĩa khí mở ra danh bạ.

“Được! Việc này mình không thể không giúp, nhất định đem cậu đưa đến San Franciscogặp Ôn Hà Phi!” Hắn hưng phấn kẹp lấy điện thoại, đi quấy rầy một đám bạn cũ.

Lúc hùng đông Hà Phi bình an được người đàn ông trung niên để ria mép nói tiếng Quảng Đông từ sân bay đón tới một nhà trọ nho nhỏ kiến trúc kiểu Trung Quốc trên phố người Hoa.

Nhà trọ có cái tên rất hay, kêu là “Nhà trọ Hòa Bình”. Trên lan can cửa sổ còn buộc lá cờ, là quán có Trung Quốc vị ở phố người Hoa. Ông chủ là chú Hồ tính tình hào sảng, cầm chìa khóa tự mình giúp Hà Phi mang hành lý lên lầu, đưa tới một gian phòng ở tầng trên cùng. Ông đẩy ra cánh cửa màu đỏ, không gian nho nhỏ, bố trí đơn giản, sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái.

Chú Hồ nói: “Chấn Y đột ngột nói với chú muốn phòng, thực xin lỗi, chỉ còn thừa lại gian phòng này. Có chút nhỏ, bất quá cái gì cũng đều có đủ hết.”

Hà Phi sợ hãi theo chú Hồ vào phòng, thăm màu đỏ, ánh mặt trời bị rèm cửa sổ che lại.

“Cám ơn chú.” Lòng nàng tràn đầy cảm kích. “Thế này là tốt lắm rồi.”

Chú Hồ đem hành lý “cộp” một tiếng đặt lên trên thảm. “Lễ giáng sinh, lần nào khách sạn cũng đầy cả, cháu chịu khó đi!”

Hà Phi gạt đầu. “Vậy. Vậy sao phòng này không có người ở?” Có chút tò mò hỏi.

Ông chủ liền quay đầu sang, thực quý dị thăm thì với nàng: “Đừng vậy a!” Ông nheo lại mắt, thần sắc quý dị khiến Hà Phi trong lòng một trận sợ hãi, ông nhưng lại nói: “Phòng này trước kia có người chết, có chuyện ma quái a!”

Hà Phi sắc mặt trắng nhợt, hoảng sợ bắt lấy cánh tay ông chủ. “Thật. Thật vậy sao?” Đang hoảng hốt nhìn quanh bốn phía thì lại nghe thấy chú Hồ tuôn ra sang sảng tiếng cười. “Là giả, ha ha ha ha ha.” Hắn mạnh vỗ vỗ lưng Hà Phi. “Cháu xem phim kinh dị nhiều quá đấy!” Ông nháy mắt mấy cái. “Chấn Y cùng chú giao tình rất tốt, chú nào dám thuê phòng có ma cho cháu ở chứ?!” Ông đi qua xoay mở lò sưởi. “Cậu ấy muốn chú giúp cháu thêm hai cái chăn, sợ cháu bị lạnh, còn nói cháu có thể sẽ đói, trên bàn có thực đơn, muốn ăn cái gì cứ việc nói.” Chú Hồ thấy không có việc gì, bước ra hướng cửa. “Chú đi đây, có việc gì cứ gọi mấy nội bộ.”

Hà Phi tiễn ông đi ra ngoài, chú Hồ cuối cùng với nàng nháy mắt mấy cái. “Chú lần đầu tiên thấy Chấn Y cung chiều người ta như thế, cô nhóc, cháu thực may mắn nha ——” Thấy nàng mặt đỏ, ông cười tùm tùm rồi đi.

Hà Phi đá rơi giày cao gót, đi bộ một ngày, gót chân đều bị mài rách. Nàng tứ chi đau nhức, kéo thân mình mỗi một tiến vào phòng tắm, nước nóng luồn qua mái tóc, chảy xuống đến ẩm áp thân mình một mỗi đến cực độ. Nàng khoan khoái thở dài một hơi, tắm qua sau, ánh mặt trời sáng rực, mặc vào áo ngủ, kéo ra rèm cửa sổ. Hà Phi ngồi ở trên giường, nhìn bên ngoài ánh nắng sáng lạn.

Đôi mắt vì lúc trước khóc mà thập phần đau nhức, nhưng là lúc này nhìn trời xanh mây trắng, nhìn ánh nắng kia tràn ra một mảng lớn, nàng lại tưởng niệm một đôi mắt đen thâm thúy, tưởng niệm của hắn ánh mắt dịu dàng.

Lúc phổ người Hoa đoàn người bắt đầu chen chúc nhau, trong tiệm cơm có người đánh nhị hồ luyện hát hí khúc, kia thanh âm xướng khúc bén nhọn cao vút làm nàng phi thường tưởng niệm tiếng nói của hân trầm thấp khàn khàn.

Hà Phi ngã xuống giường, xoay người ôm chặt lấy gối đầu. Nàng thở dài, nhắm mắt lại, một trận chua xót.

Nàng rất nhớ Lương Chấn Y, rất nhớ hân. Hóa ra khoảng cách sẽ làm sâu sắc tình cảm. Hóa ra té ngã, mới biết được đáy lòng chân chính muốn; nàng tưởng niệm không phải là Từ Thiếu Khâm, mộng lung bóng dáng trong đầu nàng, vẫn là Lương Chấn Y. Nàng thở dài, tốt lắm, nàng không cố kỵ nữa. Nàng cảm thấy nhẹ nhàng bay bổng, tình yêu của nàng, tự do rồi

Nếu Lương Chấn Y giờ phút này ngay tại bên cạnh, nàng biết mình sẽ không chút do dự chạy nhào vào vòng tay của hân!

Bạn đang đọc truyện *Sùng Em Đến Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Trong lúc Hà Phi ở phổ người Hoa mơ màng ngủ, khi nàng khép lại đôi mắt khóc đã chất môi, khi người nàng chìm vào trên chiếc giường đơn, Lương Chấn Y đang bay cao trên ba vạn thước.

Hân bị vây ở trong cabin chật chội, tiếng trẻ con khóc ào ào, người bên cạnh cần nhần việc nhà, đủ loại lời nói đan xen. Hân nhìn một mảnh nắng chói chiếu vào trong máy bay cùng với mây trắng đang phi vùn vụt. Tại hân vọng lại tiếng khóc của Hà Phi ở trong điện thoại, nghĩ đến thanh âm bắt lực của nàng, lòng hân như lửa đốt, hân không thể trong chớp mắt bay tới nơi, vươn tay kéo nàng ôm vào lòng che chở.

Thứ tình cảm dịu dàng, thứ tâm tình nóng lòng yêu chiều này, tại đây trong chuyến bay này, tra tấn hân đến khôn khổ. Hân ăn không ngon, ngủ không yên. Hân chỉ biết nghĩ đến Hà Phi. Lúc tiếp viên hàng không bưng tới bữa ăn, hân lại nghĩ Hà Phi không biết đã ăn chưa? Lúc ngoài cửa sổ máy bay thay đổi cảnh sắc, bay vào một mảnh trời đêm, hân nhìn thấy rất gần sao nhỏ, lại nhớ tới Hà Phi ánh mắt lấp lánh. Lương Chấn Y ngần ngừ ngơ ngơ ngồi trong cabin, tưởng niệm khuôn mặt khả ái của nàng.

Nàng ngủ có ngon không? Nàng có được bình an đến tới quán trọ không?

Thì ra nhớ một người là như thế này tràn đầy phiền muộn.

Lúc máy bay hạ xuống phi trường thì đã là nửa đêm. Mười mấy giờ bay, Lương Chấn Y xách lên hành lý giản đơn, đi thẳng đến nhà trọ.

“Ai da!” Chú Hồ thấy Lương Chấn Y thế nhưng lại tới, hưng phấn cười ha ha chào đón. “Sao lại thế này?” Ông cười nói. “Sợ chú không chiều cổ tốt bạn gái nên tự mình đến kiểm tra à?”

Lương Chấn Y khước mắt cong cong. “Cô ấy có khỏe không?” Vô tâm ôn chuyện, chỉ vội vã hỏi Hà Phi.

“Rất tốt!” Chú Hồ tìm chìa khóa phòng, đưa cho Lương Chấn Y. “Đại khái là quá mệt mỏi, một ngày còn chưa có xuống lầu, cũng không gọi cơm ăn. Chú đoán con bé ngủ say, không dám đi đánh thức.” Chú Hồ huých khuỷu tay Lương Chấn Y một cái. “Này, các cháu không phải là cãi nhau đi? Ngày hôm qua lúc chú đi đón thì mất con bé sung to như hột đào vậy!” Ông khoa trương miêu tả Hà Phi có bao nhiêu chật vật.

Lương Chấn Y lười giải thích, nhìn thấy trên quầy đặt một chậu cây hoa hồng. Nhìn thêm vài lần, chú Hồ lập tức đem cả chậu hoa ấn vào tay hân.

“Mua rồi đem hoa cho bạn gái nhận tội đi!” Ông cười hớ hớ đẩy Lương Chấn Y lên lầu. “Đi đi đi, mau đi nhìn bạn gái đi!”

Phong trần mệt mỏi chạy tới, rốt cục đến lúc gặp mặt, Lương Chấn Y lại trong lòng thấp thỏm, chần chừ đứng ngoài cửa. Trầm mặc hồi lâu mới lấy dũng khí gõ cửa —— Không có tiếng trả lời, hân cầm chìa khóa mở cửa đi vào.

Trong gian phòng có hương thơm nhàn nhạt, máy sưởi rầm rầm kêu. Ánh trăng ảm hiện xuyên thấu qua rèm cửa sổ, Lương Chấn Y trong lòng sợ hãi, rốt cuộc thấy được người hân mong nhớ. Nàng cuộn mình trên giường, tóc đen gọn sóng tán loạn trên chiếc giường trắng.

Nàng ngủ rất say. Lương Chấn Y nhẹ nhàng đặt hoa hồng lên bàn nhỏ, hành lý đặt ở một bên.

Hân cởi xuống áo khoác, cẩn thận vòng qua giường, đối diện với nửa bên mặt nàng đang ngủ say, ngồi xuống bên giường.

Đây là lần thứ hai nhìn thấy khuôn mặt ngủ của Hà Phi.

Từ phương xa tiếng ô tô rít lên, tiếng rì rầm lúc ban đêm, gió thổi lay động rèm cửa sổ, bóng đen phát phơ qua khuôn mặt trắng nõn của Hà Phi. Mãi cho đến giờ khắc này, nhìn thấy nàng bình an không có việc gì, Lương Chấn Y một lòng căng thẳng mới rốt cuộc trầm tĩnh lại. Của hân đuôi mắt khóe mi tràn đầy dịu dàng, ản ản nhàn nhạt vui vẻ, nhìn mặt nàng ngủ ngây thơ vô tội, nghe nàng hơi thở nhẹ nhàng, còn có bàn chân trắng nõn mảnh khảnh lộ ra kia.

Tim của hắn bị tình cảm cuộn cuộn ở ngực chiếm cứ tràn đầy, tan chảy đến tận trong lòng.

Hơi cúi người, không kìm lòng được, tay đặt lên bàn chân đáng yêu của nàng. Bàn chân nhỏ đặt trong lòng bàn tay ấm áp của hắn. Hắn cảm động đỏ vành mắt.

Không thể tin được khi nhìn thấy nàng không có việc gì nhưng lại mừng rỡ đến mắt chan chất. Chạm lên bàn chân trơn bóng của nàng, không liên quan gì đến dục vọng, thay vào đó là một loại tình cảm khác ấm áp đánh thẳng vào hắn. Một loại cảm xúc yêu thương nàng khiến hắn nhiệt huyết sôi trào lồng ngực phát nóng lên.

Lại một lần chỉ biết ngây ngốc nhìn nàng ngủ. Lại một lần chăm chú nhìn nàng, cảm thụ đến thứ tình cảm kích động trong lòng. Không dám đánh thức nàng đang ngủ say, Lương Chấn Y chờ nàng tỉnh lại. Hắn nghĩ khi nàng mở mắt ra, câu đầu tiên hắn nên nói là gì? Tình cảm đối với nàng, thực sự không có ngôn ngữ nào có thể bộc lộ hết được. Yêu chiều đối với nàng cũng không phải chỉ mấy lời nói nóng cạn là có thể biểu đạt xong.

Khi nàng mở mắt ra nhìn thấy hắn thì nàng sẽ như thế nào? Khiếp sợ? Hốt hoảng? Mừng rỡ? Hay là. Hay là khó chịu.

Nàng sẽ vui mừng vì hắn chạy tới sao?

Lương Chấn Y sợ hãi phỏng đoán, mình có phải là quá kích động rồi không? Cuối cùng tỉnh táo lại mới phát hiện, chẳng qua là nàng vừa mới gọi một cú điện thoại, hắn thế nhưng lại ngàn dặm xa xôi bay tới tìm nàng.

Hắn cười khò. Lương Chấn Y, mày có phải là quá tự mình đa tình rồi không?

Ánh trăng thê lương, gian phòng mờ tối. Yêu quái Ôn Hà Phi, từ trước đến nay tinh táo tự chế Lương Chấn Y chợt lạc đường, sợ hãi nhìn thấy vẻ mặt nàng lúc mở mắt.

Khát vọng yêu nàng đến như vậy, khát vọng này khiến hắn cảm thấy sợ hãi. Lương Chấn Y phát hiện mình hóa ra cũng không đủ kiên cường. Nếu Hà Phi từ chối tình cảm của hắn, dù cho chỉ là một ánh mắt không vui, hắn hoài nghi mình sẽ chịu đựng được.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Em Đến Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Ngủ yên trong Lương Chấn Y thâm tình ánh mắt, đến sáng sớm, có lẽ là ý thức được một tầm mắt nóng bỏng nào đó, hoặc là cảm nhận được nhiệt độ ấm áp cùng hơi thở xa lạ bên cạnh, Ôn Hà Phi mờ mờ mịt mịt từ trong mộng tỉnh lại.

Nàng mở mắt ra, trong khung cảnh lờ mờ tối, nhìn thấy một bóng đen đang ngồi bên mép giường. Người kia đang nhìn lại nàng, bóng dáng rất quen thuộc. Một đôi mắt thâm thúy đang dịu dàng nhìn nàng, Hà Phi chớp chớp làn mi dài, là mơ sao? Nàng u mê.

Khoảnh khắc nàng mở mắt kia, Lương Chấn Y nín thở tim đập loạn. Hắn thấy lòng thấp thỏm, trầm mặc nhìn nàng, vẫn như hắn đã như thế nhìn nàng một đêm. Hắn yên lặng quan sát Ôn Hà Phi về mặt ngân nga, suy đoán phản ứng của nàng.

Nhưng Ôn Hà Phi chẳng qua là vẫn còn ngái ngủ, mờ mịt nhắc người dậy. Lương Chấn Y tim đập nhanh, mắt tối lại. Nhìn thấy hắn, nàng không mỉm cười, cũng không cau mày. Không kinh ngạc, cũng không có sợ hãi.

Nàng nhưng chỉ là rụt rè vươn tay ra, đầu ngón tay của nàng đụng vào gương mặt hắn. Hắn lập tức giữ chặt lấy cổ tay nàng, làm lòng bàn tay nàng áp lên mặt hắn. Hà Phi không kịp rút tay về, ánh mắt chợt sáng lên, lúc này mới chân chính tỉnh lại. Không phải là mộng! Nàng thở hắt ra, đây không phải là mộng a! Cổ tay bị hắn nắm lấy, nàng kinh ngạc nhiệt độ bàn tay hắn.

“Anh.” Là Lương Chấn Y. Thật, là thật. Tim nàng đập loạn, người nàng lúc ngủ vẫn nghĩ đến giờ đây thế nhưng lại rành rành ở trước mặt, nàng cơ hồ mừng đến phát khóc.

Lương Chấn Y bao lấy bàn tay nhỏ ấm áp trên má hắn. Trên cảm hắn râu mới mọc châm nhói lòng bàn tay nàng.

Hà Phi ánh mắt lấp lánh, ngây ngốc ngửa mặt nhìn hắn, đột nhiên quên mất ngôn ngữ, chỉ là chớp mũi khả ái phiếm hồng.

“Anh.” Lương Chấn Y thấp giọng giải thích. “Lo cho em, thế nên.” Chết tiệt, hắn nên nói cái gì bây giờ? Thật ra cần phải nói chẳng qua chỉ là một câu “Anh yêu em”.

Gió thổi tung màn cửa sổ, ánh bình minh chớp hiện trong mắt Hà Phi. Nàng chớp chớp mắt, thấy rõ ràng mặt của hắn.

Môi nàng run rẩy, không thể tin hắn đặc biệt tìm tới. Giọng nói của nàng không che giấu được kích động, còn có cảm xúc phức tạp nào đó. “Anh.

Anh đã tới bao lâu rồi?”

Hắn nhìn nàng nét mặt yếu ớt, một trận đau lòng. “Cũng lâu rồi. Trời đã sáng rồi. Em ngủ có ngon không?” Chết tiệt, toàn nói những lời linh ta linh tinh. Hắn chân chính muốn, là gắt gao khóa nàng vào trong ngực.

Là quá khiếp sợ hay là quá cảm động? Hà Phi chớp mũi phiếm hồng, sau đó, hốc mắt cũng đỏ.

Lương Chấn Y nhú mày, cô ấy không phải là muốn khóc đấy chứ?

Trong ánh rạng đông mờ sáng, đôi mắt đen đặc của hắn dưới đôi mày rậm chuyên chú nhìn nàng. Nàng mặc áo ngủ màu trắng rộng thùng thình, ngồi ở trên giường. Ánh mắt nàng lấp lánh, Lương Chấn Y phát hiện, đó là nước mắt ngân ngấn ở trong mắt nàng.

Ôn Hà Phi rút tay về, bung lấy mặt, nước mắt liền rơi xuống.

“Em thật không dám tin. Anh. Anh đã đến rồi.” Thanh âm của nàng rạn vỡ. “Em thật mừng quá!”

Ông trời, những lời này quả thực làm cho hắn vui đến điên rồi. Hắn một cái vươn tay liền kéo cả người nàng ôm vào lòng.

Hà Phi tâm động, vội vàng hồi ôm hắn rộng lớn lưng, tham lam hít lấy hơi thở ấm áp trên người hắn. Cảm xúc kích động nào đó trong huyết mạch vọt lưu, nàng ôm hắn thật chặt, chôn mặt vào ngực hắn, buồn buồn nói: “Anh là đặc biệt đến xem em?”

Cửa nàng mệt mỏi, cửa nàng bất lực, đều ở đây trong vòng tay vững chắc của Lương Chấn Y mà tan thành mây khói. Hết thấy lo lắng sợ hãi đều đã đi xa. Cánh tay cường tráng rắn chắc của hắn vững vàng che chở cho nàng; vòng tay mạnh mẽ đáng tin cậy của hắn, dường như là chỗ an toàn nhất trên đời này.

Hà Phi ở trong ngực hắn run rẩy, Lương Chấn Y tim đập loạn lại càng loạn. Hắn cúi đầu, vén tóc hai bên má nàng, hôn tai nàng, má của nàng ngay lập tức phát nóng. Hắn kéo nàng ngồi lên trên đùi hắn, nhẹ nhàng nâng lên cằm của nàng. Nàng về mặt mê võng, hắn nóng bỏng nhìn lại vào mắt của nàng. Ánh mắt của hắn lấp lánh, tim đập như điên.

“Anh vẫn.” Lương Chấn Y giống như là thực khó khăn thực vất vả, hắn rút cục khăn khăn nói xuất khẩu. “Rất. thích em.” Thích đến không biết làm thế nào cho phải, giờ phút này nhìn nàng, chạm vào nàng quả thực giống như nằm mơ.

Hắn trầm thấp nồng đậm giọng nói cũng tựa như mộng, Hà Phi nghe được tim đập thình thịch.

Nàng ngây ngốc nhìn người đàn ông trước mặt này. Khuôn mặt đáng yêu của nàng cau cau lại cái mũi, ánh mắt sáng rực, thanh âm nhưng có chút thấp thỏm “Thật. Thật sao?”

Trước mắt tối sầm, cánh môi chột nóng, đôi môi nóng bỏng đối khát của hắn đặt lên nàng, cho nàng một nụ hôn dài. Hà Phi chỉ cảm thấy đầu văng mắt hoa, bị cái hôn đột nhiên tới không chút nào báo trước này làm rung động. Lưỡi hắn đối khát đoạt lấy mềm mại trong miệng nàng, thăm dò vào tiếp xúc cùng với nàng ấm áp. Đáy cổ họng hắn găm lên thanh âm trầm thấp mà nguyên thủy. Nàng là ngọt ngào mê người như vậy, mê hoặc hắn đến hồ đồ.

Nụ hôn này làm nàng tan tác!

Nụ hôn này quá sức thân mật. Hắn phùng mặt của nàng, hơi hơi nhấc nàng lên trên người để hôn nàng thêm sâu hơn, dùng toàn bộ sức nóng của hắn bao phủ nàng. Hà Phi dưới nụ hôn nóng bỏng nguyên thủy mà ngang ngược của hắn, mắt huyền tâm động. Hắn tựa như ngọn lửa thiêu nàng tan chảy, người của hắn nóng tựa như thanh sắt đỏ lửa, ái muội siết chặt nàng, hại nàng hưng phấn đến run rẩy, hại nàng mê đến buông vũ khí đầu hàng, như nhũn ra trong cái ôm nóng bỏng của hắn.

Hà Phi nhắm mắt lại, cảm thụ hắn nhiệt tình thân mật ma sát trong miệng nàng mềm mại. Mùi của hắn chết tiệt khoan khoái sạch sẽ như vậy, mà miệng của hắn lại lần nữa che lại của nàng, không cho nàng cơ hội thở dốc, lại càng không để cho nàng thanh tỉnh lại. Hắn dùng nhiệt tình cùng quyến rũ thôi miên nàng, hại nàng chỉ có thể vô lực hưởng thụ dự hoặc ham muốn cùng ngọt ngào hắn cấp cho.

Hắn hôn đến mức nàng không còn chút nào lực chống đỡ, xụi lơ nằm trong ngực hắn. Hắn dính chặt vào thân thể nàng, dục vọng kích vào ngực, hắn nghe thấy mình hưng phấn ngâm khê. Lương Chấn Y dưới đáy lòng sung sướng than nhẹ. Đây là chuyện hắn vẫn khát vọng làm, bất chấp mọi thứ mà mặc sức ôm hôn nàng, miệng của hắn bắt đầu một loại hôn dường như muốn đem người cắn nuốt.

Dục vọng giống như tia chớp đánh vào bọn họ. Hà Phi dùng sức níu chặt lấy lưng hắn, rụt rè cũng học hắn dùng đầu lưỡi vẽ lên đôi môi nóng bỏng của hắn. Đầu lưỡi ấm áp của nàng ở bên trong miệng hắn. Trời ạ! Hắn hưng phấn than nhẹ. Càng thêm nóng bỏng thăm dò đôi môi ngọt ngào của nàng, càng thêm nồng nhiệt đòi hỏi, tham lam hút vào hơi thở ngọt ngào của nàng, lại lần nữa đưa lưỡi nhấm nháp nàng.

Thật sự là. có chút quá đáng. Hà Phi sắp hít thở không thông. Nàng mở to mắt, thờ hồn hên dòi đi mất, có chút sợ hãi trốn tránh đôi môi nóng bỏng của hắn.

Hắn cũng không cho nàng cơ hội ngừng nghỉ. Lúc nàng lui về phía sau, hắn cố chấp cúi người kéo lấy nàng, tay phải chế trụ cổ tay trái của nàng. Hà Phi mở to hai mắt, trên mặt nàng vẻ ngần ngại lại mê hoặc khiến hắn không khỏi lộ ra mỉm cười, mà ánh sáng trong mắt hắn lại làm nàng mê mẩn khê nàng đầu lên. Hừng hực trần trụi dục vọng trong mắt hắn nhìn nàng làm nàng tim đập gia tốc, hơi thở rối loạn, yếu ớt đến gần như té xỉu.

Dục vọng của hắn dâng trào, tình cảm của hắn mãnh liệt. Lúc này hắn sẽ không lại nghĩ kiểm chế khát vọng đối với nàng.

Hắn thâm tình vươn tay ra, ngón cái tách ra cánh môi kia bởi vì hôn mà trở nên ướt át đỏ tươi. Hà Phi thở hổn hển mềm yếu ngã xuống giường, hắn lập tức thuận thế đè lên thân thể mềm mại của nàng.

Thế giới dường như trong một khắc này mà khuynh đảo. Trong không khí tràn ngập mùi hương động tình. Bọn họ đồng dạng dùng một đôi mắt nhiệt tình trao lời, hắn nói thâm tình đối với nàng, nàng đáp lại là tâm động đối với hắn.

Nàng vô lực mà ngăn ngại vọng nhìn mắt hắn bởi vì dục vọng mà đen sâu thăm thẳm. Nàng ở dưới đáy lòng gào thét. Nàng biết lý trí của nàng đã bị hắn thôi miên. Giờ phút này, nàng xác thực biết, bất luận hắn làm cái gì đối với nàng, bất luận hắn muốn bắt nàng ra sao, Hà Phi xác thực biết, nàng yếu ớt đến không có cách nào chống cự lại hắn. Nàng cảm giác mỗi sợi lông trên người mình cũng đang hưng phấn kêu gọi hắn. Nàng như hòa tan trong tâm mắt nóng bỏng của hắn.

Sợ đè lên đau nàng, Lương Chấn Y lấy khuỷu tay chống lên thân mình, thân thể cường hãn kích động đặt lên trên thân thể mềm mại của nàng. Khát khao cùng ảm áp trong mắt hắn làm nàng mê mẩn. Ở dưới thân hình cường tráng của hắn, nàng tìm đập như bay, run rẩy không ngừng. Mơ hồ ý thức được chuyện gì đó sắp xảy ra, bụng nàng khẩn trương hưng phấn tựa như thiêu đốt, nàng nên làm gì bây giờ? Không, nàng cái gì cũng không cách nào làm. Nàng phát hiện ở dưới Lương Chấn Y nóng bỏng chú mục, nàng chỉ có thể vô năng run rẩy.

Hắn nhìn nàng thật sâu, ngưng mắt nhìn nàng đôi môi đỏ mọng. Hắn cúi đầu, đầu lưỡi thăm dò vào chỗ sâu trong của nàng ngọt ngào, nghe nàng rên rỉ, hắn lùi về, chọc vào bên trong sâu hơn. Miệng của hắn bắt đầu trở nên thô bạo, bọn họ hôn môi trở nên càng thêm dã man thân mật.

Nàng vui thích hắn nhiệt tình đoạt lấy, thân thể của bọn họ chặt chẽ dây dưa. Đây là trên đời tối thân cận tiếp xúc, là cỡ nào thần kỳ, bọn họ không hề còn có khoảng cách, bọn họ dung thành một thể.

Ánh nắng leo lên tấm lưng trần trụi của Lương Chấn Y, sượt ảm thân thể đang kích tình ôm nhau trên giường.

Khi Lương Chấn Y chế trụ bàn tay Hà Phi đang siết chặt, khi nàng ở dưới hắn cấp tốc chuyển động nhân đến lúc cao trào mà hét lên thì hắn che lấy nàng cánh môi ướt át, ở chỗ sâu trong ảm áp của nàng phóng thích ra bản thân, đem tình cảm phong bế từ lâu nhất tịnh cùng giao cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Em Đến Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Phòng tắm nhỏ hẹp, tiếng nước chảy ào ào, hơi nước mông lung tầm mắt, bụi nước phủ mờ trên gương, gạch men sứ trắng toát ảm ướt, từng giọt nước lỏng lách từ trên tường nhỏ xuống.

Mồ hôi trên trán Hà Phi cũng nhỏ xuống gương mặt đỏ bừng.

Trời ạ! Nàng bùng lấy mặt, không yên ngồi ở trong bồn tắm, vẫn không thể tin được vài phút đồng hồ trước nàng cùng Lương Chấn Y thế nhưng.

Nàng cùng Thiếu Khâm rứt rề năm năm, kết quả, đôi mắt Lương Chấn Y, sao lại kích động đến cái gì cũng quên, mà chán nản nhất chính là, nàng không có làm bất kỳ biện pháp tránh thai nào. Rõ ràng là chuyện dễ ý nhất như vậy, vẫn luôn rất cẩn thận, làm sao sẽ. Thì ra cảm giác không không chế được như trong lời Ủy Nhân Nhân chính là như vậy, nàng căn bản không còn kịp phòng bị nữa.

Đều do nụ hôn của hắn quá nhiệt tình, Hà Phi một trận nóng ran. Không thể không thừa nhận là, nàng quả thật vô cùng vô cùng thích hắn hôn. Làm thế nào cũng không nghĩ ra Lương Chấn Y thường ngày ở công ty luôn nghiêm túc sẽ có một mặt nhiệt tình mạnh bạo như thế.

Hà Phi vốc nước hắt lên khuôn mặt nóng ran. Đau đón giữa hai chân nhắc nhở bọn họ là như thế nào nhiệt tình triền miên. Lúc hắn tiến vào thì nàng rõ ràng nhớ mình là như thế nào không biết xấu hổ ở bên dưới hắn phóng đảng rên rỉ. Trời ạ, thật quá mất mặt! Khi hắn kích động đẩy nàng vào đỉnh cao dục vọng thì nàng thậm chí còn phát điên mà hét to.

Hà Phi đầu choáng váng, xấu hổ không dám thấy hắn. Giờ tỉnh táo rồi, lý trí quay trở lại, nàng trốn ở trong phòng tắm, ngượng ngùng, suy nghĩ thật hỗn loạn, không hiểu mình tại sao lại có một mặt phóng đảng như vậy? Không rõ trên đời này thật sự có loại xúc cảm hưng phấn đến như vậy, lý trí thế nào cũng vô pháp chống cự cảm giác mê mẩn kịch liệt kia. Hà Phi che mặt thở dài. Hết thấy mọi chuyện phát sinh thực sự quá nhanh, quá đột ngột. Tư nghiệm mới mẻ này làm kinh hãi nàng. Tư vị mê hôn kia làm nàng vừa sợ hãi lại vừa say mê.

Thay vào chiếc áo màu xanh, Lương Chấn Y khom người nhặt lên quần dài mặc vào.

Hắn vẫn chú ý động tĩnh trong phòng tắm, khẽ cau mày, nàng không phải là đi vào quá lâu rồi?

Là hắn ôm nàng đi vào, nước nóng cũng là hắn giúp nàng xả, tính tính thời gian thì đây cũng là chuyện từ nửa giờ trước.

Lương Chấn Y trong mắt lóe lên một tia tâm tình phức tạp. Hắn không phải là làm đau nàng đi? Nếu sớm biết nàng là xử nữ hắn sẽ dịu dàng hơn. Là thật mới lạ, hắn thấp giọng rửa, hắn vội vã đoạt lấy nàng còn nhớ đến dịu dàng cái gì? Vừa thấy được Hà Phi thân thể trắng nõn, lí trí của hắn cũng quăng ra lên tận chín tầng mây đi, chỉ muốn điên cuồng đoạt lấy mỗi tấc của nàng.

Lương Chấn Y lại một lần nữa gọn gàng trải phẳng ga giường.

Nàng có thể hối hận hay không? Hắn thấp thòm suy đoán suy nghĩ của nàng. Nhớ lại hình ảnh kích tình mới vừa rồi, hắn tin chắc nàng cũng được đến thỏa mãn, nhưng là nhưng là hắn quả thực cũng phải dịu dàng hơn một chút.

Dù sao nàng là non mềm nhện chặt như vậy... Chết tiệt, hắn lại kích thích. Ông trời, ánh mắt hắn tối lại, không thể tin bọn họ vừa mới làm cái gì.

Đây hết thảy là chân thật lại mộng ảo làm người ta khó mà tin được.

Nàng có thể hay không cho rằng hắn thừa dịp lúc nàng tình cảm yếu ớt nhất mà lợi dụng nàng? Đáy lòng nàng đến tận cùng là nghĩ như thế nào? Nàng trốn ở phòng tắm lâu như vậy là bởi vì hối tiếc sao?

Lương Chấn Y nặng nề thở dài. Còn như vậy nghĩ tiếp hắn vô cùng có khả năng phát điên mất.

Lương Chấn Y sai bước tới trước cửa phòng tắm. “Hà Phi?”

Bên trong chỉ truyền đến tiếng nước chảy ào ào. Hắn có chút lo lắng, xoay lấy nắm cửa đẩy ra, một tiếng kêu sợ hãi, bồm một tiếng, bọt nước bắn khắp nơi. Lương Chấn Y trừng trừng nhìn Hà Phi luống cuống đến cả người trượt vào trong nước nóng.

Trong hơi nước dày đặc, cử chỉ hoảng hốt của nàng làm hắn vừa sợ vừa buồn cười. Động tác có thể nhanh như vậy hiển nhiên là nàng không có việc gì rồi.

Chết mất thôi! Hà Phi nhện thờ chìm vào trong nước. Mặc dù bọn họ vừa mới trần truồng thân mật quá, nhưng chân chính xích lõa gặp người, nàng quả thật là sợ muốn chết.

Nàng trốn vào trong nước, cầu nguyện hắn thức thời mau mau rời đi.

Lương Chấn Y không đi. Hắn khom người quan sát mặt nước bên trong bồn tắm đang không ngừng nổi lên bọt khí. “Hà Phi?” Xấu hổ như vậy?

Một cái ngọc thủ thon dài nhô ra khỏi mặt nước, ra hiệu muốn hắn rời đi.

Lương Chấn Y nhíu mày, dứt khoát ngồi xuống bên cạnh bồn tắm. “Em trốn dưới nước làm gì?” Hắn vô lại không chịu đi, thường thức thân thể trắng sáng mỏng lung dưới mặt nước.

Hà Phi không nhịn được, nhô đầu lên trừng hắn. “Ê!” Mặt đỏ tai hồng nhìn chằm chằm khuôn mặt tuần tú mê chết người không đền mạng kia, tức giận nói: “Em Em còn chưa tắm xong, anh. anh sao lại. xông vào như vậy hả?!”

Thân hình cao lớn của hắn làm không gian nhỏ hẹp nhất thời xem ra càng thêm quẩn bách. Đôi mắt đen huyền nóng bỏng của hắn hại đáy lòng nàng lại vừa một hồi loạn cào cào, hoa mắt chóng mặt.

Hắn thật thích nhìn nàng bộ dáng khốn quẫn đáng yêu như vậy. Nàng đỏ mặt có phần chật vật làm hắn như trúng độc. Mái tóc ướt đầm bông bênh trên mặt nước, tiếng nước chảy tí tách, hơi nước bao phủ khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp kia.

Chết tiệt, chỉ là như vậy nhìn khuôn mặt đỏ hồng của nàng, ngực của hắn thế nhưng lại không thể hiểu nổi trướng lên cảm giác hạnh phúc.

Hắn khó khăn đè xuống dục vọng buộc chặt, thấp giọng hỏi nàng: “Em còn phải tắm bao lâu?”

“Anh. Anh mặc kệ em!” Chết tiệt, hắn sao vẫn vô lại không chịu đi.

Trong mắt hắn lóe lên một tia thích thú, bộ dáng nhàn nhã nhắc nhở nàng, “Hà Phi, ngâm nước lâu như vậy sẽ thiếu dưỡng khí, anh sợ em sẽ té xỉu.”

Té xỉu? Hà Phi tròn mắt một cái, nghĩ đến mình tình cảnh nhục nhã trần truồng té xỉu ở phòng tắm, lập tức ồ ồ ào: “Được rồi được rồi được rồi. Anh đi ra ngoài đi, em mặc quần áo!”

Hắn chẳng những không đi, còn chết tiệt dùng một đôi ánh mắt nhàn nhã sâu xa quan sát nàng. Khi hắn dời tầm mắt xuống nàng phía dưới, nàng lập tức dùng nước hắt hắn.

“Anh còn nhìn!”

Hắn cười, cuốn tay áo đột ngột kéo nàng từ đáy nước lên. Nàng sợ hãi kêu, hắn sắp gần che lại cái miệng đang kêu la của nàng, hôn đến nàng đầu choáng mắt hoa tứ chi vô lực, lời kháng nghị gì cũng bị hắn hôn rớt, hắn thỏa mãn cực kỳ.

Khi hắn rút cục buông tay, nàng yếu ớt đến thiếu chút nữa lại trượt vào trong nước. Hắn kịp thời đỡ nàng, ôm lấy cả người nàng đặt vào trên bồn cầu.

“Không cần phải ngưng. Vừa rồi cái gì anh cũng nhìn hết rồi.” Hắn xoay người cầm khăn lông, Hà Phi bị chọc tức, nắm chặt khăn tắm, giờ chân đạp hắn. Hắn nhất thời mất cân bằng, phần thân trên ngã vào trong nước, bọt nước văng lên, Hà Phi nở nụ cười.

Lương Chấn Y một thân ướt, xoay người lại. “Được, tốt lắm.” Đơn giản cởi xuống áo ướt, Hà Phi kinh hãi đến hai mắt tròn trũng. Lồng ngực rắn chắc bóng loáng nổi đầy cơ bắp kia lập tức khiến nàng ngưng cười. Nàng nhìn mà trần trối nghẹn lời, mặt đỏ như lửa. Bộ ngực hắn màu đồng cổ thật mê người, bụng phẳng lì rắn chắc thật quá gọi cảm. Yết hầu nàng thít chặt, sắc mặt nóng ran tiết lộ suy nghĩ tà ác của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Em Đến Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Bên ngoài một mảnh cảnh sắc rực rỡ, một bàn thức ăn ngon nóng hôi hổi.

Chú Hồ thịnh tình khoản đãi Lương Chấn Y từ xa tới, ở hiệu ăn Phúc Viên phổ người Hoa đặt hẳn một bàn mời hai người.

“Đến đây đến đây!” Chú Hồ trời sinh tính nhiệt tình, bận rộn giúp Hà Phi gấp đủ loại món ăn. “Ăn thử đi, vịt quay chính tông, ngũ canh tràng vượng*, gà cung bảo**.” Chú Hồ hôn ha hôn hờ gấp thức ăn, Lương Chấn Y lấy cái đĩa tới, Hà Phi nhìn anh cau mày gấp ra hạt tiêu.

(*) Ngũ canh tràng vượng: một món hầm cay với nguyên liệu chính là tràng lợn

(**) Gà cung bảo: món gà cay truyền thống của Tứ Xuyên

“Đừng gấp, cô ấy không ăn cay.” Anh nói.

Anh ấy làm sao mà biết? Hà Phi kinh ngạc, thấy anh ngăn lại chú Hồ gấp món ăn. “Lấy mấy món ăn nhẹ thôi.”

Anh và chú Hồ uống một ly rượu, hai người thoải mái tán gẫu lại chuyện cũ.

Hà Phi yên lặng ăn mấy món ăn Lương Chấn Y giúp cô lần nữa chọn lại, đáy lòng vẫn là không hiểu rõ, anh ấy làm sao biết cô không ăn cay?! Chút chuyện nhỏ này mà cô nghiêm túc suy nghĩ hồi lâu vẫn chưa nghĩ ra được.

Ăn com xong, nhân viên phục vụ đưa tới mấy cái bánh bích quy hình đỉnh vàng.

Lương Chấn Y đưa bánh quy cho Hà Phi, Hà Phi ngẩng đầu nhìn anh.

“Em không ăn được nữa.” Cô lắc đầu. Nghe thấy chú Hồ cười giải thích.

“Cô nhóc, đây là tập tục của phố Hoa kiều bọn chú. Nhìn xem, cái này gọi là bánh may mắn, cháu mau lấy một cái xem, xem vận khí của cháu như thế nào?”

Hà Phi không hiểu rõ. Cô xem Lương Chấn Y chọn lấy một cái, cắn vỡ cái bánh, cô cũng chọn lấy một cái cắn vỡ, nhìn thấy một tờ giấy lộ ra. Mắt cô sáng lên, cầm lấy cuộn giấy mở ra nhìn, trên đó viết “Chuyện hi tới cửa, tình duyên đã đến”. Hà Phi vội vàng vo lại tờ giấy vào trong tay, trên mặt nóng ran.

Chú Hồ cười hỏi cô: “Viết gì vậy?”

Lương Chấn Y cũng hỏi: “Viết cái gì?”

Cô xấu hổ đỏ mặt, vội vàng xua tay. “Không có. Không có gì!” Cô hỏi anh. “Của anh viết cái gì?”

Anh nhú mày. “Em để cho anh xem trước.”

Cô một trận khăn trương, siết chặt tờ giấy. “Ừm. Không viết cái gì hết!”

“Rầm!” Chú Hồ đem tờ giấy của mình đập lên bàn, liếc Lương Chấn Y một cái, hai người nhếch miệng, sau đó rất ăn ý cùng nhau cười to.

“Cháu thần thần bí bí làm cái quái gì a?” Chú Hồ ngo ngo tờ giấy Hà Phi giấu giấu điểm điểm. “Hiệu ăn nhà này mười cái cũng có tám cái viết ‘Chuyện hi tới cửa, tình duyên đã đến’! Ai, cháu không cần phải giấu nữa đâu!”

Hà Phi kinh ngạc, mồ hôi lạnh rơi xuống má, lúng túng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng bừng. Lương Chấn Y liếc cô một cái, thấp giọng cười.

Dùng com xong, mua hai túi đồ uống lạnh, bọn họ trở lại nhà trọ. Trong ngày lễ phố người Hoa chật ních khách đi chơi, quá mức ồn ào, bọn họ quyết

định đi trở về nhà trọ.

Bước lên cầu thang chật hẹp Hà Phi nhìn bóng lưng anh, không nhận được tò mò hỏi: “Anh làm thế nào biết em không ăn cay?” Cô chưa từng nói với anh a!

Lương Chấn Y quay đầu lại nhìn cô một cái, lơ đãng trả lời. “Lần trước công ty liên hoan, em món ăn nào cũng hỏi có cay không, còn nói ăn cay sẽ đau dạ dày. Sao vậy, anh nhớ nhầm à?”

Hà Phi lắc đầu. “Không, anh không nhớ nhầm”

Anh đi lên bậc thang, cô đi theo, ngược nhìn bóng lưng cao lớn của anh, không hiểu sao đáy lòng thấy ấm áp.

Thiếu Khâm luôn là không nhớ được cô không ăn cay.

Hà Phi nhìn chăm chăm Lương Chấn Y rộng lớn bóng lưng, tại sao? Cô chưa từng cố ý nhắc nhở, anh thế nhưng vẫn nhớ.

Lương Chấn Y lên trên tầng, rẽ vào đứng trước cửa, một đôi tay nhỏ bé từ phía sau ôm lấy anh, khiến anh không khỏi ngẩn ra.

Anh tim đập nhanh, không dám vọng động, cảm giác Hà Phi ngã mặt lên lưng anh.

Bóng dáng hai người trùng điệp trên bức tường cũ lốm đốm tróc sơn, hơi thở của cô ấm áp phả lên lưng anh. Anh trong thoáng chốc nín thở, cực kỳ hưng phấn. Đây là lần đầu tiên Hà Phi chủ động bày tỏ, anh lặng yên để tùy ý cô, không dám vọng động chút nào, rất sợ quấy rầy khoảnh khắc khó được này.

“Em” Hà Phi đem mặt dán sát vào lưng anh, cổ lấy đúng khí nôm nốp nói. “Em cũng rất thích anh.” Chỉ vì chút chuyện nhỏ anh nhớ cô không ăn được cay này.

Đúng vậy, chỉ vì như thế liền cảm động muốn khóc. Đúng vậy, khóe mắt cô bỗng dung đỏ lên.

Có phải là chuyện quá nhỏ nhặt hay không! Đúng vậy, là chuyện rất nhỏ nhặt, nhưng cũng không hiểu ra sao, cô lại rất cảm động nha.

Đúng vậy, cứ như vậy chút ít chuyện, còn có rất nhiều. Thí dụ như anh từ vạn dặm xa xôi mà đến, thí dụ như anh an ủi cô lúc đau khổ, lại thí dụ như sau mỗi lần lạnh lùng giáo huấn cô lúc cô phạm sai lầm, cuối cùng lại ở sau lưng yên lặng ủng hộ cô. Điều chỉ là chút chuyện nhỏ, tích lũy dần, lại đẩy ngã tình cảm với bạn trai yêu nhau đã lâu. Từ Thiếu Khâm quá đáng lại càng tôn thêm Lương Chấn Y dịu dàng xuất sắc.

Lương Chấn Y cúi đầu, lòng bàn tay phủ lên đôi bàn tay nhỏ bé trước bụng kia. Cỡ nào vui mừng cô đáp lại tình cảm của anh, đột nhiên khoảng cách giữa hai người được kéo gần lại, ở nơi này giữa hai đôi bàn tay đang giao triền.

Một con con chim bồ câu trắng đậu lại trên lan can, rù rù ni non, nó hưởng thụ ánh mặt trời ấm áp không chịu đi.

Hai cái ghế tựa vào nhau, nắng vàng rực rỡ, bóng người in lên mặt đất.

Thật lâu chưa từng có nhân nhả như vậy, Hà Phi ngồi tán gẫu với Lương Chấn Y.

“Đàn ông thật sự có thể tách ra dục vọng cùng tình cảm sao?” Cô không nhận được hỏi, nghĩ không ra tại sao Thiếu Khâm có thể vừa luôn miệng nói yêu cô, vừa lại cùng người phụ nữ khác anh anh em em

Lương Chấn Y lười biếng nằm dựa vào trên ghế, chân dài duỗi chéo trên mặt đất.

“Không biết.” Ngay sau đó lại thành thực bổ sung một câu: “Thẳng thắn mà nói, phần lớn đàn ông anh biết đều có thể.” Anh đang nhìn bản đồ thành phố.

Hà Phi nhú mày, mắt lạnh neho lại nhìn anh. “Anh. . . . Anh cũng như vậy?”

“Nói thật, ” anh trừng cô một cái. “Anh thật ra. . . . không phải như vậy.” Anh trêu chọc cô, Hà Phi liếc anh cười, duỗi ra lưng mỏi, thoải mái hộp cà phê lạnh vừa mua lúc này.

Cô nhìn ra xa phía trước. “San Francisco có thật nhiều cao ốc a. Đằng trước có phải là công viên không a? Chỗ cỏ một dải màu xanh kia kia, thật đẹp.” Cô lại ngửa đầu, nhìn một đàn chim bồ câu bay ngang qua. “Còn dư lại một ngày em nhất định phải chơi cho đủ mới thôi, anh biết chỗ nào chơi vui không?” Cô hưng phấn quay đầu hỏi. ” Anh dẫn em ——” Cô chột im miệng, thấy Lương Chấn Y đã ngủ gật, đầu tựa vào lưng ghế, đôi mắt thâm thúy chẳng biết từ lúc nào đã nhắm lại.

Ôn Hà Phi chợt hiểu ra anh phải có biết bao nhiêu mệt mỏi. Trước tiên anh thu thập hành lý bay tới gặp cô, lại trong lúc cô ngủ say canh giữ cho cô cả một đêm. Buổi sáng sau khi bọn họ triền miên lại bị chú Hồ kéo đi ăn cơm. Trời ạ, Hà Phi che ngực, nói cách khác, anh vô cùng có thể ước chừng hai mươi bốn giờ không ngủ; mà cô thì lại là ăn no ngủ kĩ lại còn muốn đi chơi, đáng chết! Hà Phi trong lòng tự trách.

Hà Phi nhìn chăm chăm con chim bồ câu đang rù rù kêu trên lan can. “Đi đi, đi đi!” Xua nó bay đi.

Ngay góc một hồi, Hà Phi lén lút dịch cái ghế dựa gần vào, lại nhẹ nhàng đưa tay quay mặt anh sang đây, để cho anh dựa vào trên vai mình.

Bản đồ trong tay anh rơi xuống. Hà Phi mỉm cười, tiếp được bản đồ, cảm tò bản đồ kia phủ lên mặt của hai người, không để cho ánh mặt trời quấy rầy anh yên giấc.

Anh không có tình, vẫn dựa vào đầu vai cô, khẽ ngáy. Hơi thở nóng rực của anh phủ lên cổ cô, Hà Phi hít mắt lại, thực thỏa mãn thờ dài.

Loại cảm giác ngọt ngào này, loại cảm giác hạnh phúc trướng mắt lồng ngực này, mới thật sự là tình yêu đi?!

Nếu như loại ngọt ngào đến tận đáy lòng này, loại cảm giác tràn đầy hạnh phúc này gọi là tình yêu, vậy thì, Hà Phi rốt cuộc hiểu được trong quá khứ cô sai lầm có bao nhiêu quá mức.

Giống như cô hiện tại chẳng qua là cùng Lương Chấn Y sống vai tẩn bộ, đi dạo trên con đường hoàng hôn, chẳng qua là lén nhìn gương mặt tuấn tú của anh, lại không khỏi tùm tùm cười.

Lần này sẽ lại không sai nữa đi?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Em Đến Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Lúc cả đàn bồ câu bay qua quảng trường trung tâm, Hà Phi hưng phấn chạy qua nhìn.

“Những con chim bồ câu này không sợ người à!” Cô chạy qua, một đàn chim bồ câu còn ở lại trên mặt đất. Hưng phấn quay đầu hướng Lương Chấn Y kêu lên: “Anh xem, không sợ người á.”

Anh mỉm cười, ném chiếc bánh mì vừa mới mua cho Hà Phi. “Em có thể cho bọn nó ăn.”

Hà Phi mừng rỡ tiếp được bánh mì, xé một miếng ném trên mặt đất. Chim bồ câu nhanh mắt tức thì bạo động lên, ầm ỉ vỗ cánh, bắt chọt toàn bộ lao tới chỗ Hà Phi đang đứng. Thế cuồng loạn hung mãnh kia làm Hà Phi kinh hãi ném bánh mì thét chói tai, nhắc chân bỏ chạy, Lương Chấn Y thấy thế cười to.

“Cứu mạng!” Hà Phi chạy tới bắt lấy vai anh. “Anh có thấy không? Quá kinh khủng!”

Anh ha ha cười, nắm tay Hà Phi, cùng cô nhìn một đàn bồ câu đang mổ nhau hung mãnh tranh ăn.

Lương Chấn Y tâm tình tốt lắm, anh phát hiện đây là lần đầu tiên Hà Phi chủ động khoác tay mình.

Trên bãi cỏ ở quảng trường đặt rất nhiều tác phẩm của các họa sĩ tiền phong*, Hà Phi quên luôn đám chim bồ câu kia, hưng phấn chạy qua nghiên cứu tranh hiện đại.

(*) Từ gốc là avant garde, để chỉ những người hoặc những công trình mang tính sáng tạo hoặc thử nghiệm, thường được sử dụng trong các ngành nghệ thuật, văn hóa và chính trị.

Cô lần đầu tiên ra nước ngoài, chuyện gì cũng mới lạ làm cô hưng phấn bồng bồng.

“Anh xem có hiểu không?” Trên tấm vải vẽ tranh sơn dầu thượng là mấy đường cong đen xì xì quấn quanh nhau ở một chỗ.

“Anh ta vẽ địa ngục.”

Địa ngục? Hà Phi nhủ mày. “Làm sao anh biết?”

Lương Chấn Y chỉ chỉ tên tiếng Anh đề dưới góc, Hà Phi trừng anh một cái.

“Thì ra là thế, em còn tưởng anh trình độ cảm thụ cao thế nào chứ!” Chợt nghe thấy tiếng bong bong bong, Hà Phi quay đầu lại, không nhận được kêu lên. “Anh có thấy không? Xe cáp?! Thật sự là xe cáp à!”

“Chúng ta đi ngồi!” Lương Chấn Y kéo cô chạy.

Xe cáp San Francisco chuyên để chở khách du lịch, chạy từ từ để mọi người tùy thời lên xe. Nói thì là thế, Lương Chấn Y đuổi theo thoải mái, nhưng là Hà Phi chân ngắn, thiếu chút nữa thì chạy đứt hơi.

Không chờ kịp cô, Lương Chấn Y buông tay, nhảy trước lên xe cáp, lại quay đầu bắt lấy Hà Phi đi lên. Hà Phi vừa sợ vừa cười, cười vui vẻ không

ngừng tiến vào lòng anh.

Trên xe sớm chật ních khách du lịch, bọn họ không thể làm gì khác hơn là dựa vào cạnh xe, hai người mặt đối mặt, thân thể thân mật dán chặt ở chung một chỗ. Con đường nghiêng nghiêng, xe cáp màu đỏ bong bong chậm rãi chạy lên sườn dốc, hai bên là dãy biệt thự xinh đẹp, mái nhà hết đỏ rồi xanh rồi lục, Hà Phi nhìn thấy mà hoa mắt.

Lương Chấn Y hơi xê dịch thân thể, tay trái vòng ở sau thắt lưng Hà Phi, tránh cho cô khỏi rơi xuống xe.

Người thấy mùi hương sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái trên người anh, ngẩng đầu lên nhìn thấy ngũ quan khôi ngô của anh, Hà Phi đỏ mặt. Mặc dù đã từng có thân mật tiếp xúc nhưng vẫn là vì ở gần sát anh mà tim đập mãnh liệt nhiệt huyết sôi trào.

Có một người phụ nữ nước ngoài mỉm cười nói với Lương Chấn Y cái gì đó, anh lừ lóat dùng tiếng Anh trả lời.

“Bà ấy nói gì vậy?” Hà Phi giật nhẹ áo anh, anh cúi đầu, ánh mắt đen huyền quan sát cô.

“Hỏi chúng ta có phải là tới hưởng tuần trăng mật không?” Ánh mắt anh lộ ra tia thú vị, về mặt lại có chút xấu hổ.

“Vậy. Vậy anh nói sao?” Hà Phi sắc mặt có chút lúng túng hỏi anh.

Lương Chấn Y nghiêm nghị trừng cô một cái. “Này, nhân viên V. J. tiếng Anh lại kém như vậy?” Giương mắt lên giáo huấn cô, Hà Phi cúi đầu véo đuôi anh một cái, bắp thịt rắn chắc của anh ngược lại lại làm đau tay cô, cô cau mày, nghe tiếng cười trầm thấp của anh lay động vào tâm khảm cô.

Xe cáp leo lên đỉnh sườn núi, Lương Chấn Y chợt siết chặt cánh tay, hất cằm chỉ chỗ đường phố bên dưới, chạy đến tận cùng là một mảnh xanh biếc thăm thẳm. Trời xanh mây trắng cùng đại dương hòa thành một mảnh, ánh nắng rực rỡ nhuộm sáng bùng lên phong cảnh xinh đẹp kia.

Anh nói: “Phía dưới chính là Bến tàu Ngư dân.”

Xe cáp đột nhiên bắt đầu lao xuống, cả xe du khách thoáng chốc kinh hô lên, cảm giác vừa sợ lại vừa hưng phấn. Hà Phi bị giật mình cũng hét lớn tiếng. Chỉ thấy xe cáp lao xuống một mảnh đại dương xanh thăm thẳm kia, Lương Chấn Y nhìn cô bộ dáng vừa hưng phấn vừa sợ hãi, không khỏi bật cười. Cô vì phong cảnh xinh đẹp mà tán thưởng, anh lại vì khuôn mặt đáng yêu của cô mà mất hồn.

Anh không muốn xem phong cảnh, chỉ thích nhìn Hà Phi vẻ mặt sinh động thú vị. Xe cáp lao vùn vụt, cô vui vẻ cùng du khách kêu rầm lên, mà chỉ cần cô cao hứng, đáy lòng anh cũng vui mừng theo.

Trên trời có chòm sao nhỏ, dưới nhân gian có đèn nê ôn xinh đẹp trang điểm treo trên cây. Mà ở một khúc quanh co lấp lánh ánh đèn bên bờ biển, Hà Phi dựa vào lan can, Lương Chấn Y vừa mới mua một cái máy ảnh.

Anh thấp người nhắm chuẩn tiêu cự, kêu lên với cô: “Cười a, Hà Phi, mau cười!”

Gió điên cuồng thổi, thổi loạn tóc cô. Hà Phi nôn nóng vén lại tóc. “Từ từ. Từ từ.” Cô vừa há mồm tóc liền bay vào, cau mày vội vàng gạt ra. “Từ từ a!” Cô phải lấy tư thế thật xinh đẹp chụp ảnh mới không uổng phí cảnh biển đẹp để thế này.

“Đừng động tới tóc nữa!” Lương Chấn Y cao giọng nói. “Mau cười a, tự nhiên sẽ đẹp.”

“Không được!” Cô cau mày, ảo não đề lại một đầu bị thổi rối tung như tóc xù. “Không được a! Tóc của em lại bị rối nữa! Chờ một chút, để em trước chuẩn bị xong đã.” Cô cũng không muốn chia cái đầu tổ quạ này vào ống kính nha.

Lương Chấn Y khước mắt mỉm cười, trong ống kính Hà Phi tóc rối tung cùng vẻ mặt nóng nảy ảo não thật đáng yêu, anh nhin không được liền bấm nút chụp.

Tách tách!

Hà Phi sững người, tay còn cao ở trên đầu, thấy anh bấm nút chụp liền tức giận giậm chân, chạy đuổi tới đây đánh anh. “Không phải là bảo anh chờ một chút sao?!” Cướp lấy máy ảnh trong tay anh, anh giơ cao tay đáng ghét cười ha ha.

Mùa của nướng, đêm cuối cùng ở San Francisco, giữa đêm khuya mù sương, hai người sóng vai ngửa đầu nhìn tám biển to đặt phía trên trung tâm thương mại. Bệnh nghề nghiệp nổi lên, Hà Phi chỉ vào tám bảng lấp lánh ánh đèn.

“Cô gái trông hiện đại ghê chưa.” Nhìn cô gái trong trong tám biển đeo kính râm nằm nghiêng trên ghế salon. Lương Chấn Y khước miệng khẽ nhếch, nghe Hà Phi nhẹ nhàng nói. “Trương lai nếu em phải thiết kế quảng cáo cho trung tâm thương mại, tuyệt đối sẽ không mời người mẫu lạnh lùng như vậy đi làm quảng cáo.” Ánh mắt cô nghiêm túc. “Lại càng sẽ không để người mẫu đeo kính râm. Trung tâm thương mại chính là muốn chào đón mọi người ghé quá, cảm giác lạnh lẽo sẽ làm giảm thấp nhu cầu mua đồ.”

Lương Chấn Y sửa lại cô. “Trung tâm này là đi theo đường hàng hóa tình xảo.” Anh mang Hà Phi đi vào, cũng dẫn cô xem hàng hóa trưng bày, giá bán cao dọa người, một cái ví da cũng phải từ một ngàn đô la trở lên.

“Wow! Hắc điểm” Hà Phi ghé sát vào bên tai anh. “Nhìn cũng chả đẹp.”

May mắn nhân viên bán hàng nghe không hiểu tiếng Trung, Lương Chấn Y cúi đầu đưa mắt nhìn cô. “Một vài người nổi tiếng muốn chính là loại cảm giác xa xỉ chết người này. Bọn họ thích những thứ ít người mua nổi, không mang tính đại chúng, làm bọn họ cảm thấy mình càng đặc biệt hơn. Cho nên với loại hàng hóa đặc sắc này, quảng cáo không thể bày ra để lấy lòng đại chúng, ngược lại phải nhấn mạnh vào một môi độc đáo ít gặp, càng có khoảng cách lại càng thu được kết quả tốt.”

Hà Phi lườm Lương Chấn Y, khoe mắt anh cong cong nhìn cô, Hà Phi chớp mắt mấy cái. “Anh là đang dạy dỗ em à? Tổng giám đốc đại nhân.” Mấy ngày chung sống cũng suýt quên mất thân phận anh ở công ty.

Lương Chấn Y bật cười, ôm lấy cô, rồi đi trung tâm thương mại.

Anh lời lẽ chân thành nói. “Hà Phi, em chưa từng qua đảo tạo chính thống, cho dù sáng kiến của em đủ mới mẻ, thế nhưng chỉ dựa vào mới mẻ hứng thú mà không có trụ cột vững vàng cũng không được.” Anh là ăn ngay nói thật.

Hà Phi nghe vào lòng, mặc dù cũng từng thầm nghĩ đi học, nhưng dù sao vẫn phải kiếm tiền nuôi bà ngoại đi? Nhớ tới bà ngoại, không biết bà ở A Lý Sơn đi chơi có vui không.

“Sao vậy?” Đề ý thấy Hà Phi sắc mặt âm đạm, anh hỏi.

“Em nhớ bà ngoại.” Cô ngẩng đầu, thành thật. “Em đây là lần đầu tiên rời đi bà ngoại lâu như vậy.” Lương Chấn Y hơi hơi nhú mày, cô lập tức giải thích: “Đương nhiên là không phải ở cùng với anh không vui, chỉ là. em nhớ bà.” Anh có thể hiểu không? Mỗi lần nhắc tới bà ngoại, Từ Thiếu Khâm cũng không vui vẻ gì; nhưng là Lương Chấn Y chỉ lấy đôi mắt đen huyền nhìn cô, anh không có không vui, ánh mắt của anh ấm áp trầm tĩnh, thật giống như đèn đường nhóm lên giữa làn sương mù, cảm giác yên tĩnh lại có chút điểm ấm áp.

Anh cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Hà Phi, phấn chấn tinh thần nói: “Đi, chúng ta đi mua quà cho bà ngoại em.” Anh hâm mộ Hà Phi có một bà ngoại tốt, anh còn cha mẹ tuy khỏe mạnh nhưng lại luôn là tịch mịch một mình.

“Được!” Hà Phi vui mừng, anh mỉm cười, nhìn cô hoạt bát chạy lại một cái tủ kính, ra sức tìm kiếm. “Tặng cái gì cho bà ngoại đây?”

Lương Chấn Y kiên nhẫn cùng cô đi dạo thật lâu, cuối cùng cô ngồi chồm hổm bắt lấy một cái áo khoác len đỏ thẫm hưng phấn kêu lên: “Cái này đẹp này, bà ngoại nhất định thích!” Cô xem giá tiền, thần sắc buồn bã. “Đắt như vậy?!” Tương đương gần tám ngàn đồng tiền Đài Loan.

Không nỡ thấy cô thất vọng, Lương Chấn Y nói: “Mua đi.”

Hà Phi lắc đầu. “Không được, không được!” Cô có chút thất vọng phát tay một cái. “Quá đắt!” Chuyến đi lần này đã tiêu hết tiền để dành của cô, giờ thực sự muốn tham cũng không nổi. “Đề em đi chọn cái khác vậy.”

“Nếu không đủ anh trả giúp em.” Anh đề nghị.

Hà Phi nhìn anh chằm chằm nghiêm túc nói: “Không được, em muốn tặng cho bà ngoại, dĩ nhiên là phải dùng tiền của mình.”

“Được rồi.” Không nài ép, anh cầm lấy áo khoác. “Anh giúp em mặc cả.” Anh tự động dùng trời chảy tiếng Anh đủ khiến Hà Phi xấu hổ mặc cả với người bán hàng.

Hà Phi nghe như lọt vào sương mù, Lương Chấn Y thân thể chắn ngang, ngăn trở ánh mắt tò mò của cô, thừa dịp Hà Phi không chú ý gửi một khoản tiền cho nhân viên bán hàng, chờ lúc Hà Phi ghé được đầu vào thì nhân viên đã đem y phục bỏ vào trong hộp.

“Anh nói xong rồi? Cô ấy làm gì mà đóng gói lại vậy? Em cũng không nói là muốn mua nha!” Cô nghiêm túc nói. “Một trăm bốn mươi đô la, có mua không?” Anh hỏi, buồn cười nhìn Hà Phi mảnh liệt gật đầu.

“Mua mua mua!” Oa! Anh ấy biết mặc cả thật à? Hà Phi lấy ra đô la trả tiền, hưng phấn nhận lấy y phục, không nhìn thấy phía trên Lương Chấn Y nháy mắt với cô gái bán hàng, cảm ơn cô giấu giếm cho.

Mua xong quà cho bà ngoại, Hà Phi thật vui vẻ, giờ lên túi, cười sung sướng nhìn Lương Chấn Y, khoác tay anh, bước lên con đường dốc đứng đặc hữu ở San Francisco.

“Em thật vui vẻ!” Cô cười híp mắt. “Bà ngoại em thích nhất áo có hoa văn.” Khoác chặt cánh tay Lương Chấn Y, cười với anh. “Bà ngoại em thích nhất là đan áo len hoa, nếu em nói cho bà biết anh mặc cả hộ bà, bà nói không chừng sẽ đan một cái áo len hoa thật to cho anh nha ——”

“Tha cho anh đi!” Anh nhú mày nói.

Hà Phi ngửa đầu cười đến hai vai run bần rật, nghĩ đến bộ dáng anh mặc áo hoa, cô cười đến đau cả bụng, mà tiếng cười của cô đem tâm anh cũng cười tan ra.

Đi qua quán rượu, Hà Phi quay đầu lại muốn anh chờ. “Anh tốt với em như vậy, em mời anh uống rượu!” Cô một mình xông vào mua rượu.

Lương Chấn Y tâm tình vui vẻ chờ ở ngoài tiệm, chợt nghe thấy òa một tiếng, nghe cô cười hi hi giờ lên túi đựng chai rượu vọt tới lôi kéo anh, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng mừng rỡ ríu ra ríu rít với anh.

“Trời ạ, anh không tin được đâu, ông ấy tưởng em là vị thành niên, muốn xem hộ chiếu của em chứ!” Ánh mắt của cô tỏa sáng, vọng vào đáy lòng anh. “Em nhìn trông rất trẻ sao?”

Lương Chấn Y bật cười, không nghĩ tới chút chuyện nhỏ này sẽ làm cho cô vui vẻ như vậy. Anh nhận lấy chiếc túi, nghiêng người rất tự nhiên hôn lên gương mặt cười hồng hồng của cô.

Hà Phi ngưng tiếng cười, giữa sương mù lạnh lẽo, cô a một tiếng, nhắm mắt lại, cảm giác anh thân mật ấn hôn lên trên má.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Em Đến Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Quán trọ nhỏ bao phủ trong bóng đêm, trắng sáng bị sương dày che mờ.

Trên giường đơn, bọn họ chen chúc nằm cùng nhau, uống một chút rượu, hơi hơi say ý vào nhau. Bởi vì cảnh đêm rất đẹp, bởi vì đây là một đêm cuối cùng tha hương, bọn họ không kìm chế được lại ở trên giường ôm hôn, hai người đẩy đưa, lúc tình sinh ý động thì Hà Phi chợt ngăn cản anh.

“Chờ một chút.” Cô ý chí bạc nhược nhắc nhở anh. “Em. Chúng ta. Không có tránh thai.” Cô không thể lại lần nữa quên chuyện trọng yếu như vậy.

Bàn tay ấm áp của anh vuốt ve trên thân thể trắng nõn của cô, lúc cô khản trương nói vậy thì anh cúi người hôn lên mắt cô, hỏi ngược lại cô một câu: “Em ghét trẻ con?”

“Không phải thế. Chẳng qua là. Nhỡ như mang thai.” Anh sờ lên bụng cô hại cô không thể chuyên tâm nói chuyện. Anh hôn lên cổ cô nỉ non thăm thi.

Anh thấp người không để ý Hà Phi kháng nghị hôn lên chiếc bụng có thể dự định đứa bé, khàn khàn nói: “Có con tốt lắm.” Tường tượng Hà Phi có con của anh, anh vừa nhiệt tình lại cảm động.

Lời của anh lập tức trấn an Hà Phi, lời của anh khiến cô cảm thấy thật là ấm áp. Không biết tại sao, lúc anh hôn lên chiếc bụng mềm mại của cô, lúc anh vuốt ve chỗ ẩn mật của cô, lúc anh vừa dịu dàng lại nhiệt tình như vậy mà yêu cô thì Hà Phi đầu choáng mắt hoa nghĩ, có một đứa con của Lương Chấn Y, hình như thật tốt lắm. Mà cô lại mong đợi vĩnh viễn cùng người đàn ông này ở cùng một chỗ.

Khi Từ Thiếu Khâm hăng hái dạt dào thảo luận tương lai bọn họ thì Hà Phi luôn nghe thấy mà sợ hãi.

Khi Lương Chấn Y ở ban đêm thân mật yêu cô, anh chỉ nói là có con tốt lắm, anh cũng không có nói cái gì lời ngon tiếng ngọt hoặc là thật yêu thật yêu cô, nhưng là động tác dịu dàng, biểu hiện tình cảm của anh, đều làm Hà Phi động dung, làm cô không có chút nào phòng bị, chỉ ngây ngốc rộng mở chính mình nghênh đón anh, hết thảy chỉ vì loại cảm giác được cưng chiều này thật sự quá tốt đẹp.

Khi Lương Chấn Y ở trong chỗ sâu của cô di động, khi của anh dịu dàng bắt đầu trở nên nguyên thủy nhiệt tình, Hà Phi ở dưới thân thể cường tráng của anh hạnh phúc mà run rẩy.

Tự đáy lòng cô nghiêm túc tin tưởng, cô nguyện ý cùng người đàn ông này cả đời, nếu như là anh, nhất định có thể hạnh phúc.

Triền miên đi qua, Hà Phi ngồi trên đống chăn ga hỗn độn, đột nhiên sờ lên khóe mắt Lương Chấn Y đang nằm nghiêng.

“Em đã biết tại sao mắt của anh thoát nhìn đặc biệt sâu.” Ngoài cửa sổ sương khói mênh mông, Hà Phi nhìn mắt anh chuyên chú dịu dàng. Lương Chấn Y tỉ mỉ nghe cô nói: “Bởi vì.” Đầu ngón tay mềm mại của cô khẽ xoa đuôi mắt anh. “Anh chỗ này có vết chân chim, lúc anh cười lên, làm động tới vết nhăn, vì vậy ánh mắt lại càng sâu.” Cô buồn cười tròn to hai mắt nhìn anh. “Lúc anh cười, ánh mắt sâu xa sẽ làm hại lòng của phụ nữ tan vỡ mất thôi.”

Mà nụ cười xinh đẹp của cô sẽ hại anh quên mất mình là ai.

Lương Chấn Y ánh mắt cô đơn yên tĩnh, lại giống như đại dương ban đêm. Anh vuốt lấy mái tóc Hà Phi tán loạn trên vai, khuôn mặt của cô mềm mại thêm một tầng nhân nhật đỏ ửng, anh biết tầng phiền hồng kia là bởi vì mình. Mu bàn tay anh nhẹ nhàng theo chiếc cổ xinh đẹp của cô trượt xuống khuôn ngực rất tròn, một đường đi xuống đến bụng.

Tay anh đo lấy chiếc bụng khả ái của cô, dịu dàng nói: “Em nói. nơi này đã có thể có cái tiểu baby chưa?”

Hà Phi nghe thấy cả người nóng ran, chẳng qua là chỉ là rụt rè cười. Khẩu khí anh nói chuyện, thật giống như anh vô cùng hi vọng thật sự có tiểu baby ở bên trong.

Sau đó, ánh mắt thâm thúy của anh liền nhiệt tình quan sát chiếc bụng trắng nõn của cô, trời ạ, anh thật thích nơi mềm mại này của cô, lại nhớ tới mình mới vừa rồi vùi vào sâu trong nơi này, ánh mắt của anh lập tức trở nên âm trầm nóng bỏng, kéo cô ngã vào ngực, thật nhiệt tình lại thật sâu đoạt lấy cô.

Lương Chấn Y rất muốn nói với cô, anh không cần mỗi người đàn bà vì anh tan nát cõi lòng, anh chỉ hi vọng cô vì anh mà tâm động. Mà khi cô ánh mắt dịu dàng chạm lên đuôi mắt anh thì anh lại muốn nói là, không có một người đàn ông nào có thể chống đỡ được cô như thể dịu dàng ngọt ngào; ít nhất, anh sẽ không thể may mắn thoát khỏi. Ngay lần đầu gặp gỡ Hà Phi, cô đã dùng một đôi mắt to biết nói hấp dẫn anh mất rồi.

Mà nay lúc này, cô dùng một đôi mắt như sao mà nhìn anh, cô vừa nói chính là một cái mộng tưởng anh mơ đến, anh mơ đến chính là, cô yêu anh. Còn có tương lai hạnh phúc của hai người.

Máy bay đi trong ban đêm, ánh sao trở nên rất gần rất gần, Lương Chấn Y nhìn những chấm nhỏ, nhiều ánh sao lóa mắt như vậy, dường như cũng đang vì anh mà vui mừng.

Hà Phi ngủ ở bên cạnh, dựa vào bả vai anh. Dưới chăn, tay bọn họ giao ở một chỗ, cúi đầu ngấm cô ngủ say, hơi thở của cô nhẹ nhẹ hướng về phía anh. Nhìn bộ dáng cô không có chút phòng bị nào như thế, lồng ngực của anh tràn đầy yêu thương.

Khi máy bay hạ xuống, gọi tắc xi đưa Hà Phi trở về nhà. Lương Chấn Y giúp Hà Phi xách hành lý lên lầu, sau đó hôn lên má cô nói lời từ biệt.

Nhìn anh, Ôn Hà Phi trong lòng có chút thấp thỏm. Khoảng thời gian ở San Francisco lãng mạn đến không giống như thật, cũng không tin được Lương Chấn Y cứ như vậy chân thực đứng ở trước cửa nhà mình.

Khuôn mặt tuấn tú của anh, bờ vai rộng lớn của anh, thân hình cao lớn rắn chắc mê người của anh, cô thật sự cùng người đàn ông này thân mật trên giường chen chúc hai ngày sao?

Lương Chấn Y nhìn Hà Phi vẻ mặt ngẩn ngơ, anh mỉm cười vuốt vuốt cằm cô.

“Mấy ngày nữa, anh có việc muốn nói cho em.”

Hà Phi ngược mặt nhìn anh. “Chuyện gì? Hiện tại không thể nói sao?”

Anh nháy mắt, ánh mắt ẩn ẩn ý cười. “Đừng sốt ruột, rất nhanh sẽ nói cho em biết.” Sau đó anh nói tạm biệt, Hà Phi luyến tiếc đứng ở trước cửa, nhìn theo anh đi xuống lầu, mãi cho đến tiếng bước chân biến mất mới thôi.

Hà Phi có chút thấp thỏm không yên, tốn một buổi tối quét dọn trong nhà. Cô đặt áo hoa cùng Lương Chấn Y mua lên trên giường bà ngoại, chờ bà trở lại sẽ có món quà bất ngờ đợi mình.

Trong phòng không có bà ngoại có chút tịch mịch, cô đi tắm rửa, chạy đi lật lịch xem, phải ba ngày nữa bà mới có thể trở lại. Cô bật nhạc, sau đó ngồi ở trên sàn nhà sửa sang lại đồ đạc bên trong vali.

Cô nhìn thấy quà giáng sinh ban đầu đóng gói rất đẹp để tặng cho Từ Thiếu Khâm, bên trong là một cái khăn quàng cổ màu trắng. Nhớ tới chuyện xảy ra ở San Francisco, Hà Phi cầm lên trực tiếp ném vào trong thùng rác.

“Vút” một tiếng vút bỏ, thực vô cùng sáng khoái. Hà Phi mỉm cười, tức khắc đáy lòng thấy nhẹ nhõm.

Lại bắt đầu dọn dẹp quần áo dưới đáy vali, chợt dừng lại động tác, nghi hoặc cầm lên một cái áo lông cừu cao cổ màu vàng nhạt. Hà Phi cầm nó quan sát dưới ánh đèn, không nhớ rõ mình có chiếc áo này lúc nào? Từ tay áo chợt rơi xuống một tờ giấy, Hà Phi nhận ra, đó là tờ giấy trong bánh may mắn, khi đó ở quán ăn phố Hoa kiều xa xôi cô giấu giếm tờ xăm nháo thành trò cười. Bỏ xuống chiếc áo lông cừu, nhặt lên tờ giấy, cuộn mở ra thì vẫn là thấy lời tiên đoán như cũ——

Chuyện hi tới cửa, tình duyên đã đến

Hà Phi vảnh mắt chợt đỏ, tầm mắt mơ hồ. Bên cạnh dòng chữ có nét chữ cô quen thuộc.

Lương Chấn Y không biết từ lúc nào lên mua chiếc áo này, còn nhét tờ xăm vào tay áo.

Bên cạnh lời tiên đoán kia viết lên mấy hàng chữ, từng nét từng nét bút cứng cáp kia khắc vào tâm khảm cô, thâm tình để lại ấn ký.

Hà Phi, em vội vàng mua quà cho bà ngoại, lại quên mua vật kỉ niệm cho mình.

Áo lông cừu là kỉ niệm anh giúp em từ San Francisco trộm được. Em mặc nó vào, anh nhìn thấy rồi, thuận tiện sẽ cho em một cái tương lai hoàn toàn mới. Lúc này đêm đã khuya, lại vài tiếng nữa, chúng ta sẽ phải về Đài Loan.

Trong phòng không có đèn sáng, nhìn thấy em ở trên giường trong bóng đêm, giống như đêm đó, ngôi sao băng bay qua kia rực sáng ở trong mắt anh, anh đã ước nguyện rồi.

Dĩ nhiên, anh không thể đem nguyện vọng nói ra, như vậy, nguyện vọng là có thể thực hiện đi?

Hà Phi siết chặt tờ giấy, chuyện hi đến cửa, lời tiên đoán là thật sao?

Cũng không hiểu sao, thời gian ngắn ngủi, tình yêu nhưng lại có thể hốt nhiên đâm chồi nảy lộc cao đến vậy. Lương Chấn Y là người có tâm, Hà Phi cũng không phải tâm địa sắt đá, cô cảm lên chiếc áo lông cừu mềm mại ghé vào trên má. Lông cừu giống như ngón tay ấm áp của anh, vuốt ve gò má cô.

Cô nghĩ, lần sau gặp mặt, cô phải mặc áo lông cừu màu vàng.

Cô tâm tình vui vẻ nhặt lấy món quà bị ném vào thùng rác, không cần ghi hận Từ Thiếu Khâm, ngược lại, cô thập phần cảm kích anh ta ngoài ý muốn dẫn đến duyên phận giữa cô cùng Chấn Y.

Dưới ánh đèn ấm áp, Hà Phi mặc vào chiếc áo lông cừu, rúc vào trong cổ áo mềm mại, sau đó cô mỉm cười ngã ập xuống sàn nhà, nhìn chăm chăm chiếc đèn tuýp màu vàng cam trên trần nhà. Cô nghĩ đến, nếu là cô không đi San Francisco, cô rất có thể cứ như vậy ngây ngốc cùng Từ Thiếu Khâm kết hôn, hoàn toàn không biết tư vị chân chính của tình yêu, một loại tư vị ngọt đến tận trong tâm khảm, cảm nhận được một loại tình cảm tối kích động này đó.

Cô nhớ tới Lương Chấn Y cùng cô chen chúc ngủ trên chiếc giường đơn, có mấy lần trong mộng cô thiếu chút nữa ngã xuống giường, nhưng là không có một lần ngã đau, cuối cùng sẽ luôn có một cánh tay, ở một khắc nguy hiểm đó ôm cô trở về.

Mà khi Lương Chấn Y hôn sâu cô thì cô liền hưng phấn nóng hôi hổi như gặp nước sôi, khi anh tiến vào chỗ sâu trong cô, cô sung sướng đến dường như muốn tan chảy. Hà Phi chưa bao giờ biết mình thì ra là cũng sẽ nhiệt tình như vậy, thân thể của cô thật thích Lương Chấn Y vuốt ve, những thứ này đều là chuyện lúc cùng ở một chỗ với Thiếu Khâm chưa từng phát sinh.

Cô ngọt ngào lại mỉm cười suy nghĩ, chuyện Lương Chấn Y muốn nói với cô là chuyện gì? Hà Phi nhú mi, cô cảm thấy lúc anh rời đi cười vô cùng giáo hoạt, anh rốt cuộc là muốn nói gì với cô?

Cô lại nghĩ tới, may mắn cô bỏ qua yêu, nếu không làm thế nào hiểu được hiện tại cảm giác này là đúng rồi. Hà Phi mơ hồ cảm thấy Lương Chấn Y sắp sửa nói với mình sẽ là một chuyện rất hạnh phúc. Bởi vì ánh mắt mỉm cười của anh nói như vậy.

Sau khi từ San Francisco trở lại, Lương Chấn Y mở hộp thư thoại, tất cả đều là điện thoại ba gọi tới, nói muốn gặp anh gấp. Lương Chấn Y tắt thư thoại, gọi điện thoại cho Phương Tuấn Mẫn, hẹn anh ta ngày mai gặp mặt.

Anh tắm rửa, sửa sang lại hành lý, uống chút rượu liền ngủ.

Anh trần trọc khó ngủ, đột nhiên cảm thấy giường trở nên thật to thật to, lại tưởng niệm chiếc giường đơn chật chội ở San Francisco kia. Anh bật cười, hoặc có lẽ thật ra là anh tưởng niệm cảm giác ôm lấy Hà Phi. Anh thở dài, trời ạ, thật hi vọng mỗi ngày ôm lấy cô mà ngủ. Lúc ở San Francisco anh không cần đến chất cồn liền vẫn có thể ngủ rất ngon.

Thân thể mềm mại của Hà Phi là thuốc ngủ tốt nhất.

Giờ phút này một người ngủ, anh thấy thực hư không.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Em Đến Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Sáng sớm, cha Lương Chấn Y liền tới nhân chuông cửa.

“Ba?” Lương Chấn Y mở cửa. Vào phòng tắm tắm rửa, cạo râu, tinh thần sáng khoái thay quần áo.

“Chấn Y, tuần sau ba muốn ra tòa.” Lương Tinh Vũ cũng không quan tâm con trai có đang nghe hay không, bận rộn cảm lên đủ loại văn kiện. “Luật sư của ba nói, chỉ cần con đồng ý ra tòa giúp ba làm chứng mẹ con luôn ở bên ngoài chung chạ, cho tới bây giờ cũng chưa từng quan tâm đến chúng ta, cả ngày đi chơi mạt chược tiêu tiền như nước.” Ông lấy ra công văn của tòa án. “Ngày hôm nay, con cứ việc nói hết âm ức lúc còn nhỏ với thẩm phán, thế là ba có thể ly hôn với bà ta. KIỆN tụng đã ba năm, phiền chết được!”

Lương Tinh Vũ ngẩng đầu, thấy con trai đang mặc vào áo khoác. “Này, ba đang nói với con đấy, con có nghe hay không hả?”

Lương Chấn Y đang đứng trước gương, nhàn nhả cài khuy tay áo. Mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh nước biển, trong ánh nắng, anh nhìn qua vẻ mặt phấn chấn, khôi ngô tuấn tú. “Ba, con đang định cầu hôn với một cô gái.” Anh nói.

Lương Tinh Vũ rất là kinh hãi, đột nhiên bật dậy, vô cùng kích động cầm cánh tay của Chấn Y, phi thường nghiêm túc quan sát anh.

“Con trăm ngàn lần phải nghĩ cho thật kĩ. Nói thật, ” ông hít sâu một cái. “Con trai à, hôn nhân là một chuyện vô cùng đáng sợ, ba chính là ví dụ tốt nhất. Một mình con không phải đang sống rất tốt sao?”

Lương Chấn Y biết cha đối với hôn nhân thất vọng ê chề. Anh mày rậm nhề nhều. Con đã suy nghĩ kỹ rồi.”

Lương Tinh Vũ gấp gáp. “Từ từ, nó là một cô gái tốt sao? Ba là nói, nó có thể hay không phung phí tiền của con? Nó là thật lòng yêu con sao? Nó đáng tin sao? Đây cũng không phải là nói đùa, nếu như không thích hợp, một khi kết hôn xong muốn chia tay là cực kì khó khăn, con nhất định.” Còn chưa kịp nói xong, Lương Chấn Y đã phát tay bỏ đi.

“Con có hẹn với chủ tịch Phương, chuyện với mẹ tự hai người giải quyết đi!” Anh cũng không muốn tiếp tay làm việc xấu.

Buồn cười, ba mẹ sốt ruột muốn ly hôn, anh nhưng lại vội vàng muốn kết hôn.

Vừa nghe Lương Chấn Y muốn cầu hôn với Hà Phi, Phương Tuấn Mẫn mừng như điên. Anh ta mang Lương Chấn Y đi cửa hàng đá quý quen thuộc để chọn nhẫn kim cương.

“Mua nhẫn cứ hỏi ta là được rồi. Số nhẫn kim cương ta đem tặng đếm cũng không hết đâu!” Cô gái bán hàng cười đến mắt híp tịt, gạt đầu lia lịa.

Lương Chấn Y xem xét kiểu dáng.

Phương Tuấn Mẫn thành thạo như người trong nghề giải thích cho anh nghe. “Để quyết định giá trị kim cương phải dùng 4C để đánh giá, Colour, Clarity, Cut, Carat!” Anh nói vô cùng chuyên nghiệp, cô gái căn bản là không chen miệng vào nổi.

Lương Chấn Y không có để ý tới những thứ kia. Giữa cả một hàng kim cương lấp lánh, anh chỉ nhìn chăm chăm một chiếc nhẫn kim cương màu vàng rực rỡ. Hà Phi nói, màu vàng đặc biệt đẹp mắt.

Cô gái cười toe toét, Phương Tuấn Mẫn kinh hô.

“Ai da, cậu thực biết hàng. Cái này gọi là fancy colour, loại màu vàng này rất đắt nha.”

Ngay cả Phương Tuấn Mẫn luôn luôn hào phóng nghe giá tiền cũng không khỏi rú lên. Lương Chấn Y mày cũng không nhíu liền mua chiếc nhẫn kim cương xinh đẹp kia.

Phương Tuấn Mẫn cười híp mắt. “Cậu thực yêu cô ấy nha, chi mạnh tay như vậy?!”

Lương Chấn Y nhạo báng anh ta. “Số nhẫn kim cương trước đây cậu mua tặng đem cộng lại, ước chừng còn vượt qua số tiền này.”

“Nói cũng đúng!” Phương Tuấn Mẫn không sao cả cười. “Cậu mà đem chiếc nhẫn này dâng lên, mình đảm bảo, không có một người phụ nữ nào từ chối được. Cô ấy nhất định sẽ tiếp nhận lời cầu hôn của cậu.”

Chỉ hy vọng là như thế. Lương Chấn Y hít sâu một cái, kéo kéo cà vạt. Anh chỉ cần lại đi mua một bó hoa, sau đó ở giữa trời đêm sao sáng, đập ánh trăng đi gõ cửa nhà cô. Anh tưởng tượng ra vẻ mặt Hà Phi khi nhìn thấy chiếc nhẫn, anh tưởng tượng ánh mắt lấp lánh như biết nói của cô, chỉ mong cô nói, cô nguyện ý.

Lúc đêm khuya, gió lạnh thổi vào ban công. Cảm thấy lạnh, Hà Phi vội vàng kéo xuống cửa sổ ban công. Đúng lúc này chuông cửa vang lên, Hà Phi phủ thêm áo khoác, trước khi ra mở cửa cô chân chừ mấy giây.

Bà ngoại ngày mai mới trở lại, đã trễ thế này, mặt nàng đỏ lên, vô cùng có thể là Lương Chấn Y tới. Cô hốt hoảng kéo xuống khăn quần tóc, vuốt vuốt tóc, lúc này mới mở cửa. Một trận mùi rượu nồng nặc tràn vào, Hà Phi cau mày, bóp mũi, kinh ngạc sững sờ đứng ở trước cửa.

Cô đời này lần đầu tiên nhìn thấy đàn ông cũng có bộ dáng chật vật như vậy, cô cũng lần đầu tiên nhìn thấy đàn ông rơi lệ. Hà Phi giật mình, không thể tin vào hai mắt của mình.

Gương mặt quen thuộc như vậy, luôn kiêu ngạo tự phụ Từ Thiếu Khâm, giờ quần áo xốc xếch, mùi rượu nồng nặc, mà nước mắt. nước mắt từ khóe mắt đỏ sẫm của hắn ta tuôn rơi.

“Anh sao lại.” Hà Phi khiếp sợ. “Anh không phải là ở Mĩ sao?”

Từ Thiếu Khâm chợt tựa như đứa bé nước mắt lưng tròng nhìn lại Hà Phi, giọng nói dừng đọng, ý nghĩa mơ hồ. Anh ta nhìn khuôn mặt trắng sáng của Hà Phi, phát hiện mình chưa bao giờ cần nâng đến vậy như trong giờ phút này.

“Anh đã sớm trở lại. Anh mỗi ngày đều tới. Phi. Em. tha thứ cho anh.” Anh ta về mặt thống khổ dường như một giây kế tiếp sẽ sụp đổ mất. Nghĩ đến mất đi cô, anh ta sách cũng đọc không nổi nữa, mắt ăn mất ngủ, cả người gầy thật nhiều.

Hà Phi nhíu mày. “Anh. Anh đến vừa đúng lúc, tôi đã dọn lại một chút đồ đạc muốn trả lại cho anh.” Không, sẽ không thể tiếp nhận anh ta. Ở cùng với Lương Chấn Y, cô mới phát hiện lúc trước khi anh ta vẫn ở bên cạnh mình cũng không chút vui sướng. Hà Phi bức mình không thể mềm lòng. Ánh mắt kiên định, Thiếu Khâm thấy thế lòng nổi lên chua xót. Cô nói: “Chúng ta không có khả năng.”

Từ Thiếu Khâm yếu đuối dựa vào bên cạnh cửa, lời của Hà Phi làm cho mắt của hắn càng đỏ hơn. Hắn hít sâu một cái, quay mặt với cô nói: “Nhưng anh. anh yêu.” Hắn ta chợt rất thống khổ há to mồm, Hà Phi trợn trừng hai mắt, lui lại từng bước. Anh ta. Anh ta muốn làm gì,

Từ Thiếu Khâm dịch dạ dày cuộn cuộn. “Anh. Ơe ——”

“A.” Trong lòng la hét điên cuồng! Trời ạ, hần ta nôn ra đây. Hà Phi hét chói tai, vội vàng né tránh, vẫn bị uế vật bắn lên cánh tay.

“Anh làm cái trò gì vậy hả?!” Cô té xỉu đến nơi rồi, Từ Thiếu Khâm che miệng lại, thân thể lại oặt ngã vào người cô. Hại cô tiếp tục la hét, đẩy cũng đẩy không ra.

Trăng sáng lộ ra, hàng cây bên đường bị gió đêm dịu dàng vuốt ve, vui vẻ đong đưa. Đạp lên bóng cây đang khiêu vũ, Lương Chấn Y vòng vào khu nhà chỗ Hà Phi ở, ngẩng đầu, chìm trong bóng trăng, nơi người trong tim kia ở có ánh đèn ấm áp.

Phủ trắng trên ban công, hoa nhài nở rộ, thật giống như cũng đang hoan nghênh anh đến.

Cửa tòa nhà rộng mở, Lương Chấn Y ôm bó hoa lên lầu. Tiếng bước chân vang vọng giữa cầu thang vắng lặng, càng đến gần chỗ ở của cô, tim của anh lại càng thấp thỏm, đôi mắt lại càng dịu dàng. Anh cảm giác được đến hạnh phúc. Chờ cửa nhà cô cửa mở ra, anh sẽ hỏi cô, gả cho anh được không?

Tưởng tượng cô sau khi nghe được, tưởng tượng đôi mắt lấp lánh của cô, tưởng tượng hình ảnh cô ngửa mặt ha ha, tưởng tượng cô khuôn mặt tràn đầy vui vẻ, ánh mắt tựa như đang nằm mơ.

Lúc ấn xuống chuông cửa, Hà Phi đang ở trong phòng tắm sấy tóc.

Lương Chấn Y mỉm cười nhìn cánh cửa màu đỏ thẫm mở ra, bên trong nhà chiếu ra ánh sáng ấm áp, từng chút một chiếu lên khuôn mặt tuần tú của anh, mà vẻ mặt tươi cười ấy, trong nháy mắt đông cứng lại.

Tất cả hạnh phúc mong đợi nhìn thấy người ra mở cửa biến hóa thành vẻ mặt cứng đờ. Hạnh phúc nhưng lại giống như bọt nước, trong nháy mắt biến mất giữa đôi mây chau.

Từ Thiếu Khâm nhìn chằm chằm chàng trai mặc tây trang, đang cầm hoa tươi trước mắt. Từ Thiếu Khâm ánh mắt mông lung, chiếc áo dính uế vật kia đã sớm bị anh ta ném xuống đất. Hần ta đang ở trần, mặt đỏ hồng, cố gắng muốn nhận rõ người vừa mới tới.

“Anh. tìm ai?” Hần không biết người đàn ông cao lớn này.

Lương Chấn Y nhìn vào phía sau Từ Thiếu Khâm. Bên trong cũng không có bóng dáng của Hà Phi, nhưng là anh nghe thấy tiếng máy sấy âm ỉ. Anh sắc mặt kiềm chế, giống như có một con dao sắc bén cắm vào lồng ngực, đâm vào trái tim mềm mại của anh. Ánh mắt tối sầm, thanh âm khô sở hỏi Từ Thiếu Khâm

“Hà Phi có ở đây không?” Anh cũng phải hỏi cho rõ ràng, mặc dù anh cảm thấy phỏng đoán đáng sợ này nọ như xoáy nước muốn nhấn chìm anh, mặc dù anh cảm thấy đau đớn đang ở trong lòng lan tỏa.

Từ Thiếu Khâm mất say u mê, khẩu khí hàm hồ. “Cô ấy đang tắm! Anh có chuyện gì? Tìm cô ấy làm cái gì a?” Hần ta ợ một hơi rượu rất là mất lịch sự.

Lương Chấn Y vẻ mặt trang nghiêm, sắc mặt rất khó nhìn, thối lui. “Không có chuyện gì.” Xoay người xuống lầu, mỗi một bước đều giống như giẫm đạp lên chính lòng mình là như vậy bị thương.

Lúc sắp đi ra ngoài, Lương Chấn Y chợt dừng bước, nhắm mắt lại, hít sâu một cái. Vẫn sợ bị thương, vẫn không muốn có tình cảm, một khi rơi vào vòng tình, cảm giác sợ hãi này vẫn cứ phải đến.

Tình yêu thật vĩ đại, cũng có lúc cũng rất tàn khốc. Anh vừa mới giống như lên thiên đường nhẹ nhàng bay bổng, trong nháy mắt lại bị kéo xuống địa ngục, cảm giác này giết anh không kịp trở tay, quả thực là đáng sợ.

Anh không muốn phỏng đoán Từ Thiếu Khâm vì sao lại áo quần lại xộc xệch; anh không muốn đoán Hà Phi vì cái gì mà đang tắm. Hình ảnh kia thật đáng sợ, anh không muốn suy nghĩ tiếp nữa.

Nhưng khi anh đi ra khỏi khu nhà, bước vào dưới ánh trăng xinh đẹp, anh lại bắt đầu cảm thấy chói mắt. Bóng đêm thật đẹp, anh lại cảm thấy rất thương cảm. Gió đêm lành lạnh, thổi qua mặt, thế nào cũng giống như quất đau anh. Ngồi vào trong xe, một bó hoa hồng nở rộ, chói mắt mà như đang cười nhạo đôi mắt anh đong đầy u buồn.

Lương Chấn Y hỗn loạn bó mái tóc đen, kéo xuống cả vạt, xoay mở nhạc. Đổ vào ghế ngồi, mệt mỏi thở dài. Cảm giác này tựa như đột nhiên bị cuốn vào dòng nước xoáy đen đặc. Anh vẫn cứ nghĩ đến nghi vấn làm người ta đau đến thấu xương kia, anh biết là không nên nhưng lại không từ bỏ được hình ảnh hiểu lầm như khoét đục tâm can kia.

Sợ nhất chính là ngây ngốc rộng mở trái tim như vậy, giống như hoa hồng nở rộ, không chút nào đề phòng nghênh đón ánh nắng ấm áp. Lại không biết rằng, một lòng hướng về ánh sáng, cánh hoa cũng sẽ bị phơi nắng mà tổn thương.

Trong chớp mắt, một lòng muốn yêu cũng sẽ yếu ớt mà bị thương, trái tim khô héo.

Ôn Hà Phi sấy khô tóc, kin kít chuỗi gương phủ mờ sương, nhìn vào kính xoa xoa mắt, mặc quần áo tử tế, là chiếc áo lông cừu Lương Chấn Y mua cho cô, đi ra khỏi phòng tắm.

Từ Thiếu Khâm say rượu nằm trên ghế sa lon, mùi rượu ngất trời, cô cau mày oán trách. “Hồi quá đi mất!” Chạy đi kéo rèm, mở cửa sổ ra, không nhìn được chạy ra ban công, tí tay lên lan can, hít vào một hơi không khí mới mẻ.

Bên trong xe Lương Chấn Y từ từ kéo xuống cửa sổ xe, ánh mắt đen láy nhìn thấy đang chân không đứng trên ban công Ôn Hà Phi. Ánh trăng chiếu vào trên người cô, chiếc áo lông cừu anh tặng dán lên thân thể tuyết trắng, cùng với một chiếc quần vải lanh đỏ thắm rộng thùng thình. Mái tóc dài xõa ở sau vai, cô ngước lên bầu trời, chỉ cách một khoảng cách ngắn ngủi, cô lại không nhìn thấy anh. Cô nhìn lên trời sao, về mặt hồn nhiên lại ngây thơ.

Ngay tại trong ánh mắt thâm tình của Lương Chấn Y, cô xoay người đi vào bên trong, mái tóc tung bay. Anh phảng phất có thể nghĩ thấy được hương thơm hoa nhài, tiếu nuối mà tràn đầy đầu mũi.

Hà Phi vừa vào trong nhà liền hỏi say bí ti Từ Thiếu Khâm “Sao vừa rồi tôi giống như là nghe thấy tiếng chuông cửa?”

Từ Thiếu Khâm lơ đãng ngồi dậy, ối cũng đã ối, men say hơi lui đi, hần ta khổ sở nương nhờ lại ở nhà cô.

“Thật xin lỗi.” Hần ngượng ngừng lúng túng. “Anh không phải cố ý uống rượu say.”

Hà Phi thở dài một hơi, giúp hần rót chén nước uống cho tỉnh rượu, sau đó. “Anh đi đi.” Cô lấy ra một hộp giấy. “Trong này đều là đồ của anh, bao gồm cả những bức ảnh của chúng ta mấy năm nay, anh đem đi đi.”

Từ Thiếu Khâm bắt lấy cổ tay Hà Phi. “Hà Phi,” hần vô cùng nghiêm túc giải thích. “Đàn ông đều có dục vọng, anh cùng cô gái đó chẳng qua là thuận túy chỉ là phát tiết dục vọng mà thôi, trong lòng anh nhưng là —” hần ta tóm chặt ngực. “Anh thật sự yêu em mà! Em phải tin tưởng anh!” Đây là thật, hần muốn kết hôn cũng chỉ có Hà Phi.

Hà Phi neho mắt lại, rút tay ra. “Tôi thật là nghe không hiểu nổi!” Cô không chút vui mừng trừng mắt nhìn hần. “Cái gì mà dục vọng hả? Ý của anh là anh yêu tôi, rồi lại cùng đứa con gái khác làm loạn, đây là chuyện không có liên quan gì sao? Ông trời à!” Cô liếc mắt xem thường. “Tôi bây giờ mới biết quan niệm của chúng ta khác nhau nhiều như vậy, tôi thật là.” Cô nhúc nhủ đi ra mở cửa. “Anh trở về đi thôi, tôi bắt kể anh nghĩ thế nào, đối với tôi mà nói, bởi vì dục vọng mà có thể cùng những người khác làm loạn, là chuyện cực kì bẩn thỉu!”

Từ Thiếu Khâm sắc mặt khó coi. “Anh hứa sẽ không phát sinh chuyện như vậy nữa, anh hứa với em. Anh có thể vì em mà thay đổi, anh có thể thề, Hà Phi ——” hần ngẩng đầu lên nhìn cô thật sâu. “Em không hiểu, anh thật sự thật sự rất yêu em.”

Hà Phi bình tĩnh nhìn lại hần, hốt nhiên lại thấy thực cảm khái. “Kỳ quái, anh cả ngày lẫn đêm nói anh yêu tôi, nhưng tôi lại càng ngày càng cảm thấy, anh yêu căn bản là chính bản thân mình. Anh nghĩ phát tiết dục vọng, cứ thế làm bậy cùng cô gái khác, hoàn toàn không cảm thấy tôi sẽ thương tâm; anh nghĩ mở nhà hàng, sẽ bắt tôi phải nghĩ việc phối hợp anh, nói là vì tốt cho tôi, thật ra thì cũng là vì để thuận lợi cho anh; còn có ——” cô không chịu nổi trợn mắt rống lên. “Anh vĩnh viễn vĩnh viễn không nhớ được tôi không ăn cay! Còn có ——”

“Có ăn cay hay không rất quan trọng sao?” Hần ta ngắt lời cô. Mắt tức thì trợn to, kinh hãi thấy Hà Phi xông đến thờ phỉ phò chi vào mặt anh ta mà mắng.

“Còn có chính là anh lúc nào cũng ngắt lời của tôi! Từ Thiếu Khâm, của anh yêu ra khỏi miệng từ đầu tới cuối căn bản chỉ có chính anh!”

“Nếu như. anh tiêu tụy hốc hác như vậy vì em đều không gọi là yêu, thế cái gì mới coi là yêu?” Hần phản bác lại cô.

Hà Phi nhìn anh ta, nhớ tới Lương Chấn Y, chiếc áo lông cừu khiến cho cô cả thân thể ảm áp dễ chịu.

Cô mân miệng nói: “Tôi chỉ biết có người, cho tới bây giờ chưa từng nói một câu anh yêu em, một câu cũng không có.” Cô nhủ mảy mảy nghiêm mặt nói. “Nhưng là rất kỳ quái, tôi có thể cảm giác được, vô cùng tình tường cảm giác được, anh ấy yêu tôi. Anh ấy rất yêu, rất yêu tôi!”

Từ Thiếu Khâm nghe mà như đưa đám. “Mà em. em cũng yêu hần ta?” Hần dè dặt hỏi, nom nớp lo sợ.

Hà Phi lại đáp phải như đinh đóng cột: “Đúng vậy, tôi yêu anh ấy. Tôi yêu anh ấy! Tôi thật sự yêu anh ấy!”

Từ Thiếu Khâm có tư cách gì để mà ai oán, đây hết thảy là từ tay hần tạo thành.

Ôn Hà Phi đáy lòng cực hiểu rõ, người nào là ở lúc cô bất lực nhất kích lệ cô; người nào lại ở lúc cô thương tâm nhất ảm áp bên tai thầm thì trấn an lòng cô bàng hoàng bất an; là người nào, vừa gọi điện thoại, liền ngăn dậm xa xôi bay tới gặp cô.

Trên đời này sẽ không còn người nào nữa sùng cô giống như Lương Chấn Y vậy.

Ôn Hà Phi về mặt quyết tuyệt, giọng nói quả quyết, đáp án như đinh đóng cột, làm Từ Thiếu Khâm hoàn toàn tình ngộ. Hà Phi đã không thể nào quay đầu lại.

Hần thương tâm rơi lệ, giống như một đứa trẻ không ai giúp đỡ, Hà Phi đột nhiên không biết nói cái gì cho phải, không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống, ngước nhìn trước mắt chàng trai đã cùng cô trải qua biết bao năm tháng thanh xuân, không khỏi cũng thấy mũi chua chua.

“Chúng ta. đều tự đi tìm người thích hợp hơn với mình đi. Mấy năm qua. vẫn là cảm ơn anh.”

Nghe thấy lời của cô, hân giống như càng khổ sở hơn, đem mặt chôn vào trong lòng bàn tay.

Hà Phi thở dài. “Chờ anh hết say rồi lái xe trở về sau.” Sợ hân xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hơn nữa lại đang là lúc hân kích động thương tâm.

Trời tờ mờ sáng. Từ Thiếu Khâm nằm ngủ trên ghế sa lông; mà ở ngoài phòng, Lương Chấn Y đau khổ đợi một đêm vẫn không thấy Từ Thiếu Khâm rời đi. Đến rạng sáng bốn giờ, Lương Chấn Y nổ máy, chiếc xe Benz màu đen, ở dưới sắc trời tím nhạt, nhập vào con đường yên tĩnh vắng lạnh, rồi đi chỗ ở của người trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Em Đến Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

“Đây là chuyện gì xảy ra?” Ủy Nhân Nhân cùng các đồng nghiệp chen chúc ở trước bảng thông báo công ty. Trương Thiên nhai kẹo cao su, neho mắt lại đọc tờ thông báo phát ra từ phòng nhân sự kia.

“Tổng giám đốc Lương Chấn Y chuyển sang đảm nhiệm cố vấn tiêu thụ V.J New York. Tiệc chia tay sẽ tổ chức tại. . . .” Trương Thiên xem xong rồi rất là thô tục chửi một tiếng, cùng với nhân viên trực tổng đài cùng nhau than thở.

“Công ty người đẹp trai lại độc thân đã ít thì chớ, tổng giám đốc lại còn đi!”

Cô gái trực tổng đài rất là đau lòng. “Tổng giám đốc không phải là vẫn không đồng ý sao? Như thế nào sau cái nghỉ đông quay về liền chịu đi. Anh ấy không thật là nở bô được chúng ta sao? Thật vô tình á.”

Ủy Nhân Nhân nhìn chằm chằm tờ thông báo thấp giọng rủa. “Khốn kiếp, tổng giám đốc uống nhầm thuốc à?”

Phía sau truyền đến một tiếng hít không khí.

Ủy Nhân Nhân quay đầu lại. “Hà Phi?” Cô kéo đi Hà Phi vẫn đang trừng trừng nhìn bảng thông báo, cười híp mắt nói: “Ai nha, có mang quà về cho trường phòng hay không hả?” Cô hỏi, chọc chọc vào eo nhỏ của Hà Phi. “Cà phê chị nhờ em mua hộ có cảm đến không? Thế nào, chơi vui chứ hả? Hà Phi?!”

Ủy Nhân Nhân chọc chọc cô, cô không có cảm giác; néo néo tay cô, cô không có phản ứng. Cô chẳng qua là nhìn chằm chằm tờ thông báo kia, giống như bị một tia sét đánh trúng đầu, ánh mắt kính hãi, chân như mọc rễ xuống đất.

Anh ấy? Anh ấy muốn đi New York?! Bởi vì quá mức kinh ngạc, đầu Hà Phi trống rỗng, quả thực như có người đóng đinh cô xuống đất, không chút nhúc nhích ngay ngốc nhìn tờ thông báo kia. Là thật sao? Cô vô cùng kính hãi, nhìn xem mà mơ mơ hồ hồ, tâm tư loạn cào cào.

“Ê!” Ủy Nhân Nhân vẫy vẫy tay trước mặt cô. “Xin nghỉ xong về biến thành ngu ngốc rồi à?”

Cô chỉ ngay ngốc quay mặt lại nhìn Nhân Nhân. “Trưởng. . . . Trưởng phòng. . . .” Thanh âm cô yếu ớt, miễn cưỡng nặn ra nụ cười, hỏi: “Công ty chúng ta có phải là có đến hai Lương Chấn Y không? Trùng tên trùng họ?!” Không thể nào, anh ấy không thể nào đi New York, bọn họ vừa mới vui vẻ như vậy từ San Francisco trở lại, anh ấy còn nói có chuyện phải nói cho cô, anh làm cô cảm thấy anh vẫn nợ cô một lời hứa hẹn, anh muốn ở cùng một chỗ với cô. Đùng không?

Ủy Nhân Nhân trừng mắt nhìn cô một cái, giống như câu cô hỏi có bao nhiêu ngu ngốc. “Oa oa! Hà Phi, em bị thiếu năng đấy à?” Cô chỉ chỉ chữ viết phía trên. “Tổng giám đốc Lương Chấn Y, chẳng lẽ công ty cũng có hai tổng giám đốc chắc?” Cô cười tùm tùm lấy cùi chỏ thúc thúc Hà Phi. “Ê, không bỏ được nha?” Cô ghé miệng lại gần, kề sát vào lỗ tai Hà Phi rồi thì thầm nói: “Nhất định là vì em đi San Francisco gặp người yêu làm anh ấy chịu phải đã kích quá lớn nên mới có thể đột nhiên quyết định đi New York đi.”

Không phải như thế! Bên tai Ủy Nhân Nhân thầm thì trách móc, Hà Phi ngờ ngẩn nhìn tờ thông báo, hộc mắt đỏ ửng, lệ hướng đáy lòng rơi, một trận chua xót. Sự thật vừa vặn ngược lại, cô tiếp nhận tình cảm của anh, bọn họ rất vui vẻ ở chung vài cái ban đêm, da thịt thân thiết, giọng nói dịu dàng của anh vẫn còn ở lại dưới đáy lòng cô, vì sao anh lại đột nhiên ra quyết định như vậy?! Cô không hiểu, cô thật sự không hiểu!

Hà Phi vô tâm làm việc, chỉ ngồi xử lý vài dự án đang đợi giải quyết. Vốn là hôm nay bà ngoại trở về, cô muốn mời Lương Chấn Y tới bữa tối, thức ăn cũng đã chuẩn bị đủ. Cô ngày hôm qua đã tạm thời bỏ sung lại kỹ thuật nấu mấy món ăn, chuẩn bị hôm nay ra tay khoe tài. Cảm xúc ưỡ oải bao phủ lấy Hà Phi, nhưng càng nhiều hơn là cảm giác bị lừa gạt, hoang mang không hiểu vì sao.

Lương Chấn Y chẳng qua là vui đùa với cô một chút sao? Nhưng anh ấy rõ ràng không phải là hạng người như thế a! Hà Phi thế nào cũng nghĩ không ra, anh ấy rõ ràng có thể không đi New York, nhưng vì sao anh lại vẫn đi?

“Chết tiệt!” Hà Phi muốn hỏi cho rõ ràng.

Rốt cục ở lúc sắp tan làm, thừa dịp trên hành lang không có người nào, giống như thường ngày, cô lén lút chạy vào phòng làm việc của anh. Cô mở cửa, ghé đầu nhìn vào bên trong.

Lương Chấn Y nghe thấy tiếng động, ngẩng mặt lên nhìn cô. “Hà Phi?” Anh như không có việc gì khép lại văn kiện. Nhìn cô thần sắc có chút lo sợ đi vào, đóng cửa lại.

Hà Phi lưng dựa vào cửa, ánh sáng hoàng hôn rọi vào phòng làm việc, chiếu lên khuôn mặt khô ngô của anh. Ánh mắt thâm thúy, vẻ mặt sâu xa khó hiểu, hôm nay anh cảm giác thực xa xôi.

“Ừm Em” Cô muốn hỏi anh tại sao muốn đi New York, lại ngập ngừng không thốt nên lời.

Lương Chấn Y nhìn khuôn mặt của Hà Phi, không khỏi liên nghĩ đến đêm hôm qua Từ Thiệu Khâm quần áo xộc xệch. Đôi mắt đen thâm thoảng qua một mặt u buồn, nhưng rất nhanh liền bị ánh mắt lạnh nhạt che giấu đi.

“Em nhìn thấy thông báo rồi?” Anh thử không suy nghĩ nữa, trời mới biết anh đã nghĩ đến mau nổi điên.

“Vâng.” Cô muốn xin anh đừng đi, lại ngắc ngứ không nói ra miệng. Tại sao sau khi trở lại Đài Loan anh ấy đột nhiên trở nên xa lạ như vậy, Hà Phi quả thực nghĩ đến San Francisco tất cả bất quá cũng chỉ là một trăng mộng đẹp. Cô gãi gãi tóc, miễn cưỡng nặn ra thanh âm. “Anh lúc nào thì quyết định vậy?”

“Ngày hôm qua, anh đã nói chuyện điện thoại với chủ tịch Phương.”

Hà Phi trong mắt lóe lên một tia tức giận, nắm chặt hai tay lại. Nói cách khác —— anh ta căn bản chưa từng suy nghĩ đến cô?

“Còn có việc sao?” Anh hỏi. Cố ý dùng thanh âm lạnh lùng hờ hững để che giấu của anh thất vọng thương tâm.

Hà Phi nắm đấm càng nắm càng chặt, anh ta coi cô là cái gì? Thái độ lạnh lùng của anh làm bụng cô giống như thiêu như đốt, như một cây đuốc đốt lên đến tận đỉnh. Cô ngẩng phắt đầu, gầm thét: “Anh là đồ khốn kiếp!”

Úy Nhân Nhân gõ cửa đi vào, liên kinh hãi nghe thấy tiếng gầm rống này. Cô cương cứng ở cửa, sắc mặt lúng túng, nghẹn họng trợn trối, cô có. có nghe lầm hay không, đồ nhi đàn độn của cô nể Lương Chấn Y khốn kiếp?! Còn chưa lấy lại được tinh thần, Hà Phi đã quay đầu xông qua rồi đi.

Nhân Nhân nhắm mắt đi vào đóng cửa lại. “Ồ. Đây là dự án hôm nay phải ký kết.” Cô nom nóp lo sợ đặt văn kiện lên bàn Lương Chấn Y, rất sợ bị giận cá chém thớt.

Lương Chấn Y trầm mặc lật xem văn kiện, Úy Nhân Nhân vẫn là không nhận được cả gan hỏi một câu: “Anh cùng Hà Phi sao vậy?”

Lương Chấn Y ký tên, không có đáp lời, sắc mặt tối tăm.

Nhân Nhân liều chết lại hỏi: “Không phải là rất thích Hà Phi sao, thật chịu đi New York?”

Lương Chấn Y khổ sở cười một tiếng, dừng bút, cho cô một câu rất đáng giá nghiền ngẫm.

“Chính là vì quá thích cô ấy, cho nên. anh đi New York.” Anh đã nghĩ rất nhiều, anh phải suy xét cho thật rõ ràng, anh làm một cái quyết định anh tự nhận là tốt nhất. Anh chỉ là cần chút thời gian bình tĩnh lại.

Nhân Nhân nghe mà không hiểu gì cả, Lương Chấn Y ngẩng đầu nhìn cô, chậm rãi nhúu mày. “Còn không hiểu?”

Cô rất bất đắc dĩ nhún nhún vai. “Có lúc thật không hiểu anh là đang suy nghĩ cái gì. Anh làm chuyện gì để cho cô ấy nổi giận vậy?”

“.” Lương Chấn Y cúi đầu, nhìn chằm chằm mặt bàn màu nâu tối, khổ sở nói: “Anh làm cái gì?” Chuyện anh vẫn muốn làm chỉ có sủng ái cô, nhưng là tình yêu thật quá cực khổ. Hà Phi có hiểu hay không – đàn ông cũng có thời điểm không biết phải làm sao? Có mấy lời căn bản hỏi không ra miệng được.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Em Đến Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

“Ai da!” Ôn bà bà vui mừng ngồi ở trước bàn, thức ăn phong phú ở trên bàn làm bà cười toe toét. “Nhiều món ăn như vậy, muốn bà bội thực mà chết à?” Bà vừa trở về, thần sắc mệt mỏi, nhưng vẻ mặt cũng rất là vui vẻ. Chuyến đi lần này đúng thỏa được tâm nguyện của bà. Bà xem thấy mặt trời mọc lúc trẻ tuổi đã đính ước nhau cùng xem, ánh mặt trời ấm áp rọi chiếu vào đôi mắt nhăn nheo, làm bà cảm giác bạn già giống như cũng tới nhìn mình.

Hà Phi xới com cho bà ngoại. “Ăn nhiều một chút a! Bà hình như gầy đi đấy!”

Bà ngoại ha ha cười. “Cháu cũng nấu quá nhiều đi?” Cũng không biết ban đầu Hà Phi muốn mời Lương Chấn Y tới.

Hà Phi miễn cưỡng mỉm cười, cô không muốn làm bà mất vui, cười nghe bà ngoại liên miên kể chuyện thú vị trong chuyến đi chơi. Cô nghe mà mơ mơ màng màng, cả đầu đều là vẻ mặt hồ hững, giọng nói lạnh nhạt của Lương Chấn Y.

“Phi à ——” Ôn bà bà dùng chiếc đũa đâm đâm cháu gái đang ngẩn ngơ. “Ai nha, giờ đến cháu kể a, cháu đi San Francisco xem thằng nhóc kia, thế nào, có vui không?”

Hà Phi hồi tỉnh, bỏ xuống một câu: “Chúng cháu chia tay rồi.”

“Cái gì?!” Ôn bà bà chấn động, nhìn chăm chăm Hà Phi, ngay sau đó ôm ngực an ủi một câu. “Hứa nguyện của bà rốt cục thành hiện thực, quá tuyệt vời!”

“Bà ngoại!” Hà Phi trừng bà. “Nào có người nào hi vọng cháu gái mình thất tình không?”

“Giữ chứ?” Ôn bà bà nhìn chăm chăm Hà Phi ánh mắt hồng hồng, dè dặt hỏi: “Thật đau lòng sao? Thằng nhóc kia lại không tốt, cháu nghe bà, cháu tuyệt đối có thể tìm được người tốt hơn. Cái kia tổng giám đốc công ty bọn cháu không phải là đối với cháu ——”

“Bà ngoại!” Hà Phi cắt đứt lời của bà. “Ăn com thôi!”

Ôn bà bà vẫn chưa chết tâm. “Thật đấy, cái kia tổng giám đốc thật có ý đối với cháu, bà ngoại tuyệt không sẽ đoán sai ——”

“Bà ăn chút thịt sấy tôi đi.” Hà Phi nói sang chuyện khác, cô hiện tại không muốn nghe nhất chính là chuyện này.

Ôn bà bà không biết cháu gái lòng còn đang rớm máu, lại vô tâm đập lên từ huyết của cô. “Cái kia tổng giám đốc a, cháu cho cậu ta cơ hội, cậu ta chắc chắn ——”

“Hắn-ta-muốn-di-New-York-rồi!” Hà Phi đập bàn hét lên, Ôn bà bà bị dọa sợ đến làm rơi cả đũa xuống đất.

Ôn bà bà nhặt lên chiếc đũa, không dám lên tiếng. Kinh khủng kinh khủng, Hà Phi nổi giận rồi, bà xem Hà Phi đùng đùng tức giận vùi đầu vào ăn com, nha, thì ra nó chân chính thương tâm chính là chuyện này.

Ai! Ôn bà bà thở dài, không dám làm sai gì nữa, chẳng qua là gấp đồ ăn cho Hà Phi. “Ngoan, ăn nhiều một chút, cháu gầy đi đấy, bà ngoại nhìn đau lòng.” Bà ngồi lải nhải liên tục. “Bà ngoại ra ngoài lâu như vậy, không biết nhớ cháu biết bao nhiêu. Bà ngoại nhìn thấy sao ở trên núi, liên hứa nguyện hi vọng sống lâu một chút, nếu không Hà Phi đáng yêu của bà biết làm sao đây.”

“Bà bị hâm rồi!” Hà Phi trừng bà ngoại một cái. “Cũng không phải là sao băng, bà cầu nguyện linh tinh cái gì vậy.”

Ôn bà bà chần chừ cho Hà Phi. “Mặc kệ, bà nhìn thấy Thần Mộc, bà cứ thế cầu nguyện, hi vọng bảo bối ngoan của bà cùng cái tên nhóc hồ đồ kia chia tay, bằng không nếu bà chết, để cho tên nhóc thôi kia chăm sóc cháu, bà cũng không yên tâm.”

“Nói nhăng nói cuội gì đó a!” Hà Phi đá bà ngoại, buồn cười. “Nào có người nào hứa nguyện cái loại này?”

“Tại sao không có?” Ôn bà bà còn nghiêm túc nói. “Bà nhìn thấy mặt trời mọc a, bà liền cầu nguyện, hi vọng nhanh lên một chút có một người tốt, cưng chiều Hà Phi đáng thương của bà. Nó từ bé đã không có ba, mẹ lại bỏ đi mất, Hà Phi của bà trợ trợ một mình đáng thương biết bao, phải có người yêu thương nó mới được.”

Hà Phi trừng bà. “Bà ngoại yêu thương cháu là được rồi!”

“Con bé ngốc này, bà ngoại cũng sẽ chết thôi.”

“Bà đừng có nói lung tung nữa!” Bà ngoại thế nào suốt ngày nói chết chóc, đáng ghét!

Ôn bà bà ha ha cười. “Cháu không nhớ à? Bà ngoại dù chết cũng có thể đi gặp ông ngoại của cháu, cho nên ngày nào đó bà mà chết, con nhóc, cháu cũng không được khóc a, mà phải thực cao hứng, bởi vì bà ngoại cùng ông ngoại rốt cục gặp mặt rồi.” Ôn bà bà nói xong Hà Phi liền lớn tiếng kháng nghị. Sau khi ăn xong, bà mặc vào chiếc áo hoa Hà Phi tặng, rồi lại lấy ra quà cho Hà Phi.

Đó là một cái túi hoa được buộc rất chặt.

Ôn bà bà thúc giục: “Mau xé ra xem a!”

Buộc thật sự rất chặt, Hà Phi ra sức cạy, rốt cục nút thắt lỏng ra, trong thoáng chốc trước mắt tràn ngập màu hồng, những mảnh hồng li ti tung bay, rơi xuống, chạm lên khuôn mặt kinh ngạc của cô.

Cô nghe tiếng bà ngoại cao hứng kêu lên: “Rất đẹp phải không? Hoa anh đào trên núi đó, bà ngoại đi nhặt về cho cháu đấy.” Cánh hoa anh đào phủ đầy trên người Hà Phi.

“Ông ngoại cháu nói nhìn thấy hoa anh đào núi sẽ có chuyện tốt đến, Phi à, cháu chờ xem, nhất định sẽ có chuyện tốt nha!”

Hà Phi nghĩ tới bà ngoại ở trên núi rét lạnh vì cô mà nhặt nhiều hoa anh đào như vậy, ánh mắt cô cũng đỏ như cánh hoa anh đào. Cô dụi dụi mắt, chọt ngồi chồm hồm xuống, ôm lấy đầu gối khóc nức nở.

“Ai nha, khóc cái gì a?” Ôn bà bà vội vàng ôm lấy cháu gái đỡ. “Ngoan nha, đừng khóc nữa, khóc làm chuyện tốt cũng chạy mất thôi, đừng khóc, đừng khóc!”

Bà ngoại hướng về phía Thần Mộc cầu nguyện, cô liền thật sự cùng Từ Thiếu Khâm chia tay.

Vậy hứa nguyện của bà ngoại ở A Lý Sơn lúc mặt trời mọc cũng sẽ thành hiện thực sao? Hà Phi dựa vào trong lòng bà ngoại ấm áp, dưới ngón tay chính là chiếc áo cùng mua với Lương Chấn Y. Mất linh a, bởi vì thứ mà cô cho là hạnh phúc, sẽ phải rời đi đến chỗ rất xa đi.

Ấm áp cùng tình yêu anh cho cô, hóa ra cũng giống như sao băng, rực rỡ vụt thoáng qua trước mắt, đương lúc cô nhìn thấy thật vui vẻ thì như thế nào liền biến mất vào trong đêm tối rồi?

Tiệc đưa tiễn đặt vào hôm Thứ Năm. Chủ tịch Phương đã đặt trước khu ghế lô lớn nhất, đồng nghiệp trong V. J đều tham dự, mọi người ở bên trong ghế lô giành microphone tranh nhau muốn hát.

Ở trong góc, một mặt bóng hình cao lớn hờn ám, Lương Chấn Y tịch tịch hút thuốc.

Úy Nhân Nhân ra sức gọi điện thoại thúc giục Hà Phi. Cô không thể đến muộn được, thời gian đã qua một giờ, cô lại chậm chạp không xuất hiện. Nhân Nhân biết rõ, người Lương Chấn Y muốn thấy nhất chỉ có Hà Phi.

Chủ tịch Phương ngược lại rất vui vẻ cùng các đồng nghiệp nam uống rượu, vừa uống vừa tán dóc. Giữa không khí náo nhiệt, bóng dáng Lương Chấn Y yên lặng hút thuốc xem ra lại càng thêm tịch tịch.

Ngoài cửa sổ mưa phùn bay lá tả, mưa bụi nghiêng đánh cửa sổ, dòng nước mưa quanh co cũng tựa như nước mắt trên mặt Hà Phi, lem nhem đứ đờ, dầy đặc đã khô.

“Bà ngoại. . . .” Cô co lại bả vai ngồi ở trong phòng bệnh bệnh viện tỉnh.

Ôn bà bà sắc mặt tái nhợt, nằm ở trên giường bệnh.

Nhớ lại tình cảnh hỗn loạn mới vừa rồi, Hà Phi bị dọa sợ đến một thân mồ hôi lạnh.

Bà ngoại có thói quen ngủ trưa, nhưng là tối nay lúc cô phải ra ngoài tham gia tiệc tiễn biệt, bà ngoại cũng không tỉnh lại. Cô phát hiện khác thường, gõ cửa đi vào, mới phát hiện bà ngoại không biết đã hôn mê bao lâu.

Là vì trời quá lạnh sao? Bà ngoại huyết áp quá thấp, mặc dù đã cấp cứu qua, nhưng là tình huống vẫn không ổn định.

Hà Phi bắt lực lại sợ hãi, vẫn canh giữ ở trước giường bệnh, nắm chặt lấy tay bà ngoại.

Y tá đẩy xe đi vào tiêm cho Ôn bà bà.

“Bà không sao chứ? Bà sẽ tỉnh sao?” Hà Phi nóng lòng hỏi y tá.

“Cô đừng lo lắng.” Cô y tá thân thiết mỉm cười nói. “Trời quá lạnh, huyết áp của bà ấy quá thấp, lại có bệnh tiểu đường nên mới có thể hôn mê. . . .” Cô điều chỉnh độ cao của chai truyền dịch. “Ngày mai chắc là sẽ tỉnh lại rồi. Cô cố giữ ấm cho bà. Có chuyện gì, liền ấn vào nút khẩn cấp, y tá trực đêm sẽ giúp cô.”

Hà Phi nghe rõ ràng, một đêm cũng không dám ngủ. Cô nâng cằm, đưa mắt nhìn khuôn mặt bà ngoại già nua đã đầy nếp nhăn.

Nếu như bà ngoại chết, cô cũng chỉ còn lại một người. Hà Phi sợ hãi đến sống lưng phát lạnh, không thể tưởng tượng được ngày mà không còn bà ngoại. Ngẩng đầu quan sát sắc trời âm tối ngoài cửa sổ, ở nơi xa có ánh đèn nê ông lập lòe. Tiệc đưa tiễn cũng đã bắt đầu rồi đi? Hà Phi dụi dụi đôi mắt đau nhức, nhìn trên người bộ âu phục vốn muốn mặc để tham gia buổi tiệc, trên chân thậm chí vẫn còn mang giày cao gót, không khỏi nhếch miệng cười khổ.

Lương Chấn Y sẽ phải ra nước ngoài, bọn họ nhưng không có từ tế nói chuyện với nhau, hiện tại cả lời tạm biệt cũng không kịp nói.

Lại có cái gì khác nhau đâu? Không cần đi tiệc chia tay, không cần đối mặt anh, Hà Phi ngược lại thở phào nhẹ nhõm.

Thấy anh, chỉ sợ mình sẽ lại càng thương tâm. Ở buổi tiệc chia tay, cô nên lấy về mặt gì đối mặt với của anh hờ hững thờ ơ. Hà Phi khổ sở nghĩ, cô dù sao cũng không máu lạnh được như anh, có thể giả bộ giống như giữa bọn họ chuyện gì cũng không phát sinh quá.

Hà Phi ôm đầu vẫn không hiểu được, nghĩ không ra, anh ta tại sao lại ghê tởm đến như vậy? Tại sao lại tàn nhẫn đối với cô như vậy?! Anh ta như thế nào làm được như vậy?! Hà Phi chưa từng ghét quá người nào, nhưng giờ khắc này, cô thật sự hận Lương Chấn Y.

Mà có lẽ vì hiểu được ngọt ngào của tình yêu, liền không tránh nổi oán hận.

Hà Phi oán anh ta, nếu vừa bắt đầu cũng không có ý định nghiêm túc đối với cô thì cần gì phải đuổi theo đến San Francisco. Cô không hiểu, cô thật không hiểu! Cho dù chẳng qua là chỉ nói với cô một câu thôi cũng đều được, nói cho rõ ràng ý nghĩ của anh. Giả như anh cảm thấy hết thầy chuyện xảy ra ở San Francisco chẳng qua là bởi vì thành phố kia quá lằng nhằng, chỉ cần anh ta nguyện ý nói rõ ràng, coi như anh nói anh cảm thấy bọn họ thật ra không thích hợp, chỉ cần anh ta chết tiệt nói rõ, cho dù thương tâm hơn nữa cô cũng có thể chịu đựng, nhưng anh ta khôn kiêu lại quyết định đi New York, thái độ như không có chuyện gì xảy ra triệt để tổn thương cô.

Nhìn về phía ngã bệnh bà ngoại, nghĩ đến Lương Chấn Y lạnh lùng hờ hững, Hà Phi thương tâm bất lực ở ban đêm rơi lệ.

Đáy lòng Lương Chấn Y rốt cuộc là có cô hay không?!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Em Đến Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Thiếu đi tổng giám đốc, chủ tịch Phương sáng sớm đã ở V. J tuyên bố sẽ có thay đổi trong nhân sự, Ủy Nhân Nhân rất có thể sẽ lên chức giám đốc kế hoạch.

"Giờ quả thực là quá lăm rồi nha!" Sau khi tan họp, Ủy Nhân Nhân nhìn chăm chăm đồng hồ đeo tay. "Có chuyện gì với Hà Phi vậy?"

"Cô ấy đến muộn nha!" Trương Thiên ngáp một cái, ngồi ghi chép lại hội nghị. "Tối hôm qua cô ấy cũng không tới. Xin đi nghỉ về rồi cũng không muốn đi làm nữa à?"

Ôn Hà Phi rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì a? Nhân Nhân gọi điện thoại tìm Hà Phi, không ai nghe máy.

"Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi?" Nhân Nhân có chút lo lắng. Lương Chấn Y ra nước ngoài đã kích cô lớn đến mức không muốn đi làm luôn sao?

Rốt cuộc, Hà Phi gọi điện thoại tới.

"Em đang làm cái trò gì vậy hả? Đại tiểu thư, còn chưa tới đi làm?!" Nhân Nhân rống lên với ống nghe. Tên ngu ngốc này hại cô lo lắng gần chết.

Hà Phi cau mày. "Đừng tức giận a!" Cô quay lại nhìn bà ngoại một cái. Ôn bà bà đã tỉnh, đang ăn cháo. Hà Phi hạ thấp giọng nói: "Trưởng phòng, em muốn xin nghỉ, bà ngoại em nhập viện rồi."

"Cái gì?" Nhân Nhân nghe thấy khẩu khí lập tức dịu lại. "Thì ra thế, có nghiêm trọng lắm không?"

"Đã không sao rồi. Nhưng phải nằm viện quan sát thêm."

"Vậy sao, được rồi, em yên tâm chăm sóc bà ngoại đi, nghỉ để chị xin phép giúp cho. Bất quá có mấy vụ đang cần gấp, em tới lấy về chỉnh lý lại đi."

"Vâng." Hà Phi len lén nhìn trộm bà ngoại, nhỏ giọng hỏi Nhân Nhân: "Vây. Ừm."

"Em muốn hỏi Lương Chấn Y hả?" Nhân Nhân thông minh lập tức đoán ra.

"Nhỏ giọng một chút." Hà Phi đỏ mặt, sợ người khác trong phòng làm việc nghe được.

"Anh ấy máy bay lúc 10 sáng a, giờ chắc cũng đến sân bay rồi đi?" Nhân Nhân cười lạnh. "Này, chị thật không hiểu nổi, em giống như cũng thật thích anh ấy, vậy tại sao không chấp nhận lời cầu hôn của anh ấy hả?"

"Cầu hôn?" Hà Phi kinh ngạc nghi ngờ, Ôn bà bà lập tức đóng tai sang đây nghe ngóng, Hà Phi ngăn lại bà. "Chị nói linh tinh cái gì thế, cái gì mà cầu hôn?"

Nhân Nhân nhìn quanh hai bên, cúi thấp người xuống, núp ở cạnh bàn nhỏ giọng nói: "Là Trần Đình kể với chị. Tối hôm qua chủ tịch Phương khoác lác với cô ấy, nói anh ta mang Lương Chấn Y đi chọn một chiếc nhẫn kim cương vô cùng đắt, lại nói đáng nhẽ ra cũng phải mua một cái cho Trần Đình!"

"A?" Hà Phi hồ đồ. "Chủ tịch Phương muốn cầu hôn với Trần Đình?!"

"Không phải, đồ ngốc!" Nhân Nhân gào lên. "Là Lương Chấn Y mua nhẫn kim cương, chủ tịch nói anh ấy muốn cầu hôn với em, với em đấy! Thứ Bảy vừa rồi á!"

"Cái gì cơ?" Hà Phi nghe được hồ đồ.

Úy Nhân Nhân vội vàng nói: "Kết quả Lương Chấn Y hôm Chủ Nhật lại nói với chủ tịch là muốn đi New York. Em không phải là từ chối anh ấy, làm anh ấy thương tâm liền nhận công tác ở bên kia đấy chứ hả. Phi a, sao em lại không đồng ý hả, Từ Thiếu Khâm kia làm thế nào mà hơn được."

"Từ từ đã!" Hà Phi siết chặt ống nghe nói. "Chỉ để em nghỉ một chút đã!" Cô bưng trán, nhắm mắt lại nghiêm túc suy tư.

"Muốn làm gì vậy?" Nhân Nhân hỏi, đầu bên kia một mực trầm mặc, Nhân Nhân không nhịn được lại rống: "Nghĩ xong chưa hả? Em là đang muốn nghĩ cái gì a? Hà Phi?!"

"Shit!" Cô chột mắng một tiếng, cuống quýt cúp điện thoại.

Shit? Nhân Nhân sùng sốt, nhìn chăm chăm ống nghe, lúc phục hồi lại tinh thần liền tức đến nổi gân xanh, phát điên ngồi xồm rú rít với ống nghe:

"Muốn chết hay sao mà dám mắng trưởng phòng của cô hả? Hà Phi?" Đối phương đã đập máy rồi.

Hà Phi đã nghĩ ra, thứ Bảy hôm đó cô ở trong phòng tắm nghe được tiếng chuông cửa là của Lương Chấn Y. Anh ấy chắc canh là hiểu lầm cô, ô ô. Loại tình huống đó anh ấy làm sao có thể không nghĩ lung tung được? Ông trời à! Cô sao lại có thể sơ sẩy như vậy được?!

Ôn bà bà nhìn cháu gái đáng vẻ kích động lại tức cười vò đầu bứt tóc liên tục đảo quanh phòng, lầm bầm, thoát nhìn vừa vội vừa tức lại buồn bã ủ rũ.

Ôn bà bà gợn tay nín lấy Hà Phi. "Cháu đừng có vòng đi vòng lại nữa, bà ngoại nhìn cũng chóng mặt." Bà ước chừng nghe hiểu được. "Tổng giám đốc kia hiểu lầm cái gì? Ai da! Không quan trọng, mấy bay lúc mười giờ nhà, cháu vẫn còn đi lại lại trong này? Mau đuổi theo a!"

Đuổi theo? Đứng đứng đứng, Hà Phi đột nhiên bừng tỉnh. "Vậy bà nhớ phải ở ——"

"Được rồi, nhanh đi đi!"

Giữa phi trường, Lương Chấn Y cầm theo hành lý làm thủ tục.

Cô gái bên hông máy bay nhiệt tình giúp chọn chỗ ngồi cho anh. Cầm lại hộ chiếu, Lương Chấn Y mua cà phê chờ xuất cảnh, từ giờ đến lúc lên máy bay còn có một tiếng, ánh nắng từng tia ấm áp chiếu rọi vào cửa kính sân bay.

Bên ngoài cửa thủy tinh, hành khách qua lại vội vàng.

Lương Chấn Y uống li cà phê đen đắng ngắt, một lần cuối cùng vọng nhìn nơi anh đã gắn bó lâu dài. Ký ức ở nơi này, chỉ có Hà Phi là tối ám áp, cũng khiến anh tối hạnh phúc. Nhớ tới Hà Phi, cà phê đắng nghét phảng phất cũng thấy ngọt ngào.

Vẫn nhớ tới lúc đầu gặp gỡ của cô xinh đẹp tóc dài, rực rỡ áo khoác, cô nổi giận với máy bán nước, rút ra đôi bốt đánh rầm rầm lên thùng máy.

Khi cô quay đầu lại thấy anh, đôi mắt đẹp của cô thật giống như đang nhìn vào sâu trong tâm khảm anh, từ đó hại anh mất ngủ, vì cô mà tâm thần không yên. Cửa cô xấu hổ lúc phỏng vấn, khuôn mặt đỏ bừng, ánh mắt nghiêm túc của cô lúc tức giận, luôn hại anh tim đập loạn nhịp.

Lương Chấn Y yên lặng uống cà phê, khoe mắt cong cong, lại nhớ tới khuôn mặt tươi cười của cô. Cô giờ đang làm gì?

Tiệc tiễn biệt, cô không có xuất hiện, cô có thể hay không có một chút luyến tiếc anh?

Hà Phi lúc này nhưng là liều mạng chạy ra ngoài, không để ý hình tượng đang mặc lễ phục đi giày cao gót cộp cộp cộp vọt ra khỏi bệnh viện, ngăn lại một chiếc xe tắc xi, ngồi bên cạnh lái xe vừa rống vừa gào ép người ta nhấn ga lạnh lách, đến sân bay mới phát hiện không có mang theo ví.

Chết tiệt! Hà Phi sắp phát khóc. "Tôi. Tôi quên mang theo ví rồi."

Lái xe trừng trừng nhìn cô. "Cô đang đùa với tôi đấy à, cô đang đùa à? Một ngàn đồng đấy!"

Hà Phi mở ra cửa xe. "Chú chờ cháu một chút, cháu đi lấy tiền cho chú. Cháu đang vội gặp một người, xin chú đấy!"

Lái xe thối nghiêm mặt. "Đùa chứ, ai biết cô có thể quay lại hay không?"

Ô. Hà Phi cầu xin ông ta. "Chuyện này liên quan đến hạnh phúc cả đời cháu, xin chú đấy ——" sắp không còn kịp rồi!

"Một ngàn đồng cũng liên quan đến hạnh phúc cái bụng tôi, không được, nếu không tôi lại đưa cô về nhà lấy."

Mặc kệ, Hà Phi bất chấp, đẩy ra cửa xe liền chạy vào phi trường.

Oa cái quái gì thế! "Ê! Ê!" Dám lớn mật bỏ chạy?! Lái xe bị chọc tức, xuống xe định đuổi theo, cảnh sát sân bay lại chỉ vào ông ta dừng xe không đúng chỗ, ngăn lại ông ta đuổi theo.

Chạy vào phi trường, cả đám người hỗn loạn, Hà Phi đi thẳng tới nơi xuất cảnh, chen vào đám người, thờ hồng hộc, chân đau đến muốn chết, rốt cục ở

trước cửa nhập cảnh nhìn thấy đang kiểm tra hộ chiếu Lương Chấn Y.

"Lương Chấn Y!" Cô hét lên chạy qua, tuyệt vọng nhìn anh vừa lúc xuất cảnh.

Bức tường thủy tinh ngăn trở tiếng gọi của cô, Hà Phi chạy dọc theo tường thủy tinh về phía anh, cô hét gọi, anh lại không có chút phản ứng nào đi vào hành lang xuất cảnh. Hà Phi gấp đến độ ở giữa khu xuất cảnh hô to tên anh, chọc cho mọi người nhìn chăm chăm.

Cô ra sức đập vào cửa kính, nhìn anh đi qua trước mắt, không, không! Mặc kệ thế nào đi chăng nữa, Hà Phi phát điên, khom người nhấc lên giày cao gót, K lên cửa thủy tinh.

"Rầm rầm!" Tiếng động thật lớn!

Lương Chấn Y quay đầu lại, không chỉ anh mà tất cả mọi người cũng đều quay đầu lại, nhìn thấy Hà Phi, anh giật mình. Ánh mắt sâu thẳm dưới đôi mày rậm nhìn cô chăm chú. Giữa vòng người, Hà Phi lệ nóng doanh tròng, mặc trên người bộ lễ phục hở vai, giày cao gót nắm trong tay, tay trái quệt mặt khóc rùng rùng. Cảnh sát sân bay đi tới, tóm lấy cổ tay cô, nghiêm túc cảnh cáo hành vi của cô. Cô không có nghe, cô không để ý tới, chỉ lo sợ nhìn lại đôi diện tằm kính Lương Chấn Y.

Bức tường thủy tinh giữa bọn họ bị Hà Phi đập kêu rầm rầm, giữa bọn họ, một bức tường dày vô hình tựa hồ cũng theo đó mà nứt vỡ. Hà Phi khóc nức nở, với cảnh sát tra hỏi một mực im lặng, nước mắt lưng tròng chỉ nhìn anh.

Lương Chấn Y ánh mắt dao động, lồng ngực căng chặt. Không thể tin được cô ngay cả cửa kính sân bay cũng dám đập. Anh chuyển chú lại thâm thúy ngưng mắt nhìn khuôn mặt rưng rưng nước mắt của Hà Phi, nước mắt của cô thật giống như từng cây kim châm đau đớn anh. Anh đau lòng, đánh rơi hành lý.

"Đừng đi." Cô khóc nức nở nói với anh, thanh âm bị tấm thủy tinh chặn lại.

Lương Chấn Y không nghe được, cổ họng lại thấy chua xót nghẹn ngào, mơ hồ hiểu được cô nói gì.

Hà Phi rưng rưng, "Đừng đi a."

Bỏ lỡ mất chuyến bay, Lương Chấn Y vừa tức vừa buồn cười. Hà Phi ôm chặt anh khóc nức nở, dường như mất đi lý trí, mơ hồ úp mặt vào đầu vai anh, vội vàng giải thích với anh chuyện Từ Thiệu Khâm đêm hôm đó.

". Anh. Anh hiểu lắm em. Anh tại sao không hỏi. Anh có biết em khổ sở thế nào không?"

Lương Chấn Y trầm mặc nghe, ánh mắt dịu dàng ngắm nhìn cô, bàn tay khẽ vuốt lọn tóc rơi loạn trên vai cô.

"Anh nghĩ. hiểu lắm chính là em đi?" Anh thấp giọng nói.

"A?" Hà Phi ngẩng mặt lên, nhìn thấy một đôi mắt tràn đầy thâm tình. "Em hiểu lắm?"

Anh lau đi nước mắt trên mặt cô, sâu sắc quan sát vẻ mặt thương tâm của cô. "Anh đoán là. ngày hôm qua em đã nhận được bưu kiện rồi đi?"

Hà Phi nhú mày. "Bưu kiện gì?"

"Anh đã đem gửi chiếc nhẫn cho em." Vẻ mặt kinh hãi của cô làm anh mỉm cười. Anh cầm lấy tay Hà Phi. "Đêm hôm đó. anh quả thật rất không thoải mái. Anh nghĩ, anh ghen tị đến muốn điên rồi. Thế nên anh đã nhận công việc ở New York, đến bên kia dự định xin thêm trợ lý với công ty, ích kỷ muốn đem em điều tới New York. Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là sau khi em nhận được bưu kiện nguyện ý đáp ứng lời cầu hôn của anh, tới New York tìm anh. Anh tự tâm hi vọng hẳn sẽ không còn được gặp lại em nữa. Anh ngay cả vé máy bay cũng đã gửi cho em." Ánh sáng lóe ra trong mắt anh làm tim cô đập loạn.

Anh tiếp tục nói: "Dĩ nhiên, còn bà ngoại của em nữa, nhà ở công ty cấp cũng đủ cho ba người chúng ta ở. Hiện giờ em đã đến đây rồi." Hà Phi nghe mà choáng váng không hiểu ra sao, anh vuốt ve gương mặt đầm lệ của cô. Hít sâu một cái, thấp thỏm hỏi cô: "Vậy anh sẽ trực tiếp hỏi em, em nguyện ý gả cho anh sao? Nguyện ý cùng bà ngoại đến ở New York sao?" Sự cô cự tuyệt, anh vội vàng đảm bảo. "Anh đã giúp em nghĩ hết rồi, anh có thể xin trường học để em tiến tu khóa học quảng cáo, anh không thể bảo đảm chắc chắn em sẽ sống vui vẻ hơn ở Đài Loan, nhưng anh sẽ cố gắng hết sức, được không?"

Hà Phi ngậm chặt miệng, ánh mắt lấp lánh. "Ông trời ạ!" Cô cảm động đến không biết làm thế nào. "Em. Em không biết phải nói gì nữa." Anh như vậy dụng tâm lương khổ, cô lại ngu ngốc cái gì cũng không biết. Thật không ngờ có người như vậy sùng ái cô, từ lâu đã sớm về lên một bức cuộc sống tương lai thật hạnh phúc, cô đã hăm sâu ở trong tấm lưới ôn nhu này, hưởng thụ nâng niu trong lòng bàn tay trân trọng.

Anh đoán cô hẳn là đáp ứng, bởi vì cô đỏ mặt, cảm động đến khóc không thành tiếng. Lương Chấn Y cảm thấy buồn cười, cô là như vậy đáng yêu làm người ta sinh lòng yêu thương a. "Như vậy." Anh nháy mắt. "Anh coi như em đồng ý rồi?"

Hà Phi gạt đầu, nước mắt rơi xuống vòng tay ấm áp của anh.

"Cô kia!" Tại thời điểm lãng mạn như vậy, một người đàn ông nói giọng Đài Loan rất không thức thời, hần hển thờ ơ cắt đứt câu chuyện của bọn họ.

Lương Chấn Y ngẩng đầu nhìn thấy một người đàn ông trung niên hùng hùng hổ hổ trừng mắt nhìn Hà Phi.

"Một ngàn đồng!" Ông ta gào lên. "Không đưa cho tôi sẽ gọi cảnh sát bắt cô!" Khốn kiếp —— rốt cuộc tìm được, tức chết người ta mà!

Lương Chấn Y không hiểu, nhìn lại Hà Phi, thấy Hà Phi mặt đỏ như lửa, vô cùng lúng túng níu lấy cánh tay của anh. Cô thì thầm hỏi anh: "Ừm Anh Có một ngàn đồng không?"

Lương Chấn Y bật cười, lấy ra ví da đưa tiền.

Nhớ tới lúc đầu bọn họ gặp nhau, Hà Phi câu nói đầu tiên cũng là muốn mượn anh mười đồng, hiện tại, lại muốn mượn anh đến một ngàn đồng!

Lương Chấn Y vòng tay bên hông cô, giúp cô trả hết tiền xe. Anh bật cười, Hà Phi khốn quẫn đỏ bừng mặt, rúc vào đầu vai anh.

Ánh nắng nhân nhả chiếu lên bóng dáng bọn họ ôm nhau. Tại phi trường, giữa dòng lũ khách gấp gáp, hai người thân thiết kề sát nhau, thân mật thầm thì trao nhau lời thề vĩnh hằng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Em Đến Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.